

BÌNH NGUYỄN LỘC

The book cover features a monochromatic yellow-green illustration. In the foreground, a woman with long dark hair and bangs is depicted with a distressed expression, her hands pressed against her cheeks. In the background, a man in a dark shirt looks down, and a woman with her head tilted back appears to be shouting or crying. The overall mood is one of emotional turmoil.

**Gieo gió
Gặt bão**

NHÀ XUẤT BẢN TỔNG HỢP ĐỒNG NAI

GIEO GIÓ GẶT BÃO

Bình Nguyên Lộc

**gieo gió
gặt bão**

bình nguyên lộc

Bìa: *NXB TH Đồng Nai*

Trình bày: *Muôn Phương*

Nguồn: *Internet*

Muôn phương góp lại, trả về muôn phương

gieo gió
gặt bão

BÌNH NGUYÊN LỘC

CHƯƠNG 1

– Uống quá!

– Gì mà uống quá? Hảo hỏi chồng và ngó theo hướng nhìn của ông Nho: người ta đông nghẹt trước rạp chiếu bóng hôm đó, không thể biết ông ấy đang nhìn cái gì.

– Gì mà uống quá? Hảo lập lại câu hỏi.

– Cái áo.

– Áo nào?

– Cái áo đầm của con bé kia kìa.

Hảo chợt để ý đến chiếc áo đầm của

một gái bé chừng mười hai tuổi, nhưng bà vẫn chưa hiểu nghĩa tiếng “uổng” của chồng.

Như đoán được ý vợ, ông Nho cắt nghĩa rõ:

– Anh nói uổng là uổng cho con bé chớ không phải uổng cho chiếc áo. Con bé kháu khỉnh, dễ thương như vậy mà mặc áo rất nhà quê.

– Ờ phải. Áo này đẹp nhưng lại là áo mua ở tiệm. Hồi mua chắc không đo, nên dài quá. Hoặc có đo nhưng cha mẹ đứa bé không sành, mua dài, nên xem nó quê đi.

– Anh thấy gái bé Tây chỉ mặc ngang đầu gối thôi.

– Đúng như vậy. Nhưng người mình ít hay để ý đến điều đó.

– Thành ra con bé ngộ quá, lại giống thiếu xẩm già.

Hai vợ chồng cười xòa. Không bảo nhau mà cả hai người đều nhìn hết đứa bé này đến đứa bé khác.

Hảo thềm thuồng cả đến những đứa trẻ gương mặt không dễ thương một chút xiu nào hết. Một chị vé cá kèo bà đoán thế vì chị ta mặc áo bà ba dắt một thằng con trai tròn như ốc mít. Hảo chột khám phá một điều cũ xì mà như là rất mới lạ: là hạnh phúc không thể mua được. Chị nọ không biết có đủ tiền cho con ăn quà hay không. Nhưng tất cả sự nghiệp của vợ chồng bà không giúp bà mua được một đứa con mà hai vợ chồng mong đợi trên mười năm rồi.

Một bà sang trọng đang túi bụi với bảy con sáu đứa gần xấp xỉ tuổi nhau, ý chừng sanh năm một. Bà vừa mắng thằng lớn nó hốt đậu rang mà chọi vào con của người khác thì hai đứa giữa đánh nhau để giành kẹo, trong khi đứa bé hơn hết, trượt chơn

ngã lẫn cù. Trông bà ấy thật là khổ sở vì bấy con. Nhưng Hảo chỉ mong được khổ sở như thế.

Nhìn trẻ giầy lâu, bà sức nhớ đến chồng, nhưng bà không dám nói ông Nho. Hơn một lần, vào những trường hợp như vậy, bà đã bắt gặp đôi mắt trách móc của ông. Ý nghĩ của chồng về sự hiểm hoi của bà, bà thấy là bất công. Mặc dầu vậy, bà vẫn nghe mình có lỗi, nên cứ sợ đôi mắt phàn nàn kia. Nếu nó không phàn nàn thì nó buồn buồn khiến bà nghe xót xa làm sao!

Nhưng rốt cuộc rồi bà cũng nói chồng.

Ông Nho đang nhìn một cô gái luống tuổi, đứng với nhiều bạn gái khác. Cô gái không đẹp gì cho lắm, nhưng tròn trịa, có gương mặt dễ thương. Không hiểu vì sao Hảo cảm giác cô ta là con gái. Bề ngoài có dấu hiệu gì rõ rệt đâu để phân biệt một thiếu phụ và một cô gái?

Theo bản năng sai khiến, bà vội kéo tay chồng đi vào phòng chiếu bóng liền.

* * *

Phiên chiếu đến đoạn cô đào hát ấy vừa diễn xong một màn kịch vội vàng chạy vào buồng mình để cho con bú; đứa bé được người nhà bông đến. Câu chuyện xưa, về thuở mà đào hát bên Âu-châu còn khổ không kém đào hát của ta.

Ông Nho nghiêng mình qua, giảng thầm cho vợ nghe:

– Em thấy nghệ thuật của người ta khéo lắm không? Họ không chụp cô đào vạch vú ra cho con bú ngay trước mặt mình, không phải vì sợ lòi vú trước mặt thiên hạ, khó coi, mà vì cảnh ấy lạt phèo, không diễn tả nổi tình ý gì hết.

Đàng này họ chụp cô đào đưa lưng về phía mình. Ta chỉ thấy cái lưng, và bên hông cô đào một bàn chơn trể lộ ra. Bàn chơn ấy co quýu lại lần lần, diễn tả mãnh liệt nỗi sung sướng của đứa bé đang đói, được bú vú mẹ.

– Kín đáo dữ vậy à? Rồi làm sao khán giả hiểu nổi.

– Xem phim quen là hiểu ngay. Người không quen mà thông minh, cũng hiểu ngay được.

– Nhưng bí hiểm làm chi vậy?

– Không, người ta có cố bí hiểm đâu. Tả bằng hình thức khác thì xoàng quá, thì người ta phải tả bằng hình thức tâm lý. Rủi ro hình thức này lại khó hiểu, chớ ai muốn thế làm chi.

Nhưng tại sao chánh trị, khoa học, em cần học để hiểu còn nghệ thuật thì em đòi sanh ra là hiểu ngay?

– Vì nghệ thuật phải phổ thông.

– Nếu nó phổ thông được thì càng tốt. Nhưng làm thế nào mà ai cũng hiểu được. Hồi anh mới cưới em, em cứ cho áo màu đọt chuối là đẹp. Bây giờ em thấy màu ấy quê, rồi lại cười những cô gái quê khác sao thích màu đó. Anh cho khiếu thẩm mỹ của em bây giờ là đúng. Mà phải qua một thời gian giáo dục thẩm mỹ. Hồi còn con gái, em có hiểu ngay rằng màu đọt chuối là quê đâu. Nếu hây giờ anh vẽ cô gái mặc áo màu đọt chuối, mấy cô gái quê thích ngay, vì họ thấy màu ấy đẹp. Nhưng em và phần đông lại không thích thì bảo sao?

Bà Nho không thèm nghe chồng nói nữa, chỉ thèm cái khổ của cô đào khổ trên màn bạc, và suốt phiên đầu bà chỉ nghĩ vơ

vấn về một cuộc đánh đổi đời bà với đời bất kỳ người phụ nữ nghèo nàn nào, miễn là không tuyệt tự như bà.

Phim sau dành riêng cho trẻ em, nên hôm đó các bậc cha mẹ dẫn trẻ theo rất đông.

Phim chiếu tích “Thằng út đi giày bảy dặm”. Tích rằng: nhà tiểu phu kia có bảy đứa con, không đủ sức nuôi nên vợ chồng lén bàn mưu với nhau đem con lên rừng sâu rồi bỏ trốn về, mặc chúng ra sao thì ra. Trong bảy đứa con nhà thợ rừng ấy, thằng út là thông minh hơn cả, v.v...

Ông Nho chắc đã cố ý đưa bà đi xem phim hôm nay, tại rạp nầy. Toàn trẻ con là trẻ con: trẻ con trước rạp, trẻ con trong rạp, trẻ con trong phim sau.

Không rõ chồng nghĩ gì, chớ riêng bà, bà không vui. Yêu trẻ, bà vẫn yêu hơn ai

hết. Nhưng mà nhắc nhở trắng trợn như thế này, sao mà nó đau lòng quá.

* * *

Xem phim ra, hai vợ chồng còn đi một vòng vô Đất Hộ (ĐaKao) ăn mì rồi mới về nhà.

Suốt vòng ấy, ông Nho chỉ ừ hử qua loa với vợ. Lúc về, gần ngủ, ông thở ra:

– Sao bữa nay anh muốn con hơn bao giờ hết. Tại cái phim chẳng?

Hảo luôn luôn tránh câu chuyện con cái này, nên không nói gì hết.

– À, ông Nho lại thêm, đây là kết quả của những lần khám bệnh của ta: anh thì rất có thể có con...

– Điều đó em đã biết rồi.

– ... Còn em thì không có tật kín gì. Vậy tại làm sao ta không con thì khó biết. Bác sĩ không dám quả quyết tại em, nhưng...

– Biết đâu bác sĩ ấy lại không lầm. Anh có thể không con được như thường.

– Trời, làm sao mà lầm được. Nè nghe đây, chức tước của người ta: Bác sĩ Bình, cựu nội trú, chuyên về khoa sản phụ, giáo sư Y khoa Đại Học, ghê chưa?

– Ai lại không thể lầm được.

– Cho là như vậy đi. Nhưng bên họ anh lại sai con, còn bên em thì hiếm hoi. Em là con một, em quên rồi sao? Thì hiếm hoi là do em.

Bà Nho tức giận nói:

– Biết em hiếm hoi sao hồi đó anh còn cười em làm chi?

– Là tại anh yêu em. Vả anh cũng mong có với em một đứa con một, như em là con một vậy. Nào ngờ...

– Thiếu gì người muốn con, mà rồi sau cũng đẻ.

– Nhưng ba má, ba má anh, lại già yếu lắm rồi, và tha thiết ước ao một đứa cháu nội để ấm chơi lúc xế chiều đời, và để chắc ý việc hương khói về sau.

– Thì em đã đề nghị nuôi con nuôi. Con nuôi cũng an ủi ta được phần nào. Nó lại đỡ đầu con ruột. Nhiều người nuôi con nuôi xong là đẻ ngay.

– Con người ta mình thương sao được mà nuôi. Lỡ trúng phải con của một anh cùi thì có phải khổ về sau hay không?

Bà Nho hỏi rằng:

– Bây giờ anh muốn cái gì?

- Thì anh muốn con chó muốn gì.
- Muốn chẳng được, còn nói lời thôi làm chi cho rầy nhà?

Ông Nho cười ngỏn ngoãn:

- Thì anh muốn con bằng đường khác.

Bà Nho mắng:

- Phong kiến!

Ông Nho cười ngất, lấy ngón tay trở quẹt mũi vợ rồi nói:

- Lêu lêu mắc cỡ, mới học được một tiếng phong kiến trong nhứt trình là đã làm tàng rồi.

- Lảng xẹt hè, ai mà học trong nhứt trình.

- Chó học ở đâu?

- Học trong ra-dô.

Hai vợ chồng lại cười xòa.

Đoạn bà Nho lẫn qua, cũng quẹt mũi chồng rồi nói:

– Nè, hồi đó đòi cưới người ta cho lấy được, rồi bây giờ lại đòi vợ bé. Hồi đó ai khóc lên khóc xuống đòi cưới em đó?

Rồi bà ngâm câu hát ru em:

Chuối non giú ép chát ngâm

Trai tơ đòi vợ khóc thầm thâu đêm.

...xấu hổ quá!

– Thì người ta thương người ta đòi cưới, có gì mà xấu hổ.

– Xấu hổ là ngày xưa đã vậy, bây giờ thì:

Chuối non giú ép chát ngâm

Trai tơ đòi vợ khóc thầm thâu đêm.

– Ai khóc hồi nào đâu?

– Không khóc mà nói nhây như giẻ rách, thì có khó chịu cho người ta không? Mắc cỡ quá, đòi vợ bé chèo chèo như trẻ đòi kẹo, mắc cỡ ơì là mắc cỡ!

Ông Nho tát yêu vào má vợ, rồi to nhỏ:

– Anh vẫn thương yêu em như xưa, yêu hơn xưa nữa. Nhưng tình thế như vậy, thật khó lòng. Bất hiếu hữu tam ...

– Hủ nho!

– Nữa! Hết phong kiến đến hủ nho. Không biết học danh từ hồi nào mà giỏi dữ như vậy!

– Nè, bà Nho nhóm ngồi dậy nhìn thẳng vào mặt chồng mà hỏi, nè, anh không phải là ông thánh, em biết thế. Nhưng anh khá lịch sự, khá kín đáo, nên em đã lơ cho trước nhiều cuộc phản bội của anh. Vậy chưa đủ

cho anh hay sao mà còn đòi vợ một vợ hai?

– Em quên là anh không vì tham sắc mà đòi việc ấy. Anh chỉ cần một đứa con. Đứa con của anh, phải là con của một bà mẹ hiền đức do anh chọn lựa, như đã chọn lựa em, chứ không thể là con của một cô gái bá vợ nào đó, chỉ có mã ngoài đẹp đẽ mà tâm địa thấp hèn. Em nghe rõ chưa? Thành ra em có lơ cho trong mấy vụ đó, cũng chẳng giúp anh được gì.

Bà Nho không biết cãi làm sao trước lý luận đanh thép ấy, nên nằm xuống làm thinh. Lần này bà buồn không còn cà rớn được như nãy giờ nữa.

Nho vuốt tóc vợ âu yếm nói:

– Hảo ơi, Hảo đừng có buồn. Tôi thế với Hảo là còn thương Hảo y như xưa.

Hảo nghe quặn đau trong tim. Lệ từ lâu rồi, không biết ẩn ở đâu, thỉnh linh rưng

rừng nơi khoe mắt nàng. Nàng ngậm ngùi nhớ lại một đêm vào mười năm về trước, Nho cũng vuốt tay lên tóc nàng như bây giờ để nói những điều mới lạ, nàng nghe lần đầu trong đời nàng, nghe say mê. Cái phút thần tiên mười năm trước, đêm nay như trở về, nhưng lại với chỉ phân nửa cái huyền ảo của nó thôi.

Nho đã nói: “Em ơi, anh muốn có phép mầu nhất giây phút thần tiên nầy vào một chiếc lọ con, như lọ nước hoa, rồi mười năm sau, ta mở nút lọ ra. Chừng đó mùi vị của đêm tân hôn nầy sẽ thoang thoảng đưa lên, rồi ta sẽ tìm thấy lại hình ảnh, màu sắc, tiếng động của đêm hôm nay.”

Đêm hôm nay, chiếc lọ tưởng tượng ấy quả đã được mở nút ra. Nhưng người thợ đã vụng cật giữ lọ nước hoa huyền diệu, nên hương đã phai mùi. Tệ hơn nữa, đây là một thứ hương bị không khí thời gian

lọt vào, thấm lâu ngày quá, làm biến chất đi, không còn là hương nữa, mà là một thứ mùi chua như mùi nước bún đã vữa.

Đêm nay không phải là lần đầu mà Nho nói đến điều đó. Nhưng đây là lần đầu mà Nho nói ra với tất cả nghiêm trọng của một người đứng đắn trước một vấn đề quan trọng. Những lần trước Nho chỉ bông đùa như bất kỳ người chồng nào khi vợ làm nũng quá, dọa cho vợ hoảng vạy thôi.

Nho đã đặt vấn đề thực sự rồi đó. Mỗi nguy mà nàng thoáng thấy bấy lâu nay, bây giờ đã lù lù tiến đến, rõ rệt quá. Nó tiến chậm chạp, hiền lành, nhưng vững bước, và chính vì cái bước trầm tĩnh ấy mà Hảo lo sợ vô cùng. Những tai họa đến thành lành chỉ làm ta khùng khiếp dữ dội, nhưng trong giây lát thôi. Đàng này, cái lo dài còn khổ gấp mười sự kinh hãi ngắn ngủi kia.

Nho lấy khăn tay chấm nước mắt của

Hảo bấy giờ đã ràn rụa, nhưng không biết nói làm sao để an ủi vợ.

Hảo tấm tức tấm tưởi nói:

– Em có hẹp với anh đâu. Anh không phải là ông thánh, em vẫn biết thế. Nhưng anh ưa đàn bà một cách sạch sẽ, nên em đã nhắm mắt cho nhiều lần... Nói tới đây là một tiếng nấc đứt ngang câu của nàng. Nho cãi:

– Không phải như vậy. Đây là vấn đề con kia mà!

Hảo cũng biết là chồng đặt vấn đề con. Nhưng nàng lại còn biết rõ hơn cái thâm tâm của chồng, của loài đờn ông, nói chung: Họ thích đổi người, và vấn đề con chỉ là một cái cớ; phương chi Nho năm nay đã bầm bảy nghĩa là ở vào thời bắt đầu của tuổi quá thì của con người, cái tuổi mà lòng xuân bỗng đột ngột phục sinh, cái tuổi mà

nhu cầu xác thịt bỗng tang gia mãn liệt. Nên chi nàng chỉ nhấn mạnh về lãnh vực sâu thẳm của lòng chồng thôi. Nàng tiếp:

– Giả thử bây giờ anh có một đứa con rơi, em cũng vui lòng nuôi nó như con em.

– Anh đã nói với em là không thể như vậy được. Con của anh phải có một người mẹ hiền đức. Cũng may là anh không có con rơi, chớ nếu có thì kết quả của những cuộc ái ân hời hợt ấy chắc sẽ làm anh bối rối lắm: không nhìn thì mang tội, mà nhìn thì ngày sau nó giống mẹ nó thì khổ cho nhà mình.

Hảo thôi khóc giây lâu rồi thở thẽ nói:

– Anh muốn lấy vợ bé, nhưng nếu được toại nguyện rồi thì mỗi khi nhìn người phương Tây, anh không thẹn mà thấy mình lạc hậu sao?

– Anh không thấy lạc hậu. Người phương Tây họ không lấy vợ bé, nhưng họ vẫn phản bội vợ họ như thường. Giả dối lắm! Đâu bằng ra cái mặt thật như người Á đông ta.

Hảo thử dài, lắm bầm một mình:

– Xã hội này khốn nạn quá. Có đâu được như trong một thứ xã hội kia...

Nghe lời ấy, Nho phá lên cười ngặt:

– Nữa, em cũng vừa học được điều đó nữa à? Học ở đâu vậy? Em chỉ biết một mà không biết hai. Trong thứ xã hội kia, người ta cấm lấy vợ bé, nhưng người ta lại cho phép ly dị. Thành ra anh nào muốn đổi món thì a lê! Để vợ là sẽ được toại nguyện. Có tội nghiệp cho người vợ lớn không?

Họ vẫn lạc hậu, nhưng dưới một hình thức khác, có vẻ tốt đẹp hơn.

– Thà là như thế...

– Anh bỏ em, em vui lòng hơn hay sao?

– Không vui hơn, cũng chẳng khổ hơn. Nhưng ái tình không thể chia xẻ được, thà là mất hết.

– Em tham lam quá như một người đờn bà phương Tây.

Im lặng giây lát, Hảo hỏi xằng:

– Em hỏi thật anh, những đòi hỏi của anh này giờ là thật hay giỡn?

Đó là một tối hậu thư khiến Nho đâm hoảng. Chuyện ấy, từ thuở giờ, nói đến nó, chàng chỉ dám nói một cách bông lơn thôi. Nghiêm trang là nghiêm trang về sau, lúc biện luận với vợ; chớ khi khởi đầu thì bao giờ cũng pha giọng cà rỡn, nửa đùa, nửa thật. Nay trước một câu hỏi rõ rệt như vậy, chàng hoảng sợ, vội lùi trở về thái độ giễu

cột cũ. Chàng véo má bên kia của vợ, hun vào má bên này mà rằng:

– Tùy cô, cô làm hiền thì tôi giỡn chơi; còn cô làm dữ thì tôi làm thật.

– Xí! Làm hiền để anh được nước mà đòi tới!

* * *

Đêm hôm ấy Hảo đã được chồng yêu nồng nàn như những đêm mới cưới. Nhưng không vì thế mà sáng ra nàng quên câu chuyện vợ bé được.

Lạ quá, nàng nghĩ, chồng mình rất đứng đắn, rất nghiêm trang. Thế sao mà tối lại, trong chốn thân mật phòng trung, anh ta lại thổ lộ những mong mỏi thầm kín rất là “băm-lăm”; Hảo nghĩ đến tiếng băm-lăm vì nhớ tới giọng chị bếp đùa anh

tài. Chắc những người đồn ông đứng đắn, đàn ông khác cũng đều như vậy cả hay sao mà! Thì ra loài đồn ông vẫn thế cả!

Mà anh ấy đã thẩm chọn được người lý tưởng nào hay chưa, hay chỉ đòi bang quơ được rồi hăng hay?

Hảo cố theo dõi chồng suốt một tuần lễ, mà không bắt gặp chuyện gì lạ hết.

Ông Nho là một kỹ nghệ gia nhỏ, chuyên chế tạo các vật dụng bằng nhựa. Ông hay đi đó đi đây. Nhưng quả thật là đi làm ăn, thăm mỗi hàng, thăm người bán nguyên liệu, mua sắm nầy nọ, chỉ có thể thôi.

Cô thơ ký đánh máy đẹp lắm. Nhưng quả Nho là người khôn ngoan, không bao giờ để tâm đến cô ta.

Thì còn ai?

Suốt tháng đó, Nho không hề ra khỏi Sài Gòn, cũng không đi chơi đêm, cứ sống một đời bình lặng của công chức nhỏ. Hai vợ chồng không ai nhắc tới chuyện vợ bé. Nhưng Hảo luôn luôn bị vấn đề ấy ám ảnh. Chắc Nho cũng vậy, nhưng ám ảnh này có hai bộ mặt khác nhau. Ám ảnh phá khuấy Hảo là nỗi lo sợ cho hạnh phúc của mình. Còn ám ảnh làm say mê trí Nho chắc là gương mặt kiều diễm của một cô gái nào.

Rình mò trót tháng, Hảo biết chắc chắn là chồng mình chưa có người đàn bà nào ở chơn trời cả. Nàng nhẹ gánh lo, tuy chưa quẳng được, cũng nhẹ bớt nửa phần: bây giờ nàng chỉ còn phải đối phó với một ý muốn chớ không phải với một người. Ý muốn tuy cũng nguy hiểm nhưng một khi nó chưa cụ thể hóa được, là tương đối dễ đánh tan.

Lật đật mà đã đến Tết. Một hôm Nho về nhà, mang về một bộ xe lửa và một chiếc tàu thủy. Chàng nói:

– Đồ chơi này bán hôm Nô-en còn lại, nay Tết đến họ lại đem ra bán nữa. Thấy người ta mua sắm cho con mà mình nôn nao.

– Mà mình ...

– Ủ, mà mình con đâu mà sắm! Nhưng anh không thể không mua các món này được. Bộ đồ xe lửa để biếu con anh Kinh. Còn chiếc tàu, thì để em chơi.

Hảo cười như trẻ con, không phải vui được quà, mà là cười cái ngông của chồng.

Nhưng nàng bỗng im bật, nhìn hai món đồ chơi, lòng chua xót như vừa ăn bữa me sống. Không, chồng nàng không có ẩn ý gì

đâu. Hẳn thật tình đó. Chỉ vì nôn nao quá mà mua sắm vậ thôi. Nhưng có túi hồ hay không, số phận của nàng? Không tròn sứ mạng làm vợ, để cho chồng thiếu thốn về đường nối dõi, phải mơ hảo đến đổi mua quà cho đứa con chưa bao giờ có, thì có đáng ái ngại hay không?

Hảo nghe thương chồng hơn bao giờ hết, đưa tay nắm lấy tay người bạn đời; Nho ngỡ vợ cảm ơn mình vì món quà, nên cũng siết chặt tay bạn, trong khi đó Hảo ngả vào mình chồng rồi khóc nức nở. Đó là những giọt lệ hối lỗi mặc dầu không biết rõ nguyên nhân hiểm hoai, nàng cứ nghe mình có lỗi và những giọt lệ tủi thân thua kém bạn bè và biết đâu ngày kia không bị ruồng bỏ vì sự kém cỏi ấy.

Từ ngày Nho mua quà, Hảo lại bắt đầu lo nghĩ nhiều trở lại như lúc trước. Chính nàng, nàng cũng thêm con quỳnh lên thì

không trách gì Nho. Nhưng hần lại muốn thứ khác nữa kia. Kiếm con chỉ là một cái có. Nhưng có ấy hữu lý quá, nàng không làm sao bác bỏ được.

Lạ quá, nàng nghĩ. Sao lại muốn vợ bé? Hần đi chơi, hần yêu trộm ai, mình cũng nhắm mắt cho cả. Mình lại cam kết sẽ nuôi con rơi của hần. Vậy thì tại sao...? Có lẽ đó là thích thú truyền kiếp bao đời rồi, đồn ông ta họ cứ nghe vợ bé êm dịu hơn hơn tình, hơn ngãi?

Nhưng mà dầu sao cũng không thể được. Nàng chỉ có thể nhường ái tình trong một tháng cho người đồn bà nào đó thôi. Nhường đến bạc đầu thì quyết là không.

“Nhưng!” Nghĩ đến ý trái ngược này, Hảo sợ hãi chỉ dám nói thầm đến tiếng nhưng ấy thôi, không có gan nói thêm nữa.

Hảo cổ xua ra nhiều ý nghĩ cho nó tao loạn trí óc nàng hầu cái lý đáng sợ kia tiêu tan đi. Nàng chóng mặt lắm, khó chịu quá, đành phải để trật tự lập lại trong đầu. À, nhưng nếu từ chối hẳn, chồng nàng sẽ lên lút thì có nguy to hay không. Có vợ bé công khai còn ít hại hơn là có vợ giấu đút nơi xó nào đó. Tiền bạc, mình không kiểm soát được, không bao lâu thì sự nghiệp này sẽ đổ nát. Sự nghiệp của chồng mà công của vợ, mình đã khó nhọc nhiều để giúp chồng thành công, lẽ nào buông tay nửa chừng hay sao?

* * *

Năm nay trời nóng sớm. Mới ăn rằm tháng giêng là Sài Gòn đã gần thành lò lửa.

Tất cả những gia đình có cửa, trong giới của vợ chồng Nho và trong các giới khác

đều lần lượt đào ngũ khỏi đô thành. Nhà quê, Vũng Tàu, Đà Lạt, là những nơi lánh ẩn của các người trốn nóng bức này.

Nho, vì bận việc nên đi trễ. Tuy thế, Hảo, cũng đã sắp đặt đâu đó xong xuôi, đợi vài hôm nữa cho Nho ký xong bản giao kèo thầu nút ve là lên đường.

Trưa hôm ấy, Hảo đang sắm soi bộ áo tắm biển hai mảnh rất đẹp mà nàng mới mua xong thì có khách đến.

Thấy mặt khách, Hảo tức lắm. Đây là con kỳ đà sẽ làm chậm trễ cuộc đi nghỉ mát của vợ chồng nàng không biết đến bao giờ.

Khách là cô Liên, cháu họ của Hảo, ở tỉnh lên.

Lần nào Liên đi Sài gòn cũng ở chơi hai ba tuần. Mà lần này Liên lên không phải lúc như vậy thì có khổ hay không? Tuy nhiên, Hảo phải làm mặt vui, vì thật ra người

khách không có lỗi gì cả. Bà con thân đến chơi, không cần phải khách sáo báo trước như người Âu Châu. Họ đến nhà mình, rủ mình sắp đi đâu là tại cái xui xẻo của mình, chớ họ nào biết trước mà tránh.

Hảo bỏ áo tắm xuống, đơn đả chạy ra cửa hỏi liền miệng:

– Sao em đi xe trưa làm chi cho mệt? Sao, ba, má, dưới nhà có mạnh không. Nữa, lại bài trò mang trái cây lên cho nặng. Đường xa mà bày vẽ làm gì.

Liên thật thà lại kém giao thiệp, nên chưa kịp nói nửa lời trong khi người cô họ đã liên thỉnh đón hỏi.

Cô khách chỉ kém chủ nhà có ba tuổi. Hảo ngượng miệng lắm, chưa bao giờ dám kêu cháu cả. Thuở bé, họ kêu nhau bằng Hảo, bằng Liên, kêu như thế mãi cho đến khi Hảo lấy chồng, thì đứa cháu kêu nàng

bằng cô còn nàng thì bợ nợ đến cả năm mới quyết định dùng tiếng em lộn ngôn đó để gọi nó.

Liên đứng nơi cửa, tay vịn miệng của chiếc cà-ròn đựng chuối và dứa, nhe răng ra cười, một phần vì không biết nói sao, một phần cười cái lảm lời của người cô họ.

Nàng vừa cúi xuống định kéo hai cái cà-ròn no nóc quà nhà quê thì Hảo cản:

– Á đừng, để đó cho bọn nó. Đẹp, Vừa ời, hai đứa lên khiêng cái này coi.

Liên không nài nỉ, buông cà-ròn rồi vừa lấy khăn đội đầu xuống, vừa đi vào phòng khách.

Hảo níu tay cháu, kéo thẳng vào buồng ăn, rồi hỏi:

– Làm gì mà đi xe trưa cho mệt vậy?

– Mặc đợi tôm.

– Có tôm nữa à? Không nói, người ta không biết để biểu bọn nó làm, có phải ươn đi không! Sao, ba, má mạnh không?

Lần thứ nhì, Hảo nói điều đó, không phải vì lần đầu đứa cháu không đáp mà vì nàng hỏi để khỏi có thời gian trống trải nào cả, im đi nàng chịu không được.

Liên chầm rãi quá sức, đáp chầm chậm:

– Cũng chẳng có gì lạ.

– Lên chơi hay có chuyện gì?

– Cũng để đi chơi, với lại hỏi thăm máy cà-rem cây.

– Lập tiệm cà-rem cây?

– Ba cháu muốn như vậy. Nhà cũng túng bấn. Định kiếm tiền vô, tiền ra để ăn cơm vậy mà.

– Thôi lên lầu thay đồ!

Liên chưa kịp ừ hử gì thì người cô trẻ tuổi của nàng đã kéo nàng đi lại thang lầu, nàng phải trì lại để xách cái va-li nhỏ đựng quần áo theo.

Hảo cười dòn nói:

– Hối đi thay đồ mà không cho con người ta kịp xách va-li. Tôi điên lắm! Nè Liên ơi, sao mà xưng cô cháu với Liên tôi mắc cỡ miệng quá. Hay là ta kêu nhau như chị em? Được không em Liên?

– Ai lại kêu kỳ như vậy?

– Sao mà kỳ. Tôi đã quyết định rồi đó. Thôi đi thay đồ rồi tắm, rồi điểm trang lại, rồi chị dắt em đi ăn kem chơi, ghen không, cô chủ tương lai của tiệm cà-rem cây ở Cái Bè?

Bây giờ tới phiên Liên ngượng miệng. Nàng đã khổ một lần để chuyển mây, tao ra cô, cháu. Nhưng đó là chuyện xuôi nên rồi

cũng trôi được. Bây giờ chuyển lộn ngược như vậy thật khó mà thốt ra hai tiếng: chị, em, quá.

Nhờ nàng cũng sẵn ít nói nên sự làm tinh của nàng không khiến Hảo ngạc nhiên.

Trong khi Liên tắm, thì Hảo sai người ở ủi lại quần áo của nàng. Không rõ Liên thích mặc thứ nào, Hảo cho ủi cả va-li. Cũng chẳng bao nhiêu y phục và áo nào như áo nấy, đều cũ và may bằng lụa rất tầm thường. Màu sắc thì rứt rề, sợ già mà cũng chẳng dám trẻ lắm.

Liên vừa ra khỏi buồng tắm thì Hảo hỏi liền:

- Em thích mặc áo nào?
- Đi chơi thật sao ...
- ... Ừ, cứ kêu chị bằng chị đi mà!

Liên bẽn lẽn cúi đầu, cười ngỏn ngoèn như cô dâu mới, nói nho nhỏ như để tập thữ:

– Chị...

– Nói lớn coi nào!

Hảo quát như ông tướng ra lệnh, khiến Liên sợ hãi vâng theo, không một chút phản động:

– Chị!

Nói xong tiếng chị, nàng giựt mình, sợ bị quở rầy, nhưng khi nhớ ra là chính cô nàng biểu như vậy, nàng bật cười lên.

– Nghe ngồ ngồ phải không mà em cười?

Tuy không phải thế, Liên cũng đáp đùa:

– Phải.

– Em chưa trả lời coi em thích mặc áo nào.

– Áo xuyên Bắc trắng.

– Vậy là đúng y như ý chị.

Màu áo của Liên hơi quê. Hảo rất sợ đi với phụ nữ quê. Nghe Liên nói thích mặc áo trắng, nàng ưa lắm vì đó là màu trung lập, không chợ cũng chẳng quê.

Tuy thế, người của Liên còn vương vít mùi bùn ruộng. Hảo lấy son phấn ra toan chính tay mình hóa trang cho cháu. Liên giầy nẩy chối từ:

– Em không dỗi phấn đâu.

– Nhà quê! Đánh phấn chớ làm gì quá lắm hay sao mà sợ dữ vậy?

– Kệ nó, nhà quê mặc em.

– Em đẹp lắm, em biết hay không? Mà

em không chịu điểm trang nên nó lu lờ đi, uống biết bao nhiêu. Điểm trang cho nó đẹp ra rồi lấy chồng với người ta.

Nói điều đó, Hảo không có ác ý gì hết. Nhưng vô tình nàng đã làm tủi thân đứa cháu.

Liên năm nay đã hăm chín tuổi mà vẫn còn độc thân, mặc dầu ở tỉnh nhà, nàng đã nổi tiếng về sắc đẹp và công, hạnh.

Từ ngày ông Thông Sang, người anh chú bác với Hảo và là thân phụ của Liên thôi làm việc để doanh thương, thì nhà Liên suy sụp lần lần. Thấp hơn, người ta không dám với, cao hơn, họ chê Liên nghèo. Thành ra cô phải trể hội mãi, và nay thì thật là khó. Làm gì có trai hăm chín ba mươi như cô.

Liên ngồi phệt xuống bộ đi-văng mà giận dữ, mặt bí xị, Hảo phải lại dỗ nàng như dỗ em. Hảo lấy ngón tay trở chấm phần

rồi bệt hai vệt trên môi Liên. Đoạn nàng lấy kiếng soi cho đứa cháu. Thấy mình mọc râu mép bạc trắng, Liên không nín cười được. Trận cười chung ấy đã hòa giải hai cô cháu, và Liên chịu để cho cô “sắm tuồng” cho nàng.

Khi hai cô cháu đã điểm trang xong, Hảo ngắm cháu rồi nói:

Mặc xuyến Bắc trắng coi nhu nhã như nữ sinh. Trông em giống con gái mới lớn lên quá. Chị lớn hơn em ba tuổi mà coi già hơn nhiều. Ra đường chắc ai cũng đoán chị là chi cả, có chồng đã lâu, nên ăn diện dữ, còn em mới ra trường nên áo trắng đơn sơ còn mộng thì trắng trong.

Liên cũng thuộc câu thơ đó, nên rất thưởng thức lối dùng thơ thích đáng của cô nàng.

CHƯƠNG 2

Xe nhà, Nho đã lấy đi việc riêng.
Hai cô cháu đón tắc xi ra Chợ mới.

Nãy giờ Hảo đã quên tức giận người khách đến không phải lúc ấy. Nàng vui vẻ thật tình, y như mọi lần khác mà Liên lên chơi. Đây là đôi bạn tâm đầu ý hiệp thuở nhỏ, bây giờ xa nhau, họ vẫn còn mến thích nhau lắm. Nàng nói lớn với Liên:

– Em bỏ chiếc khăn đội đầu nên xem nó bớt cái vẻ ruộm rồi đó. Mà chị muốn em uốn tóc nữa kia.

Liên lấy cùi chỏ thúc vào Hảo như hồi còn bé, láy mắt rồi chỉ người tài xế, ý trách bạn sao nói to quá cho người lạ nghe. Hảo cười giòn lên và lại càng hét to hơn nữa:

– Cần gì sợ ai kia.

Liên tức mình ứa nước mắt. Nàng bỗng nhớ lại là con người nầy đã ăn hiếp gió nàng thuở nhỏ không biết bao nhiêu lần, vì nàng thật thà lại là vai cháu nên luôn luôn phải chịu lép vế.

Bây giờ xe đậu lại trước hiệu kem “Băng Giá” sau Bốn bình. Hai cô cháu xuống xe rồi, Hảo dắt tay Liên vào tiệm. Gái tỉnh, lại là gái nhút nhát, nên Liên ngại bước, càng ngại bước thêm khi thấy hiệu đông nức khách, phần lớn là khách đờn ông.

Hảo như bất kể thiên hạ, đưa mắt tìm bàn trống, trong khi Liên đứng bơ vơ nhìn gạch, nhột nhột vô cùng vì đoán biết thiên hạ đang ngó mình.

Hảo kéo cháu vào góc hiệu bên trái, kéo ghế trong cho Liên ngồi trước, còn mình thì đưa lưng ra ngoài để trốn ánh chiều.

Hảo đi ăn kem một mình mới mấy tháng nay thôi. Đó là một hình thức dò thám. Nàng mong bắt gặp chồng đang ngồi sẵn trong ấy với cô nào, hoặc ở ngoài vào với một thiếu nữ. Nhưng chưa bao giờ nàng gặp gì cả.

Lạ sao, hôm nay vừa an vị, là Nho ở đâu đã bước vô với một người bạn... trai. Nho thấy Liên trước, ngạc nhiên trong một giây đồng hồ, đến chừng thấy lưng vợ là chàng hiểu cả. Nho đưa bạn lại bàn của vợ, giới thiệu con cháu vợ với bạn, rồi cả hai cùng vây bàn với hai phụ nữ đã ngồi sẵn đó.

– Ông chủ bao nhen ông chủ, Hảo đòi hỏi như vậy.

Nho cười hì hì:

– Ai ngồi trước thì phải trả tiền, tục lệ là như vậy.

– Em mong đợi gặp ông chủ đi với cô nào. May phước cho ông chủ là hôm nay ông đi với bạn đồn ông của ông. Vậy để ăn mừng cái may đó, ông chủ trả tiền là phải.

– Thôi thì oản lù ti, đứa nào thua phải trả.

Liên cười thảng thẩn khi thấy cô và dựng rể trẻ con như vậy. Ở dưới tỉnh, vợ chồng già, người ta đứng đắn ghê, chớ có đâu mà cà rồn giữa tiệm ăn như vậy.

Hảo kêu bốn cốc kem Chantilly. Nho nhìn cháu vợ rồi hỏi:

– Cháu lên bao giờ đó?

– Dạ cháu mới đến rồi hai giờ rưỡi trưa nay, lúc dựng vừa ra khỏi nhà.

– Ba, má vẫn mạnh chớ, cháu?

– Dạ, cảm ơn dựng, vẫn mạnh.

Nho cũng không cao niên hơn cháu vợ bao nhiêu. Nhưng ông ra vẻ kẻ cả lắm để cho khỏi ngượng vì con cháu lớn tuổi muốn gần bằng vợ ông.

Hỏi xong mấy câu thường lệ ấy, Nho day qua người bạn mà rằng:

– Nếu tôi không nhận điều kiện ấy thì sao?

– Thì họ sẽ tiếp xúc với Vĩnh Hưng Long. Anh nên biết người Tàu họ giỏi lắm. Vĩnh Hưng Long nghe đâu định phá giá để giết anh đó.

Hảo phản đối:

– Chúng tôi đi ăn kem, không phải để nghe những con số của các anh đâu!

Nho cười hiền lành:

– Tại rủi ro gặp em, hay em rủi ro gặp anh, chớ nào anh có muốn thế. À, tối nay đưa Liên đi coi cải lương đi em.

– Anh biết điều lắm. Ít ra phải đưa câu chuyện qua ngả đó chớ.

Người bạn cũng biết điều nên đứng lên xin phép ra:

– Thôi, để khi khác ta sẽ nói chuyện nhiều hơn. Xin phép chị, chào cô.

Bấy giờ, tay ba bắt đầu trò chuyện thân mật:

– Anh có biết Liên nó lên đây làm gì không? Hảo hỏi chồng.

– O... hơ... thì cháu nó lên chơi như mọi lần chớ lên làm gì, khéo hỏi.

– Đành là như vậy. Nhưng không phải chơi ở Sài Gòn. Nó lên để đi Cấp với chúng mình đó.

Hảo nói đùa, cốt để cho đứa cháu biết rằng nhà sửa soạn đi nghỉ mát và nó không nên ở lại lâu. Và day qua Liên mà nói tiếp:

– Ba hôm nữa là cô dưỡng đi rồi. Cháu lên hôm nay là phải lúc.

Liên thật thà, và chậm lụt quá nên không kịp cãi lại, khiến Nho ngỡ thiệt và chính vợ ông đã mời đứa cháu ấy lên. Ông bực mình, thấy cuộc đi nghỉ mát hết vui. Trong cảnh thân mật của hai vợ chồng, sẽ có kẻ lạ mặt xía vào. Kẻ đó tuy là bà con, nhưng không đủ thân, mà cho dẫu thân đến đâu cũng không đem êm ấm vào cuộc nghỉ ngơi được.

Nhưng cháu vợ là một người khách phải nể, nên Nho cần rằng nhẫn nại chịu số phận.

– Thôi, ta đi nè!

Hảo nói xong, xách bóp đứng lên trước, con cháu bắt chước theo cô nó và Nho kêu bồi trả tiền.

Ra tới vỉa hè, Hảo gặp bà Nhâm. Bà ta kéo Hảo đứng riêng để nói câu chuyện về hột xoàn. Bà Nhâm cà kê rất lâu khiến Hảo sốt ruột. Nàng miệng ừ hử cho có chừng mà bụng lo ra, vì muốn đưa con cháu nó đi dạo phố, nàng liếc mắt tìm Liên thì thấy Nho đã ra vỉa hè rồi và sợ Liên buồn nên cũng đứng riêng với Liên mà nói chuyện.

Trong giây phút, Hảo chờ người ra. Chồng nàng với Liên sao mà xứng đôi không thể tưởng tượng được. Người ta hay nói: “Trai ba mươi tuổi còn xinh, gái

ba mươi tuổi như chình măm nê” là phải lắm. Nho lớn hơn Liên đến tám tuổi, mà vẫn trẻ như cùng một lứa với cô gái ấy.

Dượng, cháu lại thẳng thắn nói cười như là hai anh em ruột, hoặc là hai vợ chồng.

– Gì vậy? Bà Nhâm hỏi thế vì thấy Hảo bỗng nhiên tái mặt đi rồi ngó mông ra đường.

Hảo ú ớ đáp:

– Ờ... không ...ơ... hơ... không có gì cả.

Sau phút chờ người ra vì ngạc nhiên, Hảo hoảng sợ vô cùng. Chồng nàng đang ở vào một tâm trạng khó khăn, nay gặp một người khách vào nhà, trẻ đẹp duyên dáng như vậy biết có hề gì hay không?

Hảo bối rối lên nhưng cố giấu tình cảm

mình, cười nói với bà Nhâm như là bằng lòng những đề nghị của bà ta lắm. Bỗng một ý nghĩ khác vụt hiện đến làm cho Hảo ngột thở như bị một mớ khói bay tạt vào mặt nàng.

– Trời ơi, Hảo kêu thầm lên, sao mình lại nghĩ điên rồ như vậy? Mình quả là một con quái vật!

– Quyền lợi mà! Nó nghĩ đến quyền lợi là phải lắm, không trách gì nó được.

Câu vừa rồi của bà Nhâm, không hiểu sao mà lại lọt vào tai của Hảo. Nàng bối rối lặp lại lời bạn như một tiếng vang, mặc dầu nàng không biết bà Nhâm nói đến ai:

– Phải, nó nghĩ đến quyền lợi là phải lắm!

« Ủ, phải lắm! » Câu sau này là câu mà Hảo tự nói thầm với mình. Nàng nói câu

ấy với tất cả ý thức của nàng. Câu trước mà nàng lặp lại như cái máy, dường như đột nhiên cho nàng thấy một sự thật, một lẽ phải, nên mới bảo thăm mình bằng câu sau.

Lẽ phải vừa tìm ra, là Hảo nghe bình tĩnh hẳn lại. Bao nhiêu tình cảm rối beng này giờ vụt biến mất cả, và bây giờ trí nàng lại bận rộn sắp đặt chương trình hành động cho mưu kế vừa tìm được.

Bà Nhâm lại phải nói một mình không, không được kẻ đối thoại cho vào tai lời nào cả. Bà ta cũng khá tinh mắt nên nhận thấy là Hảo lo ra. Không biết bạn có chuyện gì rối trí, bà ngó ra sau là hướng mà Hảo thường dòm, thì thấy ông Nho đang đứng trò chuyện với một cô gái đẹp.

« À, ra nó ghen! » Bà Nhâm nghĩ thầm như vậy rồi cười lớn lên.

Nhưng lạ quá! Hảo lại gọi chồng mà rằng:

– Anh Nho à, em còn nói chuyện lâu với bà Nhâm, anh lấy xe đưa em nó đi dạo mát đi, để em về bằng tắc xi.

Bà Nhâm thật là điên đầu: “thì ra không phải nó ghen. Ghen sao dám biểu chồng đưa cô ấy đi dạo mát?”

Khi Nho và Liên lên xe, xe chạy khuất dạng, Hảo lật đật giã từ bà Nhâm khiến bà nầy lại lập ra một giả thuyết mới: “À, ra nó ghen ai! Chà con mẹ nầy khả nghi lắm đấy!”

Hảo không về nhà mà kêu xích lô đạp đi tuốt ra sau chợ Bến thành, tìm lụa mà mua. Nàng mua lu bù như sắm đồ về nhà chồng, rồi bươn bả lại một hiệu ở phố Lê Lợi để mua nước hoa, son phấn, và một bộ đồ tắm một mảnh cho phụ nữ.

Xong đâu đó, nàng mới chịu lên tắc xi

mà về nhà như đã nói với chồng.

Đến sáu giờ chiều thì xe của Nho dứt đầu vào cửa ngõ. Anh người nhà chạy ra mở cổng. Hảo đứng nơi cửa sổ trên lầu dòm xuống thấy Liên ngồi nơi hàng trước với chồng, xem ra xứng đôi vừa lứa lắm.

Nho phóng xe tụt vào ga-ra, cửa ga-ra nhỏ xíu mà ông không cạ quẹt nơi đâu cả, xem rất thể thao, khiến Hảo nghe chồng mình còn trẻ lắm. Nàng thở dài:

– Anh ấy như còn xuân, không trời nào ngăn được cả.

Khi cặp Nho Liên trong ga-ra bước ra sân, Hảo kêu với xuống:

– Liên đi chơi có vui không?

Liên ngược lên vẫy tay với cô rồi la lớn:

– Vui lắm, mà không có cô nên kém vui!

– Đánh bể mồm, sao lại kêu Hảo bằng cô?

Nho hơi ngạc nhiên, không hiểu vì lẽ gì vợ ông lại nói thế. Nhưng đã quen với những trận dở chứng của vợ, ông bỏ qua không bận khoản lâu.

Hảo hỏi người nhà đem nước đá chanh ra bàn ngoài sân, rồi hỏi chồng vá cháu đi thay đồ mát để ra đó. Khi hai người kia đến nơi, nàng hỏi ông Nho ngay:

– Anh biết sao em cấm Liên kêu em bằng cô hay không?

– À, anh đã ngạc nhiên về sự cấm đoán ấy hồi nãy.

– Anh không thấy à? Nó kêu mình bằng cô, nghe sao như là mình già lắm. Em thì em muốn trẻ mãi, không phải vì em, mà vì anh. Trẻ kéo anh mê trẻ khác.

Cả ba đều cười xòa. Hảo lại day qua Liên mà tiếp:

– Ảnh đào hoa lắm, em đừng tưởng là ảnh đứng đắn.

Nho phản đối:

– Sao em nói xấu anh với cháu vậy? Còn cách xưng hô của em cũng lộn ngôn lắm, anh không bằng lòng đâu.

– Xí, lộn ngôn! Nói lộn ngôn đã sao, làm lộn ngôn mới đáng ghét.

Hảo mặt giận thật tình, nói bằng giọng khinh bỉ như trước mặt bà đang có một người đã làm quấy rồi. Nhưng bà thấy ngay là mình vô lý nên đánh trống lảng, cười xòa một cách ngượng ngập rồi nói:

– Thuở bé, nó kêu em bằng Hảo, em kêu nó bằng Liên. Nhờ vậy mà hai đứa thương mến nhau lắm. Ai xui khiến bất nhơn mà

hai đứa lại theo đòi tôn ti cho mất sự thân mật. Bây giờ em quyết trở lại như hồi mấy năm về trước hè.

Bà Nho cũng đi gần tới tuổi quá thì như chồng, nên hay sanh chứng, mà một trong những chứng ấy là muốn trẻ lại. Lối xưng hô mà bà đề nghị một phần lớn do lẽ kia xui ra.

– Đâu em kêu anh bằng anh Nho thử coi, Liên.

Liên thấy cô mình bảo kỳ quá, nên nàng mắc cỡ, hứ cô một tiếng nhỏ rồi ngồi đó làm thính. Nho đưa điều thuốc lên miệng hút và cười hì hì:

– Ai mà kêu lạ vậy cho được, em sao khéo bày chuyện hoài.

– Thôi, ai không được thì tôi được. Mà Liên, Liên cũng phải được với chị nghe không!

Liên cười ugn ngn mà không đáp.

– Anh Nho nè, Hảo kêu chng mà nói, em định dời ngày đi biển lại một tuần, để đưa Liên hưởng thú Sài Gòn rồi hãy lên đường.

– Tùy em. Anh cũng thấy như vậy là hay.

Liên thừa lúc cô dng, nhút là người cô lảm lời kia, ngưng nói để xía vào một câu:

– Cháu không có xin phép ba má cháu, chắc cháu đi không được.

– Em không có xin thì chị xin. Ngõ gì chớ việc đó dễ lảm. Em bỏ bức thư trả lời về máy cà-rem cây vào thư xin phép của chị, thế là xong.

Liên chậm chạp từ cử chỉ đến suy luận, nên không tìm ra lý lẽ để cãi lại cô. Đi biển

nàng không thấy gì hại cả, đi với cô lại càng có bảo đảm. Nhưng từ thuở giờ ít hay đi chơi bất thành linh, nàng khó chịu về sự không định trước ấy.

Cơm đã dọn xong. Ông Nho đứng lên trước, Hảo kéo Liên dậy và chợt thấy nàng mặc bà ba rộng xem rất quê.

– Mai nầy chị đưa em đi may đồ. Đã mua vải, lụa rồi.

Liên ngạc nhiên, nhưng vẫn không kịp hỏi han gì. Người cô thì mau miệng quá, còn con cháu thì chậm như rùa. Người cô tiếp nho nhỏ:

– Em ăn mặc lôi thôi lệch thếch, chị thấy chị chịu không được.

Ngồi vào bàn ăn, Hảo lại nói, không cho miệng kéo da non:

– Em mua cho con Liên một áo tắm

một mảnh. Nó còn con gái mặc hai mảnh như em bạo quá, chắc nó không dám. Em hồi lấy chồng rồi kia mà còn chưa dám nữa là.

Hồi đó khác, bây giờ khác. Hồi đó em không dám, không phải vì em chưa là đồn bà lớn tuổi, mà vì chung quanh em không ai mặc thứ đó cả.

Liên không hiểu thế nào là hai mảnh, là một mảnh nhưng vẫn không dám hỏi, (mà dẫu có dám cũng không kịp hỏi). Ít ra ngoài, ít giao thiệp, Liên không có dịp nghe những điều bạo tợn, nên nàng rất xấu hổ mà nói đến những vật dụng thân mật của nàng trước mặt người nào khác.

– À, Liên còn lợi giỏi hay không?

Liên chỉ đủ thì giờ mỉm cười thì cô nàng đã tía lia:

– Trời, hồi đó nó lợi như rái, anh Nho

à. Nó lặn lòn dưới lườn ghe của người ta, nó nhận nước em muốn chết.

Bà Nho nói đúng. Con cháu Liên thật thà ấy luôn luôn bị cô nó ăn hiếp gió, và chỉ trả thù được dưới nước thôi, vì xuống nước là nó nghe tự tôn mặc cảm, làm như nước là địa hạt riêng của nó vậy.

Nãy giờ ông Nho chỉ làm thỉnh, bây giờ mới bắt đầu nói:

- Em định cho Liên giải trí làm sao?
- Mai, ăn cơm Tàu, mốt ăn nai, ăn ếch, bữa kia ăn cơm Ấn độ...
- Chỉ ăn không mà thôi à?
- Nghĩa là ăn cơm Tàu xong đi xem chiếu bóng, ăn nai ăn ếch xong đi coi cải lương v.v...
- Thì phải nói rõ chớ nói tắt, ai mà hiểu.

– Lại dẫn Liên đi giao thiệp. Nó nhà quê lắm. Cho nó tiếp xúc các giới môn đen ở đây cho nó dạn ra.

Liên nghe cô nói thế, sợ hãi lắm. Nàng nhà quê thật và rất nhút nhát. Nhưng bà rùa này vẫn không cãi được lấy nửa lời.

– Riêng đêm nay, Hảo tiếp, anh phải dẫn nó đi xem vũ Nhựt bốn.

– Mình đã xem rồi...

– Nhưng nó chưa xem. Vì thế em mới giao cho anh. Xem lần thứ nhì là cái khổ dịch. Khổ dịch ấy là công việc đồn ông. Trời, Liên nè, họ múa cây tùng xem mê đi. Họ cầm hai cây quạt xòe, uốn cái mình ẹo ẹo như cây tùng kiểng của ông cố, hai cây quạt mọc ra hai bên hông họ như hai chùm nhánh. Hay lạ kỳ!

Liên ở tỉnh lên, cũng thích xem trò này

trò nọ. Nhưng nàng bỗng thấy rằng bất tiện. Người dượng rể lớn hơn nàng không bao nhiêu. Tuy cả ba đều thắng thắn với nhau và người dượng ấy vẫn đứng đắn như từ thuở giờ, sự dè dặt của con gái cũng xui nàng ngại ngùng.

Lần này ràng nói kịp:

– Thôi, cho cháu xin miễn xem vũ Nhựt.

– Cháu hả?

Hảo hỏi gần rồi véo Liên một cái, đoạn tiếp:

– Phải nói: “cho em xin...”. Nhưng không ai cho đâu. Họ chỉ còn biểu diễn có một đêm nữa thôi, nếu không xem sẽ chết thành con ma nhà quê.

Nho thật tình mời mọc:

– Liên nên đi xem, hay lắm, không mấy thuở Sài Gòn được xem một trò lạ mắt như vậy.

Liên không có ngày giờ chống trả với cả hai cuộc tấn công một lượt. Ăn cơm xong thì đã bảy giờ rồi.

Hảo bước qua buồng bên, lấy ra một gói to rồi mở gói trên đi vắng ở buồng ăn. Nàng vừa gọi Liên vừa lấy từ trong gói ra một mảnh vải gù màu đỏ.

– Xây lưng lại em.

Liên vâng lời cô như đứa con nhỏ vâng lời mẹ. Hảo xỏ chiếc áo tắm ra đo trên lưng Liên, rồi reo lên:

– Tài không, anh Nho? Em có biết nó bao lớn đâu, thế mà mua vừa khít nút.

Liên day lại thấy chiếc áo tắm thì mắc cỡ quá và hoảng hồn, nói lên được:

– Hồng, em hồng mặc đâu!

– Sao lại không? Chị mặc thì em phải mặc. Ra đó mà không tắm, họ cười chết. Còn tắm mà mặc cả quần áo đi chợ thì là họ chụp hình ngay.

– Sao lại chụp hình? Liên hỏi.

– Vì em là cái quái thai, là con quái vật, chụp hình đăng nhật trình cho bà con xem chơi đó mà.

– Ai mà ăn mặc kỳ cục như vậy được.

– Chị chớ ai, với lại trăm ngàn đờn bà con gái khác. Đứa nào làm không được họ bắt họ nhận nước chết.

Đoạn bà Nho lại xổ mấy xấp lụa khác ra, đặt mỗi tấm lên mình cháu, rồi trâm trổ:

– Nổi ghê không? Em đẹp như tiên mà chị chọn màu cũng tài như thần. Mai nầy đi may, may tốc hành ở tiệm quen của chị,

hăm bốn giờ lấy cả bốn chiếc áo dài và bốn bộ đồ mát.

– May làm chi dữ vậy cô?

Hảo tát vào má Liên mà dạy:

– Nè, roi này là roi chùa chùa nghe không? Phải xưng em, kêu chị; hể còn kêu... lộn ngôn nữa thì phải đòn. Ừ, may nhiều cho em mặc cho đẹp, chớ may làm chi. Chị thấy em tuyệt sắc, mà mặc xấu thì chị tiếc của đời lắm, chịu không được. Đây, em vào đây, chị dạy cái này.

Hảo kéo Liên vào buồng bên, nhận vai bắt nàng ngồi xuống trước bàn phấn.

– Để chị dạy em kẻ môi. Vẻ đẹp tự nhiên của em quý lắm. Nhưng nó không quyến rũ được ai hết.

– Em có định quyến rũ ai đâu.

– Đồ ngốc. Phải hiểu danh từ “quyến

rủ” theo nghĩa nhẹ của nó. Quyến rủ là lôi kéo chú ý của họ. Ấy, em không thèm quyến rủ họ nên họ không đến, em thấy tai hại chưa.

– Em ở vậy cũng được.

– Thì cũng được chớ sao, nhưng em sẽ chết thành con ma nhà quê.

– Chị thì cái gì cũng nhà quê tuốt, không xem vũ Nhật là nhà quê, không lấy chồng cũng là nhà quê.

– Chớ sao. Nè, em phải đi uốn tóc nghe chưa?

Liên giấy nẩy lên:

– Thôi cái đó thì xin tha.

– Nhà quê!

– Mặc kệ em.

Hảo lấy bông chấm phấn rồi vỗ bông lên mặt Liên, vừa làm vừa nói:

– Thấy em còn nhút nhát, chị chỉ thoa phấn sương sương thôi. Đúng ra, em phải cạo lông mặt, để thoa kem thì đánh phấn mới khéo được. Đánh như vậy, đổ mồ hôi một lát là nó trôi hết.

Đây, dòm vào kiếng mà xem chị vẽ trái tim trên môi em đây!

Hảo trang điểm cho Liên một lát là xong. Nàng gọi lớn chồng đang nằm hút thuốc ngoài buồng ăn:

– Anh Nho ơi, sửa soạn đi rồi đưa em xem vũ Nhựt.

– Ừ.

Liên nãy giờ ngó Hảo dạy nàng hóa trang, và quên mất vụ đi xem vũ Nhựt. Bây giờ nghe thế, nàng vội nói:

– Cô ... ủa chị đi, thì em mới đi.

– Tao đã nói tao xem rồi. Làm khổ tao chi.

– Vậy em không đi.

– Đánh đòn bây giờ.

Hảo chọn áo để mặc bữa cho Liên. Xem qua xem lại thì cũng chỉ có màu trắng trung lập là được. Liên đem theo bốn chiếc áo dài đen, trắng, mình lam bông đỏ, và ve chai, chiếc áo nào cũng cũ, màu thiếu thẩm mỹ, và lỗi cắt may rất là tiền chiến.

Hảo nắm chặt tay Liên rồi nói:

– Nè, binh sĩ ép Triệu Khuôn Dã mặc áo long bào để làm vua nè!

Nói rồi nàng cầm tay Liên mà xô vào tay áo. Liên thụ động từ đầu đến cuối.

Khi xong đầu đó, Hảo dang ra xa, đứng

ngắm nghĩa đứa cháu:

– Em đẹp lắm, chỉ tiếc hóa trang sơ sài, và áo xấu thôi.

Giữa lúc ấy thì Nho bước vào. Hảo cười mà hỏi chồng:

– Anh xem em nó đẹp không?

Nho cố ý không nhìn cháu vợ, chỉ hỏi Hảo:

– Em thật không đi sao?

– Đã nói là khổ dịch mà em đi sao được.

Nàng vói tay lấy lọ nước hoa định xịt lên áo Liên. Nhưng suy nghĩ lại, nàng thôi và cắt nghĩa:

– Em ăn diện đơn sơ quá, xúc thú nước hoa dữ dội nầy vào nó không hợp. Thôi, để tự nhiên như vậy cho mùi trinh bạch của em hòa hợp với y phục đơn sơ thì hơn.

Liên gần như bị đẩy ra khỏi cửa. Hảo nắm tay cháu kéo tuốt lên xe mà Nho đã đem ra ngoài sân. Cửa xe đóng lại cái rầm. Hảo căn dặn:

– Em gửi nó cho anh đó. Rủi nó đi lạc hoặc bị Chà và bắt nấu cà ri thì anh ở tù rục xương đa.

Cả ba đều cười xòa.

* * *

Vì đêm nay là đêm biểu diễn cuối cùng của đoàn vũ, nên những ai bận việc, xem trễ, đều dôn mà đi đêm nay, khán giả đông nghẹt như vào những đêm đầu.

Giới của Nho tuy nhiều tiền nhưng lại ít thì giờ. Nho ngỡ chỉ có một mình ông, không dè gặp bạn hữu rất đông.

Thật là khó giới thiệu đứa cháu vợ lớn

sầm sầm ấy với họ. Ông Nho không muốn nói Liên là cháu vợ của ông, sợ cái bọn mắc dịch ấy nghĩ quấy. Ai lại dắt cháu vợ gái đi đêm như thế bao giờ trong xã hội ta.

Vì vậy, ông chỉ nói: “Liên” trông không khi phải trình diện đứa cháu với ai, để họ muốn hiểu sao thì hiểu. Thà là họ nghi ông đưa nhơn tình đi xem vũ, còn dễ coi hơn là họ ngạc nhiên trước cảnh dưỡng cháu này.

Họ muốn hiểu sao thì hiểu, nhưng họ chỉ toàn thể hiểu có một cách thôi: là người đồn bà kia (không ai ngờ Liên là con gái) là “ngoại ấp phe” của Nho. Trong giới hay dùng danh từ ngoại ấp phe để chỉ những mối lợi nho nhỏ mà các ông giấu vợ con để tiêu riêng.

Vì hiểu thế nên ai cũng có những cái cười xiên xẹo, những lời bóng gió khiến Nho khó chịu vô cùng. Liên thì thật thà không hiểu gì hết nên vẫn tự nhiên được.

Những điệu vũ đêm nay không khác những điệu vũ đã diễn rồi. Nho không bị trò hay kéo chú ý nên lơ đãng nhìn quanh và nghĩ vẩn vơ điều này điều nọ.

Nhà kỹ nghệ ấy là một người lương thiện và đứng đắn. Tự bé đến giờ ông chưa làm điều gì xấu xa cả. Trong đạo vợ chồng, quả ông đã phản bội vợ một đôi lần, nhưng thật là kín đáo, lịch sự, và với những người đồn bà xa lạ, không vương chút xíu mâu thuẫn tình cảm nào cả.

Trừ những xã hội đạo đức triệt để ra (hay tự xưng là thế) thì trong xã hội ta, một người như vậy cỡ thể xem là một người đàng hoàng.

Thế mà lạ quá, nãy giờ ông ấy lại thần thờ ra. Ý quấy lắm khi không do chính mình đẻ nó ra, là lại do bên ngoài gợi lên. Từ cái lúc mà bạn hữu láy mắt với nhau và cười mỉa mai thì ông Nho đã là kẻ bắt đầu

phạm tội trong tinh thần rồi.

“Tại sao họ lại hiểu như vậy?” Ông tự hỏi khi nãy. Và ra tự đáp: “Họ thấy Liên đẹp và và... mình với Liên cũng xứng đôi!”

Xứng đôi? Ông đã nhìn lại Liên và lần đầu tiên, để ý đến nhan sắc của nàng.

Họ bên vợ của ông quả là một họ đẹp người. Từ chi trưởng đến các chi thứ, chi nào cũng toàn người đẹp, nhứt là đờn bà.

Liên có gương mặt đẹp theo lối Á đông: mũi không cao lắm, môi không khiêu khích lắm, mắt thì hiền từ mặc dầu cũng sáng và linh động.

Thân mình của Liên thì trái lại, khéo như tranh lý tưởng của Âu châu. Sự phối hợp Âu Á ấy đã ban cho người con gái tỉnh nầy một nhan sắc rất hấp với mơ ước của thế hệ người Việt sống trong buổi giao thời.

Ý quấy bỗng đột ngột xẹt qua trí Nho, khiến ông hoảng hốt. Ông nghĩ nếu có một cái máy gì để đo lòng người thì nó sẽ ghi ra biết bao điều nhơ nhớp. Như trường hợp của ông đây. Khi không đang là một người hản hoi bỗng trong giây phút ngắn lại đục lòng đục dạ như một kẻ vô liêm.

“Bậy, bậy lắm” ông đã tự trách như vậy hồi nãy, rồi đâm ra ghét bạn hữu nghĩ xằng, gọi cho ông điều không hay. Ông đã lập nghị, chào họ để dắt Liên vào rạp. Nhưng ngồi từ nãy giờ, những ý nghĩ bất chánh lại lớn vồn trở về sau một lúc lâu bị xua đuổi. Chúng nó trở về, ban đầu rụt rè lấp ló nhưng sau, chúng đâm bạo, nhào càng tới và cố lì không chịu đi nữa.

“Không sao!” Nho tự an ủi ông, rồi nói với lũ khốn nạn kia.: “À, quân bây không chịu đi à? Được thì cứ mà ở đó. Nhưng ta đây quyết không nghe lời quân bây thì quân

bây làm gì ta được. Ừ, làm gì được. Có giỏi thì thử xem!”

Ngồi buồn mỗi quá, nên Nho xoay trở đủ chiều. Một khi kia ông vừa gác cùi chỏ lên tay ghế thì bỗng giựt nảy mình, vội rút lại lệ làng: Liên đã gác tay nàng lên đó rồi.

Tim Nho đập lia lịa như thưở mười bảy tuổi đụng chạm đòn bà lần đầu trên xe ô tô buýt. Lạ quá! Thì ra trái tim già vẫn còn máy động được à?

Nho nhớ đến một quyển sách mà ông đã đọc được, rồi càng hoảng sợ hơn. Sách nghiên cứu về tuổi quá thì của nam nữ riêng về đòn ông, thì sách cho rằng vào tuổi quá thì, cơ thể con người bỗng thức tỉnh dậy. Các nội hạch làm việc hăng hái như trong một bộ máy mới. Tâm tính con người cũng chịu ảnh hưởng của xác thịt nên thay đổi toàn diện. Người quá thì, trong lòng thì nghe yêu đương thơ mộng như hồi còn

thiếu niên, ngoài xác thịt lại thấy rung động mãnh liệt trước bất cứ sự đụng chạm nào.

“Thì ra mình đã vào tuổi quá thì mà không hay đây?” Nho lẩm bẩm như vậy rồi thừ người ra như ngẩn ngơ thương tiếc một quãng đời đã qua.

Các quãng tuổi của con người không có biên giới phân ranh với nhau, người ta bước từ tuổi này qua tuổi khác như từ sân trước nhà bước ra sân sau. Nhưng nếu có một chút xúu gì gợi ý thức về ranh giới ấy thì người ta ngậm ngùi biết bao khi chợt nhận ra là mình vừa mất con người khi trước của mình, không thể nào tìm lại được cả.

Sáng sớm, bạn đứng cạo râu trước tấm gương. Vô tình bạn liếc mắt lên tấm lịch thấy đề ngày 18 tháng tư. Bạn bỗng nhớ rằng hôm qua 17 tháng tư là ngày sinh nhật của bạn. Ngày ấy bạn đúng bốn mươi và hôm nay là bốn mươi một.

Bốn mươi mốt! Trời ơi, thì ra mình đã già rồi à? Bạn kêu lên như thế bằng một giọng chua xót, rồi bùi ngùi đứng lặng giờ lâu, trí lộn ngược dòng thời gian để rượt bắt lại cái tuổi đứng người. Tuổi thanh xuân, đã rượt bắt hụt một lần lúc bạn ba mươi. Giờ đây bốn mươi đã đánh lên tiếng chuông buồn thảm của nó, khiến bạn càng hốt hoảng hơn, cố chụp lại tuổi đứng người là tuổi trên ba mươi, tuy không thơ mộng bằng tuổi thanh xuân nhưng lại cần thiết quá lắm, vì tuổi trên ba mươi, dầu sao cũng là còn trẻ, chớ bây giờ bốn mươi là bắt đầu xế bóng rồi đó.

"Trời ơi, mình đã quá thì rồi đây!" Nho kêu than lần nữa rồi thở dài.

Trời ơi, ta đã dùng đời ta làm những việc gì? Kiếm tiền và kiếm được thật nhiều. Chỉ có thể thôi. Còn ích quốc lợi dân, ta không hề nghĩ đến. Trời ơi, mà cả đến hạnh phúc

riêng của ta, ta cũng chẳng màng.

Những bậc siêu nhân, khi có hối tiếc, chỉ hối tiếc đậm đà về cái cao cả không làm được. Ông Nho là người thường, thanh cao chỉ tới thoáng qua rồi đi mất. Ông chỉ tiếc hạnh phúc riêng của ông thôi.

Hạnh phúc riêng của ta? Ừ. Ta đã hưởng gì trên đời. Ta đã cưới vợ, đã yêu vợ? Nhưng thứ hạnh phúc ấy, một anh phu nghèo xác xơ cũng hưởng được.

Ta chạy xe hơi, ở nhà lầu, ăn thức ăn ử trong tủ lạnh? Ừ, nhưng có gì khác hơn đi tập xế, ở nhà lá, ăn thức ăn mua ngoài quán đâu?

Hãy hái lấy ngày đang qua!

Câu thơ La tinh xui đại nầy bỗng đâu văng vẳng vang lên, và ông Nho nghe là nó xui phải lắm.

Ừ, hối tiếc vô ích lắm. Phải tận hưởng cái gì đang có hôm nay là thượng sách.

Mà cái gì đang có hôm nay? Một bước trở về của tuổi thanh xuân với tất cả rung động, say ngây của nó. Nó sẽ ở lại không bao lâu, như là ngọn đèn sắp tắt, chỉ bùng cháy lên vài phút thôi. Như thế không thể không mừng rỡ đón chào người bạn cũ đó, không đãi đằng nó bằng những bữa tiệc đời xứng đáng với địa vị của nó.

Mà gì là xứng đáng với nó? Phải chăng tuổi ấy là tuổi yêu đương, thì có gì hơn là cứ để cho người bạn cũ yêu đương

Yêu đương? Nhưng yêu ai? ông Nho không dám đáp câu hỏi ấy, cho dầu là chỉ đáp thầm với ông thôi. Từ thuở giờ, ông hằng ước ao xằng bậy với vợ, nhưng thật ra ông chưa nghe cần yêu ai cả. Từ nãy giờ thì đã khác hẳn rồi.

Nho liếc nhìn Liên thì thấy nàng xem mê những điệu vũ trên sân khấu, không để tâm đến ngoại cảnh. Cảm động lắm, sự vui thích quá dễ dàng của một cô gái tỉnh mà trò gì cũng là mới lạ hay ho cả.

Đây là một cô gái còn trong trắng cả thân thể lẫn tâm hồn. Thuở giờ ông Nho chưa yêu vì ông chưa trở lại tuổi yêu, nhưng cũng vì những người đàn bà mà ông biết, không đáng yêu: lòng họ có thể trắng ngần như lòng cô gái đang trở mắt nhìn vũ đài đây.

Suốt buổi diễn, Nho không nói qua lời nào với người bạn xem trò ngồi bên cạnh. Nhưng trí ông ta không lúc nào là không nghĩ về người ấy.

Khi khán giả tuôn nhau ra khỏi rạp, Nho đi cản hậu cho Liên theo dòng người. Bây giờ Liên mới nhớ đến người dắt mình đi, nên day lại mỉm cười với Nho, như để

ngâm xin lỗi và cảm ơn công khó của người đó. Nho cũng chỉ lặng lẽ mỉm cười lại thôi.

Ra tới đường, Nho hỏi Liên mà hỏi trống:

– Hay hay không?

– Dạ hay lắm.

Con người đứng đắn ấy trước đây là một công dân tâm thường, nhưng làm đầy đủ bốn phận công dân, không đạo đức lắm nhưng vẫn chưa phạm luân lý lần nào. Nhưng từ đầu hôm tới giờ, trước sau có hai tiếng đồng hồ thôi, mà ông ta đã bước lên mà không hay trên bậc thang đức hạnh, bước từ nấc trên xuống đến nấc cuối cùng.

Ông kêu Liên trống không như vậy là ông đã bắt đầu thi hành mạng lệnh của vợ mà hồi chiều nầy ông còn phản đối. Đó là cố ý mà thi hành chớ không bị cưỡng bách nữa.

Sự kêu trông ấy là một cái cầu giúp ông chuyển dễ dàng qua lối xưng hô do vợ ông đề nghị mà khỏi ngượng mồm.

Khi bước lên xe, Nho lại hỏi Liên:

– Có đói bụng không?

– Dạ không.

– Đói thì đi ăn cái gì.

– Dạ thôi.

Không tìm được gì để nói nữa, Nho làm thinh mà lái xe cho đến nhà. Hảo đã ngủ rồi hay sao nên đèn nhà tắt cả. Người nhà mở cửa cho hai người vào. Liên vô phòng dành cho khách ở dưới, còn ông Nho đi lên gác.

Ông ta đi nhón gót sợ vợ giật mình, mở cửa nhè nhẹ rồi lại ghé cổ giày. Dưới ánh sáng xanh xanh của ngọn đèn chong

nhỏ, Nho thấy vợ nằm nghiêng, mặt day vào vách.

Thay đồ mát xong, ông rón rén đi lại giường. Ông cẩn thận ngồi xuống, quyết thế nào cho nhẹ như con mèo, nhưng vì quá cẩn thận, ông mất thăng bằng rồi té nhào trên giường, khiến nệm bị đè thành lình, rồi dội ngược trở lên rất mạnh.

Nho sợ điếng người, chắc chắn vợ thế cũng giựt mình, sợ hãi rồi bố ông một trận ghê hồn. Nhưng lạ quá, Hảo day lại cười hiền lành hơn bao giờ cả. Mặt nàng tươi tỉnh như không không.

– Em chưa ngủ à? Nho ngạc nhiên nói.

– Chưa. Thế nào, con Liên nó thích hay không?

– Thích mê đi.

– Còn anh?

– Khởi hởi. Đã bắt người ta làm khổ dịch mà còn hỏi lời thôi.

– Xí, thích mê đi mà còn làm bộ hoài.

Nho giựt mình hoảng sợ hết sức. “Hảo nó xuyên tạc gì đây?” Ông tự hỏi nhưng ông ta không dám tra gạn vợ để biết đích xác nên cứ phải ôm cái lo sợ ấy mãi. Nho có tịch, rồi ngỡ ai cũng nghe được những ý nghĩ thâm kín của ông. Lắm lúc ông cảm giác rằng những ý nghĩ ấy như kêu vang dội lên, và bỗng dưng xấu hổ với bất kỳ ai đang ngó ông.

Nho nằm xuống bên cạnh vợ, vuốt ve bà ấy như là yêu đương lắm. Tà tâm bí ẩn của ông như thấy cần phải chỗi lớn lên bằng cử chỉ ấy.

Hảo hất tay chồng rất mạnh rồi lăn tuốt vô phía trong vách. Đây là lần thứ nhì mà bà ấy nổi lên ghen tức thành linh, mặc dầu

mưu sâu của bà là xô chồng vào tròng.

Nho hoảng hốt nhưng nghĩ rằng không thể nào vợ ông biết được những ý nghĩ xằng bậy của ông, ông an lòng lại được và tưởng đó là một trò trẻ con của vợ thôi, nên chỉ ông cố dỗ vợ ông như dỗ em nhỏ, biết nó nhỏng nhẻo, mà cứ chiều cho nó vui.

Quả Hảo vui lại được, nhưng không phải vì được dỗ, mà vì nàng thấy mình vô lý và quá hờ hênh trong tình cảm, cần phải làm lành ngay cho Nho khỏi nghi ngờ.

CHƯƠNG 3

Đồ may hăm bốn giờ là lấy được, như Hảo báo trước. Tiền may mắc gấp ba, nhưng Hảo không nói ra nên Liên không biết, không sốt ruột bao nhiêu.

Trước đó, Liên đẹp nhưng hơi quê kệch. Nàng ở trong nhà, ai cũng thấy rõ được đó là người khách, vì người không hòa hợp với ngôi nhà với những căn buồng và đồ đạc trong nhà.

Nay, mặc đồ mới, hợp thời trang, nhan sắc của Liên bỗng như vừa được phủ bụi,

rực sáng lên, và bây giờ cái người ít hòa hợp với cái nhà ấy là Hảo.

Hảo có cảm giác rằng kẻ vào nhà nàng sẽ ở luôn trong đó rồi lẫn nàng... vắng ra ngoài. Nàng tự hỏi có nên tiếp tục trò chơi ác hiểm của nàng hay không. Cái lợi về sau rất bấp bênh mà nguy hiểm thì chưa chi đã rõ bông ra đó.

Nhưng rồi nàng tự tin nơi tài trí và quyền thế của nàng, trông cậy nơi tánh thật thà của đứa cháu, và cả quyết đi sâu trong kế hoạch.

Trưa hôm ấy đang ăn cơm, Nho nhắc:

- Tối nay ta dùng cơm trong Chợ Lớn chứ?
- Sao lại trong Chợ Lớn. Hảo hỏi gằn.
- Thì chính em đã....
- Nếu đó là sáng kiến của em thì việc gì

đến anh mà anh nói.

Giọng của Hảo là giọng gây gổ thật tình, khiến Nho vốn nề vợ, càng sợ hãi thêm. Hảo đã định là chính hôm đó đi ăn cơm Tàu, và không quên dự định của nàng. Nhưng nàng, nổi dóa lên, khi thấy chồng nhớ đến điều đó. Nho nhớ như vậy, tức là sẵn sóc Liên cẩn thận, vì đi ăn cơm Tàu là để đãi Liên; sự sẵn sóc của ông Nho chứng tỏ ông đã dành cho Liên một chỗ lớn trong tim ông rồi, trái tim mà từ thuở giờ bà đã chiếm trọn một mình.

Ông Nho có thể chỉ vì lịch sự và châu đáo với một người khách bà con thôi, nhưng bà Nho từ đây, không còn nghĩ như vậy nữa được.

Bà cảm nghe một thích thú vô song trước sự run sợ của chồng, cái thú trả thù lòng phản bội của hắn, cái thú được tăng uy quyền trước một kẻ thù tương lai.

Bà thổi cho thú ấy phồng lên bằng cách đổi ý định bất ngờ. Bà vụt cười lên khanh khách rồi nói:

– Phải, chiều nay ăn cơm Tàu. Mà là do tôi quyết định chứ không phải do ông nhắc nhở, và đến phút chót tôi còn quyền bãi bỏ chương trình.

Nói xong, bà sợ đứa cháu gái ái ngại và khó chịu rồi không đi, nên bà day lại rồi cười mơn với nó mà rằng:

– Phải không em? Việc gì cũng phải do chị em mình định cả. Đờn ông thì cho ra rìa.

Thái độ bất lịch sự của nàng nhờ câu đó bỗng hóa ra một trò đùa. Nho hiểu rằng thật ra không phải thế. Nhưng ông cũng cố mà nhận đó là một trò đùa, cho đỡ tổn thương tự ái, nên ông cười xòa.

Hảo không ngớt nhìn đứa cháu gái.

Liên mặc một bộ đồ mát bằng lụa nhơn tạo Nhứt bốn màu ngà ngà như lụa lèo ta, mà dịu mình hơn nhiều. Chiếc áo của nàng cụt tay, hở cổ. Cánh tay và cổ của Liên no và trắng mịn khiến Hảo là đồn bà cũng không rời mắt được. Tuy vậy nàng cũng dành chút ít thì giờ để thỉnh thoảng nhìn chồng, và mỗi lần nàng bắt gặp mắt Nho liếc qua người khách là nàng sôi gan lên, muốn hất mâm cơm xuống đất.

Nho chỉ cúi gằm xuống mà ăn, thỉnh thoảng mới dám cho mắt mình đi dạo một vòng, đi vội vàng như một toán lính ba-trui (patrouille: đội tuần tra.), hồi hả trở về kéo gập quân địch vây bắt.

Lâu lâu, cần nói gì cho bữa ăn đỡ lạnh, ông chỉ ngược lên nhìn vợ thôi. Thấy như vậy hóa ra mình lạt lẽo quá, nên một khi kia, ông đánh bạo day qua ngó Liên mà hỏi:

– Sao Liên không ăn giò heo?

Nho làm bộ nhìn thẳng thẩn để dám nhìn lâu. Hảo đang cầm ly nước đá mà uống, sức muốn bóp nát chiếc ly ấy. Bà bóp thật, và thấy nó rắn quá, bà hạ ly xuống khỏi mặt bàn và ném mạnh lên gạch.

Tiếng pha lê vỡ kêu cái rỏn khiến Nho giựt nảy mình day qua hỏi lảng xảng:

– Gì đó? Gì đó? Em có sao không? Bây a đem cái ly khác ra đây mau coi!

Liên không có tịch gì và bản chất trầm lặng, nên nàng không mấy may xúc động vì tiếng ly bể thành lành.

Từ đó đến cuối buổi ăn, không chuyện gì buồn xảy ra nữa cả. Cơn giận của Hảo như bị ném đi theo cái ly. Nàng bình tĩnh lại và dẫn đầu câu chuyện cho không khí trở ra vui vẻ.

– Liên đi bên mặt của anh Nho đây em, kéo xe.

Hai vợ chồng ông Nho đậu xe ở đường trong rồi đi bộ ra phố Đồng Khánh cho vui chơn. Vợ chồng dắt tay nhau đi trước, Liên lót lót theo sau. Nhưng trái với thói quen, Hảo đi bên trái Nho chớ không đi bên mặt, tức phía trong, để núp xe.

Hảo day lại nói với đứa cháu gái:

– Liên đi lên ngang hàng để nói chuyện với chị, sao lại đi riêng ra như vậy?

Liên, bước lên hàng trên, đi bên trái của Hảo, tức phía ngoài đường.

– Ấy, xe nó ăn em bây giờ, đi phía trong!

Vừa nói, Hảo vừa kéo Liên vào phía vỉa hè. Thành ra Liên đi ngay bên mặt của Nho.

Đáng lý Nho hãnh diện đi giữa hai phụ nữ đẹp, nhưng ông ta sợ vợ lên cơn bất tử, nên cứ áy náy lo lo, không dám nói gì với Liên cả, cũng chẳng dám vui vẻ lắm, sợ Hảo tức.

Đến tửu lâu Thái Hồ ông mới nhẹ người được vì thang lầu hẹp, bắt buộc phải đi hàng hai nên Liên tự lui ra sau. Nhưng lên thang được bốn nấc, Hảo như nhớ ra cái gì nói:

– Ý chết, anh với Liên lên trước đi, em mua cái này đã.

Rồi nàng bước lẹ trở xuống để ra ngoài. Nho ngơ ngác vài giây rồi nhìn Liên mà nói:

– Thôi mình lên trước vậy.

Tấm gương rộng và cao đặt tại đầu thang soi bóng hai người đang lên. Nho trông vào đó thấy Liên cũng đang nhìn bóng nàng.

Bốn mắt gặp nhau, hai mắt Liên vô tội nên bình thản soi gương, còn mắt Nho thì vừa sung sướng trông thấy một cảnh xứng đôi lại vừa lăm la lăm lét như sợ ai quở trách về sự sung sướng trái đạo ấy.

Thang lầu queo lên. Nhưng quanh queo đi đâu, vẫn không thoát khỏi bao nhiêu tấm gương lớn, gần cùng khắp nơi giúp Nho thấy được Liên mà khỏi nhìn ngay vào nàng.

Liên mặc áo bông nhánh khô lá héo. Nho nghĩ rằng nàng mặc lụa gì, màu gì, bông gì cũng đẹp được như thế cả. Bỗng ông giựt mình đánh thót lên vì Hảo thành linh nói lớn sau lưng ông:

– Trời, mệt muốn đứt hơi.

Chắc ý là Hảo đã thấy mình ngó Liên trong gương, Nho tiếp tục ngó, cố ý tỏ ra mình ngó một cách thẳng thắn nên không

cần sợ sệt. Vì thế, ông không day ra sau đón vợ mà chỉ nói với Hảo, như là việc Hảo lên theo kịp là tự nhiên và phải lúc, không làm ai hết hồn cả.

– Phải không Hảo, chiếc áo, riêng nó không đủ đẹp. Phải có tương ăn mặc nữa mới nâng giá trị nó lên được!

– Chớ sao. Mà áo nào được Liên nó mặc là chắc chắn đẹp ra.

Liên lùi ra sau để nhường chỗ cho Hảo. Nhưng bà này không bước tới với chồng, chỉ đi song song với cháu thôi. Ông Nho day lại hỏi:

– Em mua gì đó?

– Trái cà na.

– Trời, mua cà na, cánh chỉ làm gì?

– Em cũng chẳng biết làm gì nữa.

Liên tức cười cho người cô trẻ con, làm một việc cực nhọc là xuống thang gác, lên thang gác để mua một món quà không biết để làm gì.

Sao lại không biết! Hảo chỉ nói thế thôi. Nàng muốn nhường chỗ mình cho Liên trong giây lát với mục đích giúp Nho toại mong mỗi ngẫm và mục đích làm cho Nho sợ hãi chơi khi nàng lặng lẽ theo kịp họ trong lúc Nho đang nhìn Liên.

* * *

Nho gấp miếng da gà đưa lên trước mặt rồi hỏi vợ:

– Em biết họ chiền cách nào mà dòn như vậy hay không?

– Cho mỡ đây chảo chớ gì?

– Trật lất. Họ gấp da gà đưa lên như vậy

rồi mức mỡ đang sôi mà xối vào, xối mãi cho đến khi nào da gà tới mức chín dòn thì thôi. Người Tàu họ có nhiều thứ đặc biệt lắm.

– Đặc biệt nhất là vợ bé, Hảo cười nói. Vợ bé là phát minh của người Tàu, sở trường của họ và...

– Chưa chắc. Người Việt nam lại không có vợ bé à?

– Nhưng ta đã chịu văn hóa Tàu rất lâu.

– Còn người Ấn độ, người Á rập?

– Cũng lây Tàu tốt.

– Nhưng sao em lại thích Tàu?

– Vì em không chống tục lấy vợ bé cho lắm.

Bà nào cũng nói thế, nhưng hễ đàn ông đi ra ngoài thì họ làm như giặc.

Hảo day qua Liên mà hỏi:

- Chị đố Liên anh có vợ bé hay không?
- Em không biết, mà chắc là không.

Lần đầu tiên Liên dám xưng em theo lệnh của Hảo. Nàng thấy cái thì khổ thêm với Hảo, nên cố gắng và chỉ mới dùng cách xưng hô ấy được hôm đó.

– Em nói đúng. Anh ấy không có nhưng sẽ có. Anh đòi vợ bé chèo chèo như em nhỏ đòi quà. Anh muốn con lắm, mà chị thì hiếm hoi.

– Nhưng sao cô... sao chị khỏe mạnh như vậy mà cứ không con?

– Là tại kiến họ của mình như vậy! Ba má chỉ có một mình em, em không thấy sao? Họ mình không tuyệt tự nhưng hiếm hoi lắm! Chị chịu thua mà nhìn nhận như vậy, chớ biết đâu không phải lỗi tại anh.

– Nhưng ảnh trông cũng khỏe mạnh...

Và đây là lần đầu tiên Liên dám kêu Nho bằng anh, vì vui câu chuyện, quên e ngại như trước.

– Ấy vậy mà chị của em cứ muốn đổ lỗi cho anh, Nho nói.

Cả ba đều dám lộn ngôn theo ý muốn của Hảo. Ý muốn ấy nhớ ra là chỉ vô tội thôi, nảy ra ngay lúc Liên mới đến nhà, lúc Hảo chưa phát minh mưu kế ác hiểm nào cả.

Bữa ăn cơm thường này đã đánh dấu một biến đổi lớn trong sự giao tiếp giữa ba người từ đây.

* * *

Nho nằm yên rất lâu, muốn tìm biết xem Hảo ngủ hay thức, mà không thể nào tìm được.

Ông ta thao thức mãi! Không cục cựa thì mỗi, mà cục cựa, lẫn lộn lại sợ Hảo hỏi tại sao mà không ngủ, thì chẳng biết đáp thế nào cho ổn. Ngày thường, ông vẫn hay thao thức, Hảo có hỏi thì cắt nghĩa rất dễ dàng. Nhưng ông ta lại có tịch, sẽ khó nói lắm, mà Hảo lại xét nét với ẩn ý nghi ngờ thì ghê quá.

Thành ra ông cần biết vợ ngủ hay chưa để mà trở mình cho đỡ mỗi. Ông làm bộ ngủ mê, bỏ tay qua trên mình vợ rồi rên ư ư vài tiếng. Hảo vẫn nằm im lìm và thở đều đều. Bấy giờ Nho mới dám đổi vị trí, trở chiếc gối để đưa mặt gối mát phía dưới lên trên, rồi dời lưng mình khỏi chỗ nệm nóng hầm.

Khó ngủ lắm, khi người đồn ông đã để ý đến một người phụ nữ. Anh ta chiếu phim cho hình bóng người đó hiện lên tấm màn đen của trí não anh. Anh ta quay đĩa hát cho giọng nói, tiếng cười của người đó vang lên trong đêm lặng. Anh ta tự hỏi có thể yêu được người đó hay không, lòng tự ái và kinh nghiệm ở đời, hai thứ đều bảo nhỏ anh rằng: “được!”

Mà đã xong đâu. Anh ta lại hỏi thăm mình: “Đành là được nhưng phải dùng chiến lược nào để thành công?” À, đây là một câu hỏi rắc rối, trả lời hơi lâu. Làm cách này, anh thấy sẽ phải đụng đầu với chương ngại kia. Làm cách nọ, anh thấy sẽ vương phải rắc rối khác.

Lập xong kế hoạch tấn công thì quá nửa đêm rồi.

Bây giờ đến lúc xem xét nội bộ. Yêu được. Dùng chiến dịch X. Nhưng phản

động của nội bộ sẽ như thế nào? Bà nội tướng bả sẽ nổi tam bành, nhưng đến mức nào? Đốt chẳng? Bắn chẳng? Hay bả sẽ tự tử? Hay gì gì khác?

Tuy đó là vấn đề nội bộ, nhưng lại thuộc khách quan, ông đờn ông không thể lấy ý riêng, kinh nghiệm riêng mà lường trước phản động của vợ ông ta.

Thâm ý của đối phương thật hoàn toàn bí mật thì khó liệu biết bao nhiêu! Biết người, biết ta, trăm trận đều thắng. Nhưng người ấy, mỗi khi ông cà rớn hỏi xem nếu ông yêu ai, người ấy sẽ làm gì ông, thì người ấy chỉ úp mở, cười gằn rồi nói: “Cứ yêu đi, rồi sẽ biết tay tôi”.

Khổ quá! Người ta muốn biết “tay tôi” trước kia, để mà tùy liệu hành động, chớ sẽ biết nhau sau, thì biết làm gì.

Nhưng thắc mắc bản khoản nào cũng phải mờ đi trước hình ảnh của cô gái cứ lớn vồn hiện lên trước mắt ông Nho mãi.

Liên mặc dầu chỉ là cháu họ, vẫn hao hao giống Hảo, Hảo thuở hai mươi. Nho đã yêu Hảo vì gương mặt ngày xưa, bóng dáng ngày xưa. Gương mặt và bóng dáng ấy bây giờ không còn nữa. Ông vẫn yêu vợ, nhưng không khỏi ngậm ngùi tiếc thương những cái đã mất. Mấy hôm nay thỉnh thoảng ông tìm lại được thứ của mất ấy nơi người khác, mà người khác ấy, ngoài những nét giống Hảo kia, cũng riêng đẹp lắm, thì làm thế nào mà ông tịnh tâm được.

Tại sao thuở giờ Liên cũng có đến chơi nhiều lần mà ông không nhận ra nàng là bản sao của Hảo, mà chỉ mới nhận được đây thôi? Là vì những cơn nổi giận thỉnh thoảng của Hảo, ông hiểu do đâu mà có. Cái ghen của vợ ông khiến ông nghĩ đến điều

quấy mà vợ ông ghen. Đó là cái ghen gợi ý, rất tai hại.

Ông Nho có chiến đấu với tà tâm của ông khi nó mới nhóm. Nhưng ông không phải là một chiến sĩ quyết thắng nên ông rút lui mau quá. Vả còn thắng làm sao được khi mà bên trong có kẻ chủ mưu gây rối, cứ đẩy ma quái tới trước mặt ông, mỗi lần ông xô nó ra.

Ông Nho trở chiếc gối một lần nữa, rồi lăn qua bên kia cho mát. Ông vừa xây mặt ra ngoài thì bỗng bà nắm tai kéo trở vô thật mạnh:

– Lo cái gì mà tới giờ này chưa ngủ?

Nho sợ điếng hồn như đứa trẻ vừa bị mẹ bắt chột ăn vụng mút. Giọng bà Nho ráo hoảnh chứng tỏ rằng bà cũng chưa ngủ phút nào hết từ đầu hôm tới giờ.

Ông Nho nằm ngửa nhìn nóc mùng, tim đập lia lịa, ú ớ không đáp được. Thấy cũng tội nghiệp, Hảo cười rồi vả vào má chồng mà nói:

– Lo vừa vừa vậy. Không con, làm ra tiền ai ăn mà khổ tâm, khổ trí quá vậy.

Bây giờ Nho mới hoàn hồn, lặn qua, hạ tay cho vợ gối đầu rồi hỏi:

– Em cũng chưa ngủ sao?

– Không, em mới thức giấc.

Bà Nho đã nói dối. Còn hơn ông Nho, bà không ngủ được từ mấy đêm nay. Mười sáu của bà, bà cắn răng bóp bụng lập ra và thi hành vì quyết bảo vệ quyền lợi riêng của bà. Nhưng dầu sao, bà cũng nhiều tình cảm, không để lý trí lấn át mọi việc được. Nên chỉ bà đau khổ trước, đau cái niềm đau của một bà vợ có chồng yêu người khác. Mà cuộc yêu đương tương lai ấy lỗi ra thật

là mờ mịt. Mà muốn một đường nhưng biết đâu nó sẽ chẳng đi một ngả.

* * *

Hảo dừng lại trước tủ kiếng một hiệu kim cương. Liên cũng đứng sát lưng nàng và cả hai cùng ngắm nghía những món nữ trang chưng bày trong đó.

Đờn ông không ưa hột xoàn, nên ông Nho đứng dang ra xa, day mặt ra đường mà nhìn xe qua lại.

Lâu lắm, ông đứng nghe chừng mỗi chơn, nên ông sốt ruột đi lại gần hai người đờn bà mà nói:

– Chuông rung rồi kia! Bộ muốn mua hết cả tủ hay sao?

– Chuông rung mặc kệ nó. À, anh Nho

nè! Từ thuở giờ chưa thấy anh ngọt với bên vợ lần nào hết.

Nho ngạc nhiên hỏi:

– Ngọt làm sao?

– Thì không thấy anh giúp đỡ phía bên em lần nào cả?

Nho cười ngất:

– Bên em không nghèo, làm sao anh giúp được.

– Không có dịp giúp kế mưu sinh thì giúp về xa xỉ, Đâu anh bóp bụng tặng em Liên một món nữ trang trong hiệu này xem. Em chắc anh không dám làm cuộc hy sinh đó. Tặng những quân khác thì anh dám, phải không?

– Ngỡ gì. Anh chưa tặng vì Liên xem bộ nó không thích nữ trang lắm.

– Ai nói với anh như vậy? Đờn bà con gái lại không thích nữ trang thì thích cái gì?

– Vậy à? Thế Liên ưa món nào trong tủ này?

Liên ngó Nho và Hảo nói đùa với nhau chơi nên cũng cà rờn theo:

– Em muốn đôi bông vỏ bạch kim kia.

– Đâu đôi nào đâu?

Liên chỉ từng giũa. Một đôi hoa tai nằm trên nệm nhung đen của một chiếc hộp da, vỏ bằng vàng trắng nhận hai hột xoàn lóng lánh màu sắc dưới ánh đèn. Nho day qua hỏi vợ:

– Cỡ mấy ly em?

– Chắc là sáu ly.

– Mai em Liên sẽ có hoa tai.

Liên chỉ cười như đứa bé trước bao nhiêu lời hứa suông của người lớn mà kinh nghiệm đã cho nó biết rằng sẽ ăn trọt cả.

Trong rạp chiếu bóng, phim thời sự gần dứt. Nho đi trước dẫn đường, nhưng tới trước hàng ghế, ông nhường cho vợ vào. Ông nổi gót theo Hảo, thành ra Liên đi sau mà ông thì ngồi giữa hai người.

Lần này ông Nho không còn nghĩ vẩn vơ như lần đi xen vũ Nhựt nữa. Ý bất chánh đã thành hình hẳn mà cuộc chiến đấu cũng đã chấm dứt. Bây giờ ông đã bại trận, bị bắt làm tù binh rồi. Ông ngồi tù giữa mối tình câm lặng, không thoát ngục yêu đương ấy được. Ông luôn luôn sắp đặt mưu kế, không phải để vượt ngục, mà để cho mối tình nói lên thành tiếng được, khỏi phải yêu trộm nhớ thầm nữa.

Mỗi lần mỗi tay, gác cùi chỏ lên tay ghế, chạm phải Liên, ông cũng chẳng còn

giặt mình giặt mấy gì nữa hết. Hơn thế, ông dám nghiêng đầu qua để thì thầm cắt nghĩa cho Liên vài đoạn khó hiểu, và còn hơn thế nữa, ông dám trao quà ngọt cho Liên tận tay.

Hảo là một nhà chiến lược lỗi lạc. Trận quyết liệt, bà sẽ cho đánh tại bờ biển. Nhưng ở Sài Gòn, bà gây ra trước nhiều cuộc chạm súng khá sôi nổi, hào hứng, để hai đối thủ tiếp xúc nhau cho quen lần.

Hôm nay, ông Nho về sớm lắm; mới mười giờ rưỡi là xe ông đã tiến vào sân.

Liên đi vắng, còn Hảo thì đang ngồi gọt móng tay nơi buồng ăn. Nho bước vào nói:

– Em bêu xấu anh trước mặt Liên làm chi vậy?

Bà Nho chứng hứng hỏi:

– Bêu xấu hồi nào?

– Thì em đã nói rằng anh kẹo, không giúp bên vợ.

– Bộ không nói nó không biết à. Anh có giúp ai bên em lần nào đâu.

– Vì vậy anh tức lắm, phải tỏ cho nó thấy để xóa tiếng rít chúa ấy.

Hảo mỉm cười, hiểu ngay rằng chồng làm bộ nói thế để cắc nghĩa cho trôi món chi phí lớn của ông ta, và sự vội vàng sắm quà của ông ta. Nàng lại biết rằng trong túi áo Nho hiện đang có quà tặng ấy, nên đưa tay ra mà nói:

– Đâu cho xem.

Quả thật thế, Nho thò tay vào túi áo trong, lấy ra chiếc hộp da nhỏ xíu mà họ thấy đêm rồi.

Hảo mở hộp ra thì tờ hóa đơn mở bung lên, nàng lấy giấy lên đọc thì trong đó đề

tên người mua là Phan Thị Liên.

Xoàn hoa tai, nước trắng, Hảo xem sơ bằng mắt trần thì thấy hột sạch lắm.

– Bao nhiêu?

– Sáu mươi lăm.

– Phắc tuya chỉ để bốn mươi thôi.

– Trốn thuế mà! Bọn nó cắt cổ quá. Nhưng thôi, quà tặng thì không so đo được lúc cần sắm.

Hảo trao trả hộp nữ trang cho chồng. Nho nói:

– Em cắt đi để rồi trao cho Liên.

– Không, nếu em tặng thì còn nghĩa gì.

Nho chỉ làm bộ nói thế thôi. Sự từ chối của vợ là một cử chỉ cứu tinh, nên ông vội vàng cất quà vào túi rồi xây lưng mà đi qua buồng giấy thật lẹ, sợ vợ đổi ý chẳng?

Nho qua đó nhưng không làm việc gì được. Ông ngồi nóng nẩy rình Liên về. Ông cứ dòm đồng hồ mãi, mặc dầu Liên không có hẹn lúc nào về cả.

Ông nhớ lại thì hai tai Liên không có đeo gì hết. Hoa tai rẻ tiền chắc nàng chê, mà hoa tai quý giá lại mua không nổi, nên cô gái ấy đành để nó mồ côi. Quà tặng sẽ làm nàng vừa lòng chăng? Chắc là có. Sẽ gây cảm tình của nàng đối với mình chăng? Cũng chắc chắn là sẽ có. Đó là một món quà đế vương, người nhận không thể không mến người tặng hơn lên được.

Thích quá! Nho reo thầm như vậy rồi xoa tay khoan khoái, ông ta đang chưa biết phải bắt đầu làm sao, thì vợ ông đã đại dột bày cái trò tặng quà nầy khiến ông khỏi băn khoăn trước mớ chương trình của ông. Bây giờ chỉ còn thi hành chương trình X thôi mà điểm 1 là tặng món quà nầy.

Mà kia, Liên đã về. Xe tắc-xi vừa ngừng lại thì Nho nghe bối rối lên. Ông ta đã sắp đặt một lối tặng quà bạo dạn ngay trước mặt vợ. Nhưng đến phút chót sắp sửa thi hành thì ông đâm ra sợ hãi.

Dòm ra cửa sổ, ông thấy Liên ôm gói đồ vừa mua mà vào nhà. Ông chờ một phút. Đoán Liên đang đứng ở buồng ăn mà nói chuyện với Hảo, ông đứng lên mở cửa phòng giấy mà bước qua đó.

Ông Nho đoán không sai.

Hảo ngồi trên chiếc đi văng đặt sát vách. Liên đứng trước mặt Hảo vừa cười vừa đáp câu hỏi gì đó của vợ ông:

– Dạ em lục lọi mãi mà không gặp. Hình như hàng hóa Pháp lúc này không có tới nữa.

– Còn em mua gì kia?

- Chỉ len.
- Trời giữa mùa nực mà đan len?
- Giữa mùa nực mua chỉ mới rẻ được.
- Cho xem.

Liên vừa đặt gói xuống đi vắng thi Nho đã bước tới. Ông bảo:

- Liên, nhắm mắt lại xem nào!

Liên đoán là có trò gì hay mà hiển lành, nên vâng lời. Nho móc túi lấy đồ nữ trang ra, cầm một chiếc hoa tai lên kê sát tai Liên nhưng tránh đụng chạm. Ông ngắm nghía rồi hỏi vợ:

- Nổi hay không?
- Nổi lắm.
- Đưa kiếng xem.

Hảo vói lấy chiếc gương con trao cho chồng. Nho đưa gương trước mặt Liên rồi bảo:

– Liên, mở mắt ra.

Liên làm y theo lời dặn rồi ngạc nhiên hết sức mà thấy chiếc bông mà Nho cầm giữa hai ngón tay đang lóng lánh trước mặt nàng. Thì ra Hảo và Nho đêm rồi đã nói thật chớ không phải cà rồn.

– Đâu em đeo vô liền xem, Hảo nói.

Liên bối rối quá, không biết có nên nhận món quà quý giá đó hay không. Phải chi quà ấy Hảo tặng thì còn dễ có thái độ, đành này...

Bà Nho lại bảo:

– Em đeo đi cho chị xem. Anh biểu em đó, nhận đi.

Thấy Hảo thành thật mời mọc, Liên hết ngại về người cho quà, nhưng vẫn khó chịu về giá của món quà.

– Anh cho nhiều quá...

Nàng nói nhỏ nhỏ một câu mà không nói dứt được. Hảo cúi vót:

– Ảnh nhiều tiền lắm, em đừng lo. Quà đó mà có thấm tháp gì đối với số tiền ảnh kiếm được.

Liên cười ngoằn ngoẻn, tiếp lấy đôi bông rồi đeo vào tai. Nàng soi kiếng rồi lại cười, sung sướng trông thấy. Hai vợ chồng Nho cũng sung sướng đã làm vui lòng kẻ khác đến mức đó.

Nho tiếc:

– Phải chi em nó uốn tóc thì tuyệt!

– Ờ, Hảo nói như vừa sức nhớ ra, em đã dặn nó đi uốn tóc mà nó bỏ qua rồi em

cũng quên luôn. Được, mai em sẽ nắm đầu nó đi lại hiệu mới được.

Liên sợ hãi phản đối:

– Ý chết! Em chưa xin phép ba má...

– Không sao. Cứ đặt ống bả trước một sự đã rồi. Ống bả không giết em đâu à sợ. Anh Nho có nhớ chị Nhiệm hay không?

– Chị Nhiệm nào?

– Bà con bên ngoại em đó mà.

– Ừ, nhớ rồi, rồi sao?

– Thuở chỉ còn con gái, chồng chỉ đi hỏi chỉ được ba tháng thì anh ấy trốn mất. Bên anh khóc, bên em càng khóc nhiều hơn. Nhưng ba tháng sau anh lù lù trở về với cái đầu hớt kiểu ma-nin.

Cả đôi bên đều quý cái búi tóc, nhưng lại mừng đứa con trở về hơn, nên bỏ qua

luôn. Và chuyện đã rồi kia mà.

Sáng hôm ấy, Hảo kéo Liên ra đi mà không nói đi đâu, Liên cũng đã quên mất vụ uốn tóc. Khi xe ngừng trước hiệu Mỹ Phát, Liên mới sực nhớ lại, và hoảng hốt muốn nhảy xuống xe mà chạy.

Hảo cười ngất nắm chặt lấy tay nàng là rằng:

– Không khoát được đâu. Vào đây cho chị bán em cho Chà và nó làm thịt em mà nấu cà ry cho rồi.

Liên nhút nhát, sợ chèo kéo nhau giữa chỗ đông người, người ta cười cho, nên riu riu bước theo Hảo vào tiệm.

Hảo hỏi nàng nho nhỏ:

– Em thích kiểu nào?

Liên không dám đòi coi kiểu, nói bừa:

– Uốn giống y như chị.

Nàng búi ngùi mấn tiếc ngọn tóc mà thợ vừa cắt cho ngắn đi, day lại mà dòm xuống rồi nói:

– Cho lại tôi.

Người ta gói tóc cẩn thận lại, Liên rung rung nước mắt như vừa mất đứa em, nhưng lòng lại bồn chồn muốn biết cái đầu mới sẽ ra sao.

Đây là lần đầu trong đời mà nàng thấy bao cuộc thay đổi diễn ra trong vòng ngày hôm. Nàng đã biến thành một cô gái khác, và vài giờ nữa đây, thật là khác hẳn rồi.

Liên lắng nghe thử lòng mình xem nó có biến khác đi chẳng? Không, chưa thấy gì mới lạ bên trong. Chẳng qua là thêm nhiều ham muốn, nhưng đó là những ham muốn còn rụt rè.

Liên thấy cái tôi của nàng là quý và không thể tưởng tượng một cái tôi khác vào thay cái cũ được.

Nàng ngồi đó, nghe như cả một quả núi đá đè nặng lên đầu nàng. Kiếp đờn bà khổ thay, nàng nghĩ: nào sinh nở; nào kinh kỳ, nào nội trợ. Mà kiếp đờn bà đẹp lại càng khổ hơn; khi không lại úp trên đầu một chiếc nón sắt, nóng và nặng, rồi không dám rửa quây, rồi về sau lại không dám gội tóc cho thường. Mỗi ngày phải săn sóc những cái lọn trên đầu như ông cụ chăm nom cây cảnh.

Tóc đã uốn xong sau mấy tiếng đồng hồ ngồi như nhà sư nhập thiền. Liên nghe kỳ kỳ hết sức, chừng xem lại mặt mình trong gương thì thấy nó còn kỳ hơn nữa.

Hảo kéo nàng ra cửa rồi nói:

– Em đẹp như tiên ấy. Có ưng ý hay không?

– Sao em lại thấy chướng.

– Vài bữa nó quen đi. Bây giờ thì em thật hoàn toàn hết nhà quê rồi đó.

* * *

Ông Nho tuy giàu mà không có biệt thự ở Vũng tàu. Ông nghĩ sắm nhà rồi một năm chỉ ở có một tháng thôi, cũng uống, nên ông cam ở thuê biệt thự của người khác.

“Quỳnh hoa” là một một nhà “sinh đôi¹”, gia quyến chủ nhơn ở một bên, còn một hên để cho bạn hữu mượn.

Ba người ra đến đó thì đã sáu giờ chiều. Biển không thấy đâu cả vì biệt thự ở thụt mãi trong này.

1 song lập..

Bà Nho hối đi tắm liền nhưng ông Nho nhúc đầu, đành phải hoãn việc tắm nước mặn qua ngày mai.

Nhà có bốn buồng, hai trên lầu và hai ở dưới. Trên lầu vợ chồng ông Nho chiếm buồng ngoài trông ra hướng biển, Liên ở buồng phía trong.

Ở đây nóng bức không kém ở Sài Gòn, có phần còn hơn nữa. Cả đến gió biển cũng nghe nóng hừng hực.

Ông Nho nằm mãi trong buồng, nên hai chị em Hảo Liên rủ nhau xuống vườn một mình, rồi ra phố đi bộ. Hảo nói:

– Em chưa thấy biển lần nào, nên chị để dành cho em nguyên vẹn cảm giác mới lạ. Vậy mai hãy ra đó, bây giờ mà xem thì chẳng thấy gì cho lắm lại mòn bớt thú khám phá của ngày mai đi.

Họ đi bộ chậm chậm ở các phố phía trên này; Liên cứ ngược lên nhìn mãi tia hải đăng đang quay tròn mà quét chơn trời khắp bốn phương tám hướng.

– Lên đó được không chị?

– Được, nhưng cũng chẳng có gì để xem. Ngày xưa họ thắp bằng dầu, ngày nay họ thắp điện, cũng chẳng lạ hơn. Phải quen được với ông trưởng đăng, ở lại trên ấy một đêm mới thú. Thuở bé chị có ở trên một lần, về khuya rình tàu qua lại dập dìu trông hay lắm. Té ra trên biển tối om mà mình ngỡ là vắng như sa mạc lại đầy sự hoạt động, tàu hè qua lại luôn luôn.

Tiếng tiêu của ai bỗng mọc lên khỏi những ngọn cây trên núi phía hữu, khiến Liên ngậy người ra giây lâu, rồi nói:

– Tiếng tiêu nghe trong rừng núi mới có vẻ cổ sơ và đẹp như thời xưa. Mà trong

rừng núi thì mình vào không được. Ở đây, giữa thành phố, lại có cái cảnh mơ ước đó nó xen vào, thú quá.

Hảo nhìn Liên rất lâu, lòng thương cháu bỗng bùng dậy lên. Quan sát của Liên là nhận xét của một cô gái còn ngây thơ, còn thơ mộng, còn say vẻ đẹp thiên nhiên. Xô một cô gái như thế vào làn sóng đời, Hảo nghe tội nghiệp quá. Trong giây phút bà cảm thấy tất cả sự tàn nhẫn của cuộc âm mưu của bà.

Dắt tay nhau dạo chơi trong một thành phố nhỏ, hơn thế trong một thành phố có thiên nhiên lẫn lộn vào, Hảo cảm nghe như mình sống lại thời niên thiếu, cùng với Liên đang sống ở thôn quê rồi ở tỉnh lỵ nhỏ.

Mặc dầu bẩm chất nàng đã thường ăn hiếp gió Liên, chớ thâm tâm nàng cũng rất thương mến Liên mà nàng đã xem là bạn buổi thiếu thời, cùng một hoài bảo với

nhau, cùng một ngơ ngác với nhau trước cuộc đời phức tạp.

Nay không khí xưa bỗng thư bay về nên tự nhiên bao nhiêu tình thương mến nhau thuở bé cũng thức tỉnh dậy.

Trời ơi, Bà Nho kêu than thầm, thì ra lòng mình đã bị đời quấy cho vẫn đục đến thế này a!

Sống trong một thành phố quay cuồng trong quyền lợi Hảo đã biến thành một con người ít tình cảm, chỉ nghĩ đến lợi riêng mình thôi. Thành phố ấy lại không thờ đạo đức lắm, nên Hảo đã nghĩ ra mưu ác mà không thấy là ác bao nhiêu.

Sự yên tĩnh ở đây như vừa lọc được lòng trần của Hảo, khiến nàng thấy rõ lớp bợn vừa bị tẩy ra nên đâm hoảng lên. Nàng nắm tay Liên siết chặt lại, lòng ứa mến thương, thật tình hối hận.

Đôi bạn trở gót về nhà. Hảo không nói tí lìa nữa như khi đi, vì trí nàng đang bận rộn cuộc chiến đấu chống lại mưu mô ám hại người bạn cũ này do nàng bày ra.

Về tới cửa biệt thự, hai người thấy đèn sáng choang ngoài vườn: vợ chồng ông Thạch, chủ nhà qua chơi, và Nho buộc lòng phải tiếp.

– Kìa chị Nho đã về, Xuyên, vợ của Thạch reo lên.

– Chào anh chị. Vợ chồng tôi không qua thăm anh chị trước thật lỗi lắm.

– Không cần khách sáo, Thạch nói, chúng tôi bắt anh Nho vừa ôm cái đầu đau vừa tiếp khách, lại không lỗi hay sao?

Hảo đẩy Liên tới rồi giới thiệu:

– Liên em tôi.

Vợ chồng Thạch chào cô em này rồi bà Thạch hỏi:

- Em ruột à? Sao từ thuở giờ...
- Không, em họ. Nó ở tỉnh, ít lên đây lắm.

Xuyến nhìn Liên mãi rồi cười nói:

- Trời, cô đẹp quá! Đã có đôi bạn chưa vậy?
- Chưa, Hảo đáp hốt.

Nho gọi người nhà mang thêm ly, nước đá và nước ngọt thêm ra. Hảo hỏi bạn:

- Tụi tôi bận việc, nên ra đây lúc họ đang ùn ùn kéo nhau về. Hôm nay có gì lạ, chị?
- Chẳng có gì lạ cả. Mà họ chẳng về đâu mà chị lo.
- Trái lại, tôi lo họ không về chớ. Tôi

thích biển chỉ để dành riêng một mình tôi thôi.

– Đờn bà thì ưa độc quyền lắm, bà nào cũng thế, phải không anh Nho? Thạch hỏi bạn.

– Đúng y như vậy, Nho đáp. Họ ưa độc quyền về mọi việc.

– Tôi thì không, Xuyên cãi. Thí dụ về việc vợ chồng tôi cũng rộng rãi lắm. Tôi biểu anh Thạch rán mà ăn ở với tôi cho tử tế rồi đúng sáu mươi lăm tuổi, tôi sẽ tuyên dương công đức của anh và thưởng cho anh bốn cô vợ bé một lượt.

Cả bàn đều cười xòa. Nho nhăn mặt, ôm trán, cười mà hỏi vợ:

– Còn em? Đến mấy mươi em mới thưởng anh?

– Anh có ăn ở tử tế với em bao giờ đâu

mà đòi thưởng.

– Vậy à, té ra anh Nho không tử tế à? Thạch đùa mà hỏi như vậy.

– Tôi tử tế chỉ kém anh một chút xíu thôi. Nhưng bà này bả khó tánh lắm nên tuyên truyền ra thế để tố tôi đó thôi.

Bà Nho đã sống trở lại không khí Sài Gòn với sự xem thường đạo đức trong câu chuyện phiếm cũng như trong thái độ thật hăng ngày. Người ta đùa tội ác, người ta đùa với tội ác cho quen với nó rồi người ta làm tội ác một cách dễ dàng.

Cuộc chiến đấu của Hảo hồi nãy chỉ là một cuộc vật lộn sơ sơ của hai đứa trẻ non dại, đứa nào thắng, người trọng tài cũng cóc cần, vì y thấy không chết ai kia mà.

Bây giờ Hảo chỉ còn thấy trước mặt bà một cô gái đẹp tuyệt trần, con nhà nghèo lại luống tuổi, khó mong lấy chồng được.

Thì tại làm sao cô ấy phải ở đây làm gái già
trọn đời cho uống của trời, mà không giúp
bà thoát khỏi nẻo bí?

* * *

Không, biển không làm cho Liên ngạc
nhiên và sợ hãi chút xíu nào hết. Đọc sách
và nghe người ta nói, thì biển lớn mình
mông, không biết đâu là bờ bến. Nó lại kêu
gào âm ỉ nghe mà hãi hùng.

Nhưng giờ đây tầm mắt Liên bị chân
trời ngăn lại, chỉ phóng xa ra có chừng mực
thôi. Sóng cũng chẳng reo vang bao nhiêu,
và cái bãi lầy không gây cảm giác ghê rợn
của vực sâu thăm.

Mặc dầu «Chị tôi quá sá» chị Hảo cũng
không dám mặc áo tắm đi từ nhà ra bờ
biển. Ông Nho cũng thế, và cố nhiên là
Liên cũng mặc choàng y phục thường bên

ngoài. Họ xuống bãi rồi quẹo qua tay mặt để núp kín đáo dưới những gộp đá, những tàn cây ven trên lộ chạy vòng quanh trái núi phía hữu. Nhưng vì người khác cũng đi núp như vậy, và ghe đánh cá cũng kiếm ăn nơi đó, nên phải đi rất xa, hàng mấy cây số mới tới chỗ thừa người được.

Hảo ngồi ẩn bóng một tảng đá, thở hổn hển nói:

– Liên thay đồ ra đi!

Vừa nói bà vừa mở bỏ y phục ngoài. Ông Nho cũng làm theo vợ. Trong khi đó thì Liên chỉ đứng làm thỉnh, ngó mông ra khơi.

– Ủa, biểu thay đồ ra mà! Hảo giục.

– Em không có mặc áo tắm ở trong.

– Trời ơi! Hảo kêu lớn. Bộ mấy tính

tắm nước mặn chiếc áo dài mây sao mà?

Rồi bà cười ngất, ngó chồng mà kể:

– Thuở em còn bé, lần đầu em ra đây tắm với ba má em, thì nhớ ra má em mặc cả áo dài mà đi lần xuống nước. Tây đầm nó cười má em dữ lắm.

– Vậy không phải chỉ có Liên là không dám, Nho biện hộ cho cô gái.

– Nhưng nó sanh sau má em đến gần nửa thế kỷ.

– Thì chị cứ tắm đi, em đứng đây chơi cũng được mà.

– Sao mầy không đứng trong Sài Gòn mà chơi, lại ra đây mà đứng?

– Thôi, ngày mai Liên hãy tắm vậy. Nho hòa giải.

– Mặc kệ nó. Sớm mai, em biểu nó mặc

áo tắm sẵn bên trong, nó ừ, dạ dàng hoàng bây giờ lại nói không có mặc.

Bà Nho mặc áo hai mảnh, vải bông con sò trắng, nền đen. Nước da bà trắng nên trông rất nổi. Bà lại chưa qua thời kỳ sinh nở nào nên đường nét của thân thể còn đều đặn như thường.

Ông Nho tuy đã bước gần tới thêm của tuổi xế chiều, nhưng ngực còn no, và bụng lép, nên trông ông khỏe mạnh như con trai.

Nho nói:

– Ta chạy đua xuống mé nước nè!

– Ừ!

– Coi chừng: Một... hai... Ba....

Hai vợ chồng cầm cổ mà chạy xuống dốc. Lúc ấy nước ròng sát, nên bãi cát rộng thênh thang. Bà Nho mới chạy được nửa đường thì đã mệt, chậm bước lại rồi chỉ

còn chạy được lúp xúp thôi.

Nho không chạy mau, cố đợi vợ nhưng thấy Hảo không còn sức nữa, ông chạy bay xuống mé nước một mình, rồi sẵn trớn chạy luôn trên nước. Ở đây ông bị nước cản tốc lực, nên chạy chậm lại, đá nước văng lên trắng xóa, rồi một lúc sau, không chạy được nữa, ông thả cho té sấp lên đầu những con sóng nhỏ đang đua nhau chạy vào bờ.

Hảo ngồi bệt trên cát mà réo chồng om trời.

Nho trở lên, nhưng khi gần tới bên vợ thì bị một loạt cát bắn tung vào người. Hảo vừa ném cát vào mình chồng vừa rửa:

– Anh mắc dịch, ăn gian người ta! Chạy lại hè!

Ở trên gió, nên Liên nghe rõ mồn một những gì Hảo nói.

Sự náo nhiệt ở đây, sự sinh động của những người đi tắm biển và thái độ trẻ con của Nho và Hảo khiến Liên thấy tất cả cái tươi trẻ, vui mạnh của cuộc đời, và nghe thêm sự trẻ mạnh đó.

Nàng hối hận đã không dám mặc áo tắm, nên bây giờ không tham dự được cuộc sống vui vẻ kia.

Hảo tiếp tục hốt cát mà bắn chông. Nho sợ hãi thật tình, bỏ chạy và bị vợ rượt theo nã đạn không ngớt tay.

Lần đầu tiên, Liên thấy thân thể đẹp đẽ của một người đàn ông đẹp trai. Thuở giờ nàng chỉ thấy dân cày và dân phu đánh trần. Những người này lực lưỡng còn hơn Nho nữa, nhưng sự nở nang của thân thể họ thô lăm.

Lại cũng lần đầu tiên, nàng cảm thấy rõ rệt sự che chở của người đàn ông, tuy khỏe mạnh, vẫn nhường vợ mà chạy chớ không dám đương đầu lại.

Sự che chở ấy nghe sao mà êm đẹp quá. Nàng nghe thèm muốn thân mình nhỏ nhoi ra để được che chở như thế, và nhút là thèm có được một người che chở cho.

* * *

Bước xuống bãi cát, Hảo đưa tay sờ vào mình Liên, Liên nghe nhột nhột khó chịu nên cười hăng hắc và lấy tay mà phủi tay Hảo. Bà Nho cứ làm thỉnh mà khám xét trên người của cô gái.

– Được, bữa nay mày nghe lời rồi đó.

Nho nghe thấy thế, biết rằng vợ ông kiểm soát lại xem Liên nó có mặc áo tắm

bên trong hay không, vì Liên mặc áo dài màu bên ngoài, nên màu áo tằm không lộ ra được để nhìn thì thấy ngay.

Họ cũng queo qua phía hữu như bữa trước. Khi đến nơi cũ, Hảo hạ lệnh cho đoàn thay y phục.

Liên bước thụt ra sau lưng Hảo, nhưng vẫn ngồi đó. Đến chừng Hảo thay xong dòm lại thì Liên vẫn giữ nguyên áo ngoài, nên nói:

– Nữa nè! Bộ mấy sợ người ta thấy da rồi mất màu hay sao?

– Chị đi tằm trước đi rồi em theo sau.

– Hừ, con nhỏ làm bộ hoài. Anh Nho, mình xây lưng lại đi, cho nó thay áo.

Rồi nàng đứng lên, nắm chồng mà xây lại. Hai vợ chồng đứng trông ra biển, và Hảo nói:

– Tao đếm một hai đến mười mà mây chưa xong thì mây biết tay tao.

– Hay là ta chạy đua như hôm qua, Nho đề nghị.

– Ủ, nhưng em đếm. Anh đếm ăn gian lắm.

– Ăn gian làm sao?

– Anh biết khi nào anh nói tiếng “ba”, rồi anh dọn bộ trước, ai mà chuẩn bị cho kịp.

– Thôi em đếm đi.

– Liên nè, tao xuống tới nước, mây phải chạy theo đa nghe. Nè, coi chừng: Một Hai Hai rưỡi!

Nghe hô “Hai rưỡi” Nho ngỡ là vợ nói “ba” nên đâm đầu chạy. Chạy được hai ba bước, ông mới thắng lại kịp, và cười hể hể quay gót trở lại.

– Lêu lêu mắc cỡ, Hảo chế nhạo chông.

Lúc ấy Liên vừa mở nút áo, thấy Nho day lên, nàng hoảng hốt vội vàng xây mặt vào trong, rồi gài nút áo lại.

– Coi chừng, Hảo lại hô: Một Hai Hai rưỡi Hai trois quarts!

Lần này, Nho lại xộ nữa. Ông đã dè dặt cổ kềm cương lúc nghe tiếng “Hai rưỡi”. Nhưng qua tiếng «Hai trois quarts» là ông lại lằm.

Hảo rũ ra mà cười, rồi té quỵ xuống mà cười, rồi lại nằm lăn lộn trên cát mà cười.

Trò đùa trẻ con của Hảo, vẻ mặt ngơ ngác của Nho lúc trở lộn lên cũng chọc Liên cười no một bữa. Lần này nàng cũng vừa mở nút áo lại phải day vào trong.

Nho thấy Liên day lưng ra ngoài, toàn thân nàng rung động vì trận cười cố đè nén.

Dáng điệu của Liên lúc ấy có vẻ gì khép nép trông dễ... yêu quá đi mất.

Hảo cười mặt rồi lồm cồm ngồi dậy mà thở ra. Nàng ngó lại thấy Liên day vào trong nên hét:

– Bây giờ mầy lại giấu đến cả cái mặt nữa hả? Thôi ra chạy đua cho nó thay đồ. Coi chừng nè: Một Hai Ba.

Nho đình ninh tiếng thứ ba ấy, Hảo sẽ hô bảy bọ gì đó, nên ông không có chuẩn bị. Chẳng dè lần này, Hảo lại hô «ba» rồi nàng chạy trước được lối mười bước ông mới lót tót chạy theo.

Hai người tới mé nước một lượt, Hảo níu chồng lại mà nói:

– Đừng ngó lên, để nó thay đồ cái đã.

Đứng một lát bực bội, Nho bứt rứt nói:

– Phải chi có mắt sau lưng, ta biết nó

xong chưa để nhảy chơi, chớ đứng hoài như vậy thì...

– Quỉ, có mắt sau lưng đặt dòm nó thay đồ hả? Anh rể băm băm!

Nho cười hề hề, rồi bị Hảo véo ngay bắp vế một cái, ông nhảy tưng lên mà la oai oái.

– Rồi chưa con dịch! Rồi thì xuống cho mau, chớ bắt tao đứng như trời trồng đây sao?

Hảo hét như vậy rồi lắng đợi. Không có gì cả.

– Nè, tụi tao đếm một hai đến năm thì trở lên nắm đầu mày đây. Một Hai Ba Bốn Năm!

Hảo và Nho xây lại thành linh thì thấy Liên đã bỏ y phục ngoài rồi, nhưng ngồi bó gối co rút trong kẹt đá.

Hai vợ chồng cười ngất rồi ngược dốc chạy lên. Liên khoanh tay rế mà cười. Hảo nói với chồng:

– Anh nắm chơn, em nắm đầu, ta kh-iêng nó mà ném xuống biển đi.

Liên sợ hãi xua tay nói:

– Để em đi! Để em đi!

– Thì đứng dậy coi nào!

– Anh chị chạy trước, em rượt theo.

– Lần này mà mây không chui ra khỏi hang thì tao sẽ bắt mây như bắt cua.

Rồi hai vợ chồng trở xuống nước. Bận này Liên quả quyết đứng lên chạy theo họ.

Khi cả ba tới gần mé nước, Liên rút tới rồi nhảy ùm xuống biển. Nước cạn quá nên nàng cố lết mau ra ngoài cho toàn thân

ngập hết. Nàng bò như thế rất xa mới đạt mục đích được.

Bây giờ Liên ngồi dậy ló mặt lên mà cười.

– Ồ, rồi ngồi đó ghen em, ngồi riết tới tối đừng có lên nữa!

Hảo nói rồi cũng nhảy ùm xuống rồi tát nước vào má Liên.

– Không chơi, Liên nói.

– Không chơi cũng không được.

Quả Liên ngập quá nên phải tự vệ, thành ra không muốn chơi vẫn phải chơi trò đánh giặc nước ấy.

Nho bò ra sau lưng Hảo để xem Liên cử động ra sao. Nhưng Hảo nói:

– Liên nè! Tội mình phe phụ nữ, đoàn kết lại tát nước anh Nho chơi.

Nói xong nàng chạy qua phía Liên rồi cả hai xáp lại gần Nho mà tấn công. Nho tát trả liền. Ông tát nước vợ ít ít thôi nhưng tát Liên bạo tợn quá, khiến nàng phải cười mà hể hả miệng ra cười là nước mặn bắn vào.

Hảo để ý biết Nho thiên vị nên tức ầm ạch. Nàng cảm giác đang đi với chồng vào chợ phiên, anh chồng cứ theo rắc bông giấy trên đầu các cô gái khác, còn nàng thì bị bỏ quên.

Trong giây phút, nàng nổi tam bành lên, nên đứng dậy đập nước chạy lại ôm lấy cổ Nho mà vật xuống. Nho bị đè dưới ấy ngộp quá, nên mặc dầu nể vợ, vẫn phải chống trả, vùng dậy lên, khiến Hảo té nhào. Nho nói:

– Không chơi nữa. Bây giờ lợi đua nè!

Hảo đã hết giận hỏi:

- Lợi từ đâu tới đâu?
- Từ đây ra trái nổi ở trước bãi trước.
- Đi đường xéo như vậy thì xa quá.

– Thì xa mới đáng lợi. Chớ lợi như tụi nó, từ trong ra ngoài ngay một đường, gần xích, trẻ con lợi cũng được.

- Ủ, thì đua thử xem.

Cả ba cùng nhào ra phía ngoài sâu để có thể lợi được. Nho căn dặn:

– Ta đi song song theo bờ biển, chớ không phải từ trong mà đâm xéo ra. Vậy ai nghe đuối sức dọc đường thì cứ đâm vô vài sải là chơn chấm đất. Đừng có quỳnh lợi bậy mà chết. Nè: Một Hai Ba!

Nho nhịn thua, nhường cho hai phụ nữ vượt tới trước. Lợi ngược sóng tuy mệt nhưng sao nghe dễ hơn là đưa hông cho sóng vỗ như thế này. Tuy nhiên trông Liên

cũng vẫn thấy nàng lộ đều đều chưa có vẻ gì nao núng cả. Còn Hảo thì xem chừng muốn bỏ cuộc.

Kìa, quả thế, Hảo đã quay đầu vào trong để đâm vô bờ. Bấy giờ Nho mới lướt tới kêu vợ:

– Nhớ bơi vài sải là chơn chấm đất.

Rồi ông tiếp tục lộ, giây phút sau thì theo kịp Liên. Hai người lộ song song với nhau, xéo ra phía trái nổi, một người khỏe mạnh nhưng đã hơi già, một người thuộc phái yếu nhưng sức lực đang lên, cho nên cả hai bù qua bổ lại vẫn đồng hơi nhau được.

Hảo đụng được cát thì đứng xuống và đi vào bờ. Từ trong nầy mà nhìn ra thì thấy hai người kia đã lộ tới trái nổi rồi.

Cả hai đều vói tay lên định níu mà trèo. Nhưng trái nổi bị sóng dời như cái trứng

gà nên họ hì hục mãi mà vẫn còn ở dưới nước.

Giây lâu, Nho nắm được chơn một trụ sắt rồi rút mình lên. Đứng được trên mặt trái nổi, ông một tay vịn trụ, một tay thông xuống để nắm lấy tay Liên, Liên níu chặt cườm tay cứu tinh đó và được kéo lên trên.

Hảo bút rút muốn chạy ngay về nhà lấy chiếc ống dòm để nhìn thấy rõ chi tiết của cuộc đụng chạm đầu tiên giữa hai người. Nhưng nàng nghe không đủ thì giờ, lại nếu thấy rõ còn khó chịu hơn, nên ngồi bệt xuống cát mà buồn hiu.

Hai người vịn chung một trụ sắt, ngã tới, ngã lui tùy theo sự nghiêng ngửa của mặt trái nổi. Hình như là họ đang nói chuyện với nhau vì họ cứ đứng đó nhìn nhau, không làm gì nữa cả.

Hảo lại thấy Liên gập mình lại như là đang rũ ra mà cười. Nàng bậm môi lẩm bẩm:

– Nói gì mà hay ho như vậy? Anh ấy không bao giờ có lời nào cho mình vui cả.

Hảo ngửa bàn tay lên chống má và thấy hai người lông rồng xuống một lượt để lộ vô. Nàng vội vàng nằm sấp xuống cát để phơi nắng và để khỏi chưng bộ mặt căm tức ra khi họ vào tới nơi.

CHƯƠNG 4

Nho lo lắng liếc nhìn Hảo đang mở bức điện tín mà người phát thư vừa đưa tới. Hảo đọc xong rồi chau mày. Nho hỏi:

– Tin lành hay dữ?

Hảo làm thinh, trao bức điện tín cho chồng. Nho đọc:

“Bà Hoàng úp hụi stop. Về ngay để đi thừa.

MAI”

- Hụi bao nhiêu? Nho hỏi.
- Sáu ngàn, hai mươi tay.
- Có cần về lắm hay không?
- Sao lại không. Phải đi thừa đông đủ tay em, người ta mới lo mau lẹ cho mình.
- Chùng nào đi?
- Đi ngay.
- Nặng quá!
- Mặc kệ.

Ba người ăn cơm trưa vừa xong. Nặng trưa đê nặng mí mắt của họ xuống, nên Nho ngại lái xe. Ông thở ra, uể oải đứng lên nói:

- Thôi, để anh đi thay đồ.
- Không cần.

- Em lái còn non lắm.
- Em đi xe lô.
- Rồi làm sao mà trở ra.
- Thì cũng ra bằng xe lô.
- Nhưng tối, làm gì có xe ra.

– Em đâu có ra liền nội ngày nay được. Về rồi còn phải đi thăm các bả, các chỉ xem sao, rồi mới vô đơn, tốn ít lắm cũng hai ngày.

Nho bây giờ mới sực biết thư vậy và mừng quỳnh lên. Ông cố giấu nỗi vui nó chực lộ ra trên mặt ông. Hảo đã sắp đặt bức điện tín giả nầy, đã đoán biết phản động của Nho khi ông ta hay tin bà phải rời Vũng Tàu. Nho không làm sao che đậy được tình cảm của ông cả.

Bà chửi thâm trong bụng:

“Đồ dịch vật, thích chết đi mà cứ làm bộ hoài. Cái quân đồn ông thật khốn nạn quá.”

Nho nhìn Liên mà hỏi:

– Liên về với chị hay ở lại?

Liên chậm lụt, lại không biết phải nên về thay nên ở. Nàng còn làm thỉnh thì Hảo nói:

– Bắt em nó đi chi cho mệt. Em cực chẳng đã phải chịu đi nắng, chịu ngồi xe chật như vậy, chớ khi không, ai mắc mớ gì mà...

– Em đi xe đưa hành khách, anh ngại lắm: Tài xế các thứ xe ấy họ hay chạy ẩu.

– Không hề gì. Giắc trưa này xe lô nó ừa “dù” lắm. Đi xe “dù” rộng rãi, bằng trước trống trơn, tài xế nó không bị ép, dễ dạy trở hơn trên các chuyến thường. Thôi em

đi sửa soạn ngay đây.

Ông Nho nổi gót theo vợ lên buồng. Liên cũng lên buồng nàng để nghỉ trưa.

Mọi khi, ăn cơm trưa xong, thì mắt Nho híp lại. Nắng và rượu đã rủ con buồn ngủ đến liền sau bữa ăn. Nhưng hôm nay, ông Nho mắt trao tráo mà nhìn vợ điểm trang. Tuy vậy, ông không thấy vợ, mà chỉ thấy những cảnh tương lai mà ông đang sắp đặt ra.

Hảo trang điểm xong, bước lại kéo má chổng một cái rồi nói:

– Hãy ngoan nhé, rồi em cứng. Vài bữa em về, em mua quà về cho.

Nho kéo vợ xuống, hôn lên trán Hảo một cái rồi nói:

– Xong thì ra liền nhen!

– Thành thật hay không?

– Sao em lại hỏi lạ vậy?

– Biết đâu. Em có cảm giác rằng anh mong em ở mãi trong ấy.

– Xí, nói bậy hoài.

– Hừ, bậy hay không rồi sẽ biết.

Hảo khéo đến đổi hay nói bóng nói gió đến một sự phản bội có thể của Nho. Nói đến sự ấy một cách hiền lành như vậy, người đồn ông sẽ đoán biết là phản động của nàng sẽ không mạnh mẽ bao nhiêu, một khi công chuyện đổ bể ra. Đó là một lối khuyến khích gián tiếp, như là nói:

“Em biết anh sẽ phản bội, nhưng em không làm sao ngăn anh được cả. Âu cũng là số phận của em. Bọn đồn ông các anh đều như thế cả thì biết sao bây giờ!”

Đồn bà làm thỉnh về khoản đó là đồn bà khôn. Đối phương sẽ mù tịt về ý nghĩ

của họ nên ghê sợ lắm, không biết họ sẽ làm dữ đến đâu. Đồn bà hăm dọa luôn luôn thì một là ngóc, hai là ngấm xúi giục như Hảo đây.

Hảo lại vả vào má chông một cái rồi đi ra. Nho kêu nói:

- Nhớ xong thì trở ra liền.
- Em ở luôn trong ấy.

Hảo đã khép cửa buồng lại, nên câu của bà nghe như người ở xa lắm nói.

Nho nằm đó, lật qua lật lại những mưu kế sẽ thi hành, nhưng quả ông chưa quyết định được nên dùng mưu nào cho thành công. Một lát ông lim dim mắt rồi ngủ thiếp đi.

Nho giựt mình thức dậy thì có cảm giác rằng mình ngủ đã lâu lắm. Ông đưa cánh tay lên xem đồng hồ thì quả đã bốn giờ rưỡi chiều rồi.

Tuy vậy, ông còn vậ vựa một hồi nữa mới dậy được để đi rửa mặt.

Trái với mọi ngày, hôm nay Nho mặc y phục đi dạo mát chứ không mặc sơ sài một chiếc quần ka-ki và áo thun nữa. Sửa soạn xong, ông bước ra ngoài, đi lại trước buồng Liên mà réo:

- Liên ơi, Liên!
- Dạ.
- Em đã thức rồi hả?
- Dạ lâu rồi.
- Em ăn mặc thế nào?
- Em mặc bà ba.

– Chớ không sửa soạn đi tắm à?

– Đợi anh lâu quá, em không biết anh tính sao, nên xem như chiều nay ở nhà.

– Em đang làm gì đó?

– Em đang ở không.

– Vô được chẳng?

Vừa hỏi, Nho vừa nắm hột xoài của mà vụn. Liên vừa đáp nửa câu là ông đã vào tới buồng.

– Vô đi chớ, nhà của anh.

– Nhà của anh, nhưng mà buồng của em.

Liên thấy Nho ăn mặc như thế thì hơi ngạc nhiên một chút, cười rồi nói:

– Chiều hôm nay khác các bữa. Anh không dậy đúng giờ, lại không sửa soạn đi

tắm. Em nghe kỳ kỳ, trái với thói quen, nên không biết làm sao cả.

– Theo thói quen mãi cũng chán. Em đi dạo mát với anh ghen.

– Tùy anh. Nhưng sao anh hỏi em không sửa soạn đi tắm.

– Thì hỏi vậy thôi. Nếu em đã sửa soạn đi tắm thì anh lại làm theo em.

– Nhưng sao lại không đi tắm như mọi bữa chiều khác.

– Thì không muốn theo thói quen... Nói chơi vậy chứ hôm nay chiều thứ bảy, họ ra đông quá, bãi trước bãi sau gì cũng đen nghệt người ta thì mình không tắm là hơn. Em sửa soạn đi, anh đợi em dưới sân. Đừng có sửa soạn lâu như Hảo, bắt anh đợi rứt giò. Em không cần làm gì hết mà cũng đã đẹp lắm rồi.

– Em không bắt anh đợi đâu mà lo. Em đánh phấn sơ qua thôi.

– Ý đừng có đánh phấn.

– Chớ nắng ăn đen quá.

– Đen quyền, để vậy đẹp hơn.

Năm phút sau, hai người đã ra ngoài và đi bộ trên đường.

Dân đi tắm biển, người mới và người cũ hay ngó nhau. Họ dễ phân biệt với nhau, nên nhìn qua là biết: người cũ thì người nào da mặt cũng sạm đen, người mới thì mang cả cái màu xanh mét ở các châu thành ra, người cũ tắm chán rồi nên thích đi dạo để xem kẻ khác nôn nao tắm, người mới thì thấy nước biển như bọm nhậu thấy rượu nếp. Người cũ hãnh diện, mắt nói thầm lên: “Ta ra đây đã lâu, tắm chán chê rồi, nhà người mới lót tốt theo sau”. Người mới mắt

cũng đối lại: “Ừ, ở đâu có nhà người thì có ta, nào ta có thua ai đâu”.

Nhưng cả hai lớp người cùng một ý chí: khoe sự xứng đôi vừa lứa của cặp mình. Họ nhìn nhau để trầm trồ nhau, để sung sướng thấy cặp của họ không kém cặp nào khác, hoặc để hãnh diện vì cặp của họ hơn các cặp khác.

Nho đi với vợ vẫn bảnh như thường. Nhưng đi với Liên ông thích hơn. Liên trẻ hơn, cặp Nho Liên chắc chắn được người ta trầm trồ hơn. Nhưng không phải vì thế mà ông thích. Nho có cảm giác như sự hiểu lầm của thiên hạ nói to lên cho Liên nghe. Nàng nghe mà không phản đối bằng cách bỏ về, tức là ngầm nhận sự hiểu lầm đó. Đi với cô gái ngầm hiểu cô là vợ của mình quả có thích hơn đi với một cô gái nghĩ khác.

Thích nhất là được những kẻ bán hàng mời mọc: “Ông bà mua giùm chục cam”.

“Đậu rang dòn đây thầy cô”. Và những người quen biết sơ sài nhận lầm: “À, rua anh Nho, chị đây phải không anh? Chào chị”.

Nho không bao giờ thềm dính chánh những ngộ nhận kia, mà chỉ ngó Liên mà lặng lẽ cười. Liên ban đầu khó chịu lắm, nhưng sau quen đi, và thấy bất lực trước những sự hiểu lầm liên tiếp của người chung quanh nên đành chịu số phận và cũng ngó Nho mà cười cái cười từng đảng với nhau.

– Liên biết tại sao họ ngộ nhận như vậy hay không?

– Không. Tại sao vậy?

Nho hỏi rồi phát sợ lên, không dám cắt nghĩa nữa. Nhưng ông ta đâm bạo, đâm liều và giải thích:

– Là tại mình xứng đôi lắm, mà Liên lại không có vẻ lẳng lơ của những cô nhơn tình, nên người ta chỉ có thể nghĩ rằng Liên là vợ anh thôi.

– Xin anh đừng nói xàm.

Lời phản đối của Liên nghe hiền hiền ở cái giọng. Thật ra Liên không có nghĩ gì quấy cả, nhưng vì mến và nể Nho nên cô không xằng giọng được. Dè đâu sự dịu ngọt tương đối ấy là một sự khuyến khích gián tiếp khiến Nho hiểu lầm rằng đó chỉ là sự phản đối lấy lệ.

Họ không đưa nhau ra bãi biển mà chỉ ngồi dưới một gốc cây già dưới chơn quả núi bên trái, phía trong này.

– Sao năm rồi Liên ít lên chơi như vậy? Nho hỏi.

– Thì em cũng lên như mọi năm, vài kỳ thôi.

Sự thật là như thế. Nhưng Nho bắt đầu nghe cần sự lui tới của Liên và chột ngạc nhiên vì các cuộc viếng lời của các năm qua.

«Lạ quá, ông nghĩ, sao trước kia nó ít tới quá mà mình không sốt ruột? Nó tới, mình cũng xem thường, không chú ý đến nó bao nhiêu. Nếu từ đây mà nó lơ là như vậy nữa, chắc mình sẽ buồn lắm. Nhưng nó không lơ là nữa được vì mình quyết thành công trong việc tỏ tình với nó ở mùa tắm này. Trời ơi, nó đẹp thế kia, sao từ thuở giờ mình lại không thấy».

Liên đẹp thật. Nho nhìn xuống hai bàn chơn nàng thì thấy nó non mơn như chơn con gái xứ lạnh. Liên ngồi xếp tè he rất kín đáo và rất dễ thương vì sự kín đáo ấy.

Nho không biết nói thêm gì, và cũng không tìm được câu chuyện gì để nói. Ông chột thấy là ông đã yêu, yêu như hồi còn

con trai, lòng rộn ràng tình cảm mà miệng không thốt ra được gì cả.

Nho nhìn lại Liên xem cô ta thế nào để đoán ý nghĩ của cô. Liên cố nhiên là cũng đang làm thỉnh. Nhưng cô không ngó mông để mơ mộng mà lại rút liền tay những ngọn cỏ khô, khiến thấy rõ là cô ta cũng đang nghĩ lung tung.

Người con gái đẹp thì nhiều tình cảm; người con gái đẹp này lại sống một mình từ thuở bé, không có anh em, chị em để không khí trong nhà huyền nao lên. Đời sống cô quanh ấy càng tăng cường tình cảm của cô. Phương chi cô giống như một bãi sa mạc mùa nào cũng nhìn mây lũ lượt kéo qua mà không bao giờ ghé lại, thì giờ đây, một đám mây bay thấp sà sà chỉ chực mưa xuống, làm sao cô khỏi đón chờ trận mưa ấy, mặc dầu căn bản luân lý của cô kêu lên ầm ỉ là trận mưa ấy trái đạo.

Nho thấy điều kiện đã chín muồi. Nhưng kinh nghiệm lại dạy ông biết rằng dầu vậy cũng không thể tỏ tình ngay thẳng được. Cái vốn luân lý của con người coi vậy mà rất dôi dào, luôn luôn đứng lên bảo vệ cho khuynh hướng tuột dốc của bản năng.

Chỉ có thể tỏ tình ngay thẳng được trong những mối yêu đương không ngang trái thôi. Ở đây, phải làm liều, may được, rủi không, hoặc phải đợi một dịp tốt nào khó mong xảy đến, xô họ nhào vào tay nhau, như một đám chết đuối chẳng hạn. Nhưng Liên lại lợi giỏi như con rái.

Bỗng Liên kêu oái lên một tiếng thất thanh và giựt chơn như vừa bị phỏng lửa nơi đó: Nho dòm xuống thì thấy một con kiến nhọt đen thui đang cắn vào mô bàn chơn nàng.

Nho vội vàng cúi xuống lấy hai ngón tay bóp con kiến nát nhừ. Nhưng càng nó vẫn

không chịu buông da của nạn nhơn của nó ra, khiến Nho phải rút một cái mạnh làm cho Liên lại kêu lên một tiếng nữa rồi hít hà nghe đến nát ruột.

– Hết rồi, nó đã rời khỏi da em rồi.

– Kiến gì mà to quá như vậy anh?

– Kiến nhọt.

– Ghê quá!

– Bên Mỹ có một thứ kiến lửa to bằng bốn con kiến nhọt nầy. Chúng nó còn ghê gấp trăm lần kiến nhọt, vì chúng đi từ đàn đông hàng mấy triệu con. Ở đâu chúng qua là cây cối rạp hết. Vô phước cho con vật nào chạy không kịp. Chỉ năm phút thôi là con vật ấy bị cắn xé ra từng mảnh vụn và chun vào bụng kiến. Đến voi cũng phải sợ chúng nữa là.

– Ghê quá. Ý ui, sao bây giờ nó nhúc như vậy?

– Kiến nhọt chắc có nọc độc. Dấu cắn của nó nhúc nhối lắm.

Nói rồi Nho lại cúi xuống mà thoa nơi vết thương bàn chơn của Liên. Ông thật tình mà làm như vậy chớ không ẩn ý gì xằng bậy cả. Nhưng Liên cũng khó chịu, đưa chơn đi nơi khác mà tránh và nói:

– Thôi, kệ để mặc em.

Liên lúc ấy Nho vụt thấy năm sáu con kiến nhọt nữa đang bò trên ống quần của Liên. Hoảng hốt ông vội chụp bắt bằng cả hai tay. Nhưng Liên hoảng sợ hơn, phải lia lịa, không phải phải kiến mà phải tay quá bạo của Nho. Nho thấy rõ là đạo binh phòng vệ còn mạnh lắm, ông chưa tấn công mà phản ứng hỏa lực nó đã tỏ ra quyết liệt vô cùng.

Hai ngày đã trôi qua. Đôi bên có thân mật hơn lên, nhưng Nho cũng chưa bước thêm được bước quyết định nào. Ông sốt ruột lắm, vì theo lẽ thì Hảo đã xong công việc và trở ra lúc nào không biết chừng. Nếu Hảo trở ra thì cái việc ngàn năm một thuở không bao giờ tái hiện nữa được. Không bao giờ gần gũi song đôi với Liên một lần thứ nhì nữa, mà Liên lại sẽ sức tỉnh một khi Hảo có mặt, và đạo binh phòng vệ hiện đang mệt mỏi sẽ được lĩnh hăng hái thêm ra.

Từ hôm ra đây tới nay, nhà này chưa ăn hải vị lần nào cả, trừ cá biển ra. Hôm nay, Nho quyết liêu ăn một bữa cho đỡ thèm. Và cái người dễ nhiễm độc là Hảo, không có ở đó, thì chắc sẽ không mang hại bao nhiêu. Hảo hể ăn hải vị là bị nổi mề đai,

còn ông thì chỉ đau bụng xoàng thôi. Cơ thể của Liên sẽ phản ứng ra sao, âu cũng là một dịp để biết thử.

Bữa ăn trưa hôm ấy, hai người bỏ cơm mà ăn rất nhiều con vòm. Con vòm ngon đến đổi mang tục danh thô tục là «... tiên». Họ ăn lấy no. Nho có uống rượu mạnh cho ngon miệng thêm, còn Liên thì chỉ thêm chanh như ăn sò huyết.

Đến chiều tối không chuyện gì lạ xảy ra cả. Họ đi tắm như thường và tối lại đi dạo mát dưới bóng trăng.

Nho thấy cứ đi với nhau mà nói chuyện suông mãi cũng chẳng ích gì, nên tuyên bố về nhà ngủ. Thật ra về nhà, ông chỉ nằm mà vật lộn với ý xằng và nỗi lo thất bại.

Những tiếng động bên ngoài không lọt vào tai ông được. Thành ra đến gần chín giờ rưỡi, ông mới nghe Liên đi lên đi xuống

thang lầu. Tiềm thức ông đã ý niệm những bước đi đó. Bây giờ chợt ý thức ra, ông mới sực nhớ rằng Liên đi như vậy từ khi mới về nhà đến giờ.

Nho lắng tai nghe ngóng thì thấy Liên không ngớt đi. Lần đó Liên trở về buồng và ông đợi lâu quá mà không nghe nàng trở ra. Nho mở cửa ra đứng ngoài cu-loa (cou-loir: hành lang; hẻm; làn chức năng.) thì nhận thấy có tiếng rên nho nhỏ trong phòng Liên. Ông vội bước qua đó, hỏi lớn:

– Gì đó Liên? Vô có được không?

Hình như là Liên nói: «được» mà nói nhỏ quá. Nho nắm cái tay vặn, vặn khóa và bước vào. Liên nằm ôm gối mà rên hừ hừ.

– Gì đó em?

– Ăn con vòm khi trưa, xem bộ không êm.

- Đi ngoài mấy lần rồi?
- Sáu lần.
- Có gì khác nữa hay không?
- Không anh à.

Ý nghĩ đầu tiên của Nho là mời bác sĩ. Nhưng nghĩ lại thì không có gì đáng lo lắm, và ông cũng không biết bác sĩ ở đâu, nên trở về buồng mình mà lấy ống thuốc cầm.

Đoạn ông trở qua phòng Liên rót nửa tách nước trà rồi trút ra hai viên thuốc.

- Em uống cái này, một lát thì khỏi.

Liên cắn răng rắng ngồi dậy, tiếp lấy thuốc và nước rồi uống từ viên một.

- Đắp mền lại. Có gì nhiều thêm thì kêu anh ngay.

- Dạ.

Nho về phòng đợi già nửa tiếng đồng hồ mà không nghe Liên ra vào nữa.

Thuốc đã có công hiệu, ông lẩm bẩm, rồi bước xuống giường để qua thăm lại con bệnh.

– Liên ơi, vô có được không? Ông lại gọi cửa.

– Anh cú vô.

Liên trùm mền mà còn run rẩy, mặc dầu trời nóng bức.

– Làm sao nữa đó em?

– Em nghe lạnh, lạnh cả thân thể, nhứt là bụng và tay chơn.

– Hậu chứng của một buổi đi ngoài. Không sao đâu để anh giúp em.

Nho nhìn quanh quất thì chú ý đến cái vỏ bình tích đầy bằng chiếc nệm tròn.

Ông bước lại lấy chiếc nệm con ấy, đứng suy nghĩ giây lâu rồi à một tiếng vui mừng: trên bàn nước, đặt một cái rê-sô (réseau: bếp điện lò xo.) con. Nho đi đến bàn, gắn điện vào rồi cắm chiếc nệm mà hơi trên rê-sô. Ông trở qua trở lại vài bận cho nệm nóng đều rồi lui lại giường Liên vạch mí mền lên, đắp nệm nóng vào chơn nàng.

Đang hơi chơn nầy thì chơn kia của Liên bị vộp bẻ. Nho phải buông nệm để bóp cho vộp tan.

Suốt buổi cứu cấp, Nho hành động máy móc như một nhà nghề, trời biết cho ông là không hề ông nghĩ qua điều xằng bậy nào. Lo lắng và tận tâm đã giúp ông dẹp được tà tâm qua một bên.

Con bệnh vì mệt và khó chịu nên cũng chẳng nghe gì lạ và nghĩ gì đến phải đục tâm.

Sau nửa tiếng đồng hồ hơi bóp, Liên đỡ nhiều lắm. Nàng nghe ấm lại như thường và biết nực nội. Nàng nghĩ tới việc tốc mền ra, nhưng bây giờ không dám nữa. Qua khỏi cơn bệnh, nốt e ngại trở về, mà nốt ấy là dấu hiệu của những ý nghĩ không ngay vậy.

* * *

Điện tín nói gì?

Nho không đáp, chỉ mỉm cười và lặng lẽ trao bức dây thép cho Liên, Liên đọc:

« Công việc xong nhưng còn một stop. Vài hôm nữa mới ra.

HẢO. »

Điện văn không có gì khả nghi cả, thế mà Liên cũng ngồi suy nghĩ một lúc lâu, cố tìm xem trong đó có ẩn một tiếng mỉa mai

nào hay chẳng, hoặc có ló đuôi sự giả dối nào hay không?

Từ hôm mù quáng buông rơi mình trong tay Nho, nàng đâm ra sợ hãi tất cả, từ tiếng động nhỏ cho đến cái nhìn của chị bếp mà gia đình Nho đã dẫn theo.

Nàng lo sợ Hảo trở ra, nhưng lại sót ruột mà thấy Hảo không ra.

Từ hôm đó, nàng soát lại tất cả những gì đã xảy ra từ ngày nàng lên chơi Sài Gòn và có cảm giác rằng Hảo đã sắp đặt công việc để đưa nàng vào vực thẳm.

Cảm giác ấy khiến nàng thấy bức điện tín nầy cũng thuộc vào chương trình của Hảo nữa.

Nhưng Hảo làm như vậy với mục đích gì? Đó là câu hỏi mà nàng đáp không được, vì không biết bí mật gia đình của người ta. Nhờ đáp không được, nên nàng tạm cho lo

sợ của mình là vô lý và tạm an lòng được.

Bức điện tín ấy quả thuộc vào kế hoạch của Hảo, Hảo định Nho quá lo sợ thiếu thời giờ rồi vội vàng mà hỏng việc, và Liên cũng vì nỗi lo sợ ấy mà phòng thủ gắt gao thêm.

Sau phút điên cuồng ấy, Liên đã khóc nức nở một tiếng đồng hồ. Gái thơ thường điên và không đủ lý trí để ý thức rằng mình điên. Còn gái lỡ thời già dặn rồi nên khó điên lắm, mà lỡ điên xong là thấy ngay và hối hận vô cùng.

Mối tình ngang trái này thật không đưa đến đâu cả. Liên thấy rõ như vậy. Người ta có thể hư thân mà không bí ngô, và giải pháp tệ lậu nào cũng giúp người ta thoát được một cách sạch sẽ cả. Phần nàng, lâm vào tuyệt đạo, khó lui, mà tới cũng không có đường.

Nho luôn luôn ở một bên nàng để an

úi, thể thốt sẽ bảo vệ nàng đến cùng và lo châu báu cho tương lai của nàng. Nhưng nàng không thể nào tín nhiệm được nơi lời bảo đảm cổ điển: «Trăm ngàn cũng cứ trông vào một ta».

Nàng yêu hay không? Có, nàng đã yêu Nho, yêu với cả tấm lòng nàng nên không đưa điều kiện gì trước lúc sẩy vời, và cũng chẳng trách móc gì sau đó. Nàng chỉ khóc thôi, khóc số phận mình mà chỗ tới thật là bấp bênh mờ mịt.

Vì thế trăng mặt của họ lu mờ như trăng mùa mưa dầm; những phút vui vẻ thơ mộng thật là ngắn ngủi và rồi bản khoản lại đến tô sâu lên mặt, lên lòng Liên, và lệ của Liên lại xóa mờ thời gian thần tiên của Nho. Lại còn người thứ ba cứ luôn luôn hăm dọa bằng sự có mặt sắp tới của nó:

« *Ba hôm nữa sẽ ra.*

HẢO. »

Đó là bức điện tín thứ nhì mà họ tiếp được. Nhưng lại có bức điện tín thứ ba:

« *Bốn hôm nữa mới ra được.*

HẢO. »

Mục đích đoán chừng đã đạt, Hảo đâm ghen, phá đám chơi cho bỏ ghét. Những bức dây thép ấy làm cho họ phải đếm từng giờ suốt mấy ngày hạnh phúc của họ.

Nếu Hảo nói bảy hôm nữa sẽ ra là họ có thể ung dung trong ít lắm năm ngày để sung sướng. Đàng này bà chia hai cái thời gian một tuần lễ ấy ra, thế là mỗi đoạn còn rất ngắn, họ phải chờ lại nhiều ngày lo lắng hơn, như ta hút thuốc vắn vạy: cũng thời hai khối thuốc bằng nhau mà khối này vắn thành một điếu dài, khối kia vắn thành

nhiều điều ngán thì bên khối những điều ngán phải bỏ tàn nhiều hơn.

Sau vài hôm không thiết gì cả, Liên hay hỏi Nho câu hỏi cổ điển nầy mà cô gái nào cũng hỏi như tình cả:

– Rồi làm sao anh.

Câu hỏi tắt ấy nghĩa rõ là như thế nầy: Rồi về sau tương lai mối tình ta sẽ ra sao? Hoặc: Nếu chị ấy hay được thì làm sao? Hay là: Biết cha mẹ anh có bằng lòng cho phép anh cưới em không?

Đối với người khác, Nho chỉ cười hề hề rồi đáp một cách rất lãng mạn:

– Ồi, yêu nhau thì cứ yêu, nghĩ đến ngày sau làm gì cho mất vui. Yêu nhau một ngày đắm đuối, không bận âu lo còn thích hơn là yêu nhau ngàn ngày trong một giải pháp lưng chừng, không thoả mãn ai cả.

Nhưng đối với Liên ông không thể lần trốn như vậy được. Liên thuộc vào hạng người chỉ yêu một lần thôi và bám níu vào tình yêu ấy mãi.

Nhưng lần trốn làm chi? Nho đã làm một công mà hai việc: ngoại tình để thỏa thú tính buông cương của đờn ông và tìm một phụ nữ hẳn hoi để kiếm con. Như thế ông cần tính chuyện lâu dài với người phụ nữ này, để có con với người ta, và có con xong, ở đời với người ta vì đứa con ấy.

– Em là vợ của anh, Nho đáp. Không phải vợ bé đâu vì em khỏi ra mặt để được ai nhìn nhận cả. Em sẽ lập riêng một gia đình, nhà em, em ở.

– Nhưng chị ấy...

– Đã bảo nhà em, em ở thì chị ấy làm gì được em.

– Em không sợ chị ấy làm gì em, nhưng

ngại chỉ rầu buồn, còn em thì mang tiếng giựt chồng của người ta, tẻ hơn nữa của một người cô họ.

– Em khỏi lo. Nó không làm sao biết được đâu.

Đến ngày thứ bảy quả nhiên Hảo trở ra, y theo lời hẹn trong dây thếp.

Nho đã trường trải trong sự phản bội nên không khó chịu chút nào lúc gặp lại vợ.

Trái lại Liên xén lên, trông thấy là biết ngay có chuyện gì bất chánh xảy ra.

Suốt tuần nay, nàng cố tập một bộ mặt thản nhiên, nếu mừng rỡ được càng tốt, để tiếp Hảo, và chuẩn bị sẵn vài câu hỏi đáp cho tự nhiên và xuôi rọt. Nhưng khi thấy mặt Hảo, nàng hoảng sợ như tội của nàng lộ ra trên mặt nàng bằng những chữ viết to. Câu hỏi chào mừng mà nàng sắp đặt, đã trốn đâu mất. Mà câu đáp cũng chẳng dùng

được tốt vì Hảo hỏi một câu bất ngờ:

– Có chuyện gì lạ hay không?

À, sao chị ta lại hỏi lạ thế? Chị ta đoán biết có gì lạ à? Liên ú ớ mãi mà không đáp được, khiến Hảo cười dòn lên mà rằng:

– Con này sao mà như ốc mượn hồn!

Lời ấy lại khiến nàng giựt nảy mình. Nàng là ốc mượn hồn thật đó, xác như như thế mà hồn đã khác rồi, một cái hồn bán khoán sợ sệt, và hồi hận vô cùng.

Nhưng sao Hảo lại biết tâm trạng của nàng được? Cái cười của Hảo sao mà nghe mỉa mai quá lễ, như chế nhạo, hâm he nàng. Cũng may là Nho đánh trống lấp bằng một câu chuyện ngộ nghĩnh nên Liên đỡ xén lén được và được bình tĩnh lần ra; Nho nói:

– Liên nó bảo thành ngữ «ốc mượn hồn» là sai, từ hôm nó bắt được một con ốc

thứ đó. Nó nói phải kêu là «sâu mượn xác» mới đúng.

Mùa nực còn dài. Dân tắm biển không ngớt ra thêm, nhưng Hảo đến được hai hôm thì tuyên bố hạ màn nghỉ mát.

Trận đánh đã có kết quả thì chiến trường mà bà đã chọn không còn cần ích nữa. Chẳng những thế, nó lại có hại; bà phải gai mắt ngày một thì còn gì là bộ thần kinh của bà. Thà là họ yêu nhau ở đâu, khuất mắt bà thì thôi chớ bọ bọ ra đó ai mà chịu cho thối. Lẽ thứ nhì là sự có mặt luôn luôn của bà ngăn trở sự gặp gỡ lén lút của họ. Nho không nói dối được là vì công việc, để đi vắng nhà.

Hảo muốn mối tình này cho thật chóng kết quả. Kết quả mà đến chậm thì bà sẽ khổ lâu.

Nếu Nho không làm lỗi gì, Nho đã

phản đối: ông nghỉ chưa thật khỏe, mà bạn hữu trong giới ông ta không còn ai ở Sài Gòn cả thì về đó làm gì.

Nhưng từ đây, bà nội trợ kia đã biến thành một bà chúa, không thể mịch lòng bà ta được. Vả lại về Sài Gòn, tuy thế mà lại thích hơn vì có dịp gần Liên.

Vậy hôm sau là họ cơm ghe bè bạn trở lại thủ đô. Liên ở đó không quá hai ngày thì xin về. Lần đầu tiên, nàng vắng nhà lâu quá, nên vội về là tự nhiên.

Tiến Liên ra bến xe, Hảo cảm giác là đang mất con mối. Từ đây Liên sẽ không bao giờ đến nữa. Nàng sẽ đi Sài Gòn thường lắm, nhưng lại để gặp Nho nơi khác và cố tránh cái nhà kiềng kị này.

Giai đoạn thứ nhì của kế hoạch mới khó thực hành làm sao. Gạt Liên và Nho vào trông thì dễ mà giữ Liên thì khó. Phải,

bà phải cầm lấy Liên trong tay mới mong chụp được đứa con tương lai mà bà sẽ nuôi làm con. Đứa con ấy vừa có đủ tình máu mủ để bà thương, bà quý nó, lại vừa không bị một bà mẹ đòi lại lời thôi gì, vì Liên chắc phải sợ xấu hổ, lén lút mà đẻ, rồi lìa con càng sớm càng hay.

Nho lại khởi thắc mắc vì mẹ của đứa bé không thuộc giống tốt, lý lẽ mà ông ta đã đưa ra để từ chối việc nuôi con nuôi.

CHƯƠNG 5

– Mọi khi em không hỏi lời thôi, bây giờ sao mà....

– Là vì mọi khi anh ít đi hơn bây giờ, anh lại ít bỏ cơm hơn bây giờ. Hơn nữa nay là mùa nghỉ mát, còn ma nào ở Sài Gòn đâu mà anh nói i lo áp phe.

– Sao lại không còn người làm ăn ở đây. Bằng cứ là còn anh.

– Nhưng sao lại bỏ cơm?

– Vì công việc kéo dài, về không kịp. Anh có đi đêm đâu mà em nghi ngờ.

Nho quả chỉ vắng mặt ban ngày thôi. Nhưng chi tiết ấy lại khiến Hảo ngờ vực thêm. À, va tránh ban đêm cho mình khỏi nghi, nhưng ban ngày ai cấm va gặp Liên? Cần gì phải ban đêm mới gặp người yêu được?

Hảo chợt thấy là tình cảm của bà khác với sự tiên đoán của bà lúc bà chuẩn bị mưu kế. Bà bụng bảo dạ rán chịu, không ghen, vì mối tình ấy chỉ tạm thời thôi, rồi bà sẽ rút hai người ra dễ dàng. Nhưng quả thật muốn thế mà không được.

Mỗi lần Nho đi, bà tưởng tượng nhiều việc rồi quặn đau như ai cắt ruột bà. Nhưng thà là bà biết chắc rằng Nho đi gặp Liên thì còn đỡ khổ, chỉ buồn thôi. Đằng này bà không thể biết Nho đi đâu, nên khó chịu vô cùng.

Nho khéo quá. Bà đã cho người theo dõi ông ta nhưng họ chỉ, hoặc là gặp ông ta ở các nơi làm ăn quen, hoặc là mất dấu ông ta.

Hảo không tin là Nho đã mượn nhà riêng cho Liên ở vì sự tốn kém lớn lao ấy thế nào cũng lòi ra. Vả Liên làm sao mà bỏ nhà ra đi được? Rốt cuộc bà chỉ mong cho Liên chóng mang thai với Nho. Liên nó sẽ quỳnh lên, và bà sẽ gạt nó vào tròng lần nữa một cách dễ dàng. Bà đã nghĩ được kế bắt Liên rồi, nếu công việc đã xảy ra như ý muốn của bà.

Mà công việc đã xảy ra như vậy. Trời, làm sao mà may mắn cho bà đến như thế được. Sau ba tháng âm thầm đau khổ, một hôm Hảo nhận được bức thư như sau:

Cô Hảo,

Vợ chồng tôi viết thư này không để trách

móc gì cô, mặc dầu cô phải chịu hết trách nhiệm về sự rủi ro của vợ chồng tôi. Trách móc làm chi, chuyện đã dĩ lỡ ra rồi, không còn làm sao được nữa. Vả cô có muốn thế đâu, chẳng qua vì cô sợ ý xem chừng nên mới ra đến đấy!

Xin nói mau cho cô rõ là con Liên nó đã có nghén. Tin này có làm cô chứng hửng hay không? Riêng vợ chồng tôi, chúng tôi đã nghe như trời sập trên đầu.

Nó thọ thai với ai làm sao vợ chồng tôi biết được. Tra gạn thế nào nó cũng nhứt quyết ngậm câm.

Nhưng vợ chồng tôi chắc chắn là nó đã hư thân từ khi vắng nhà lâu, lên chơi trên cô dương, và đi tắm biển, tắm biếc gì đó.

Từ thuở giờ nó không có đi đâu cả, có lên cô thì cũng một bữa thôi. Nhưng lúc vắng nhà lâu đó, nó lại đi Sài Gòn thường và bảo

là có việc học tập buôn bán với cô.

Tin con đoan trang, vợ chồng tôi không giữ nó, nên nay nó ra có sự như vậy.

Phải chi cô xem chừng giùm cháu một chút thì nó đâu có dịp mà hồng đời nó!

Nhưng nói thế thôi chớ chưa chắc làm cha mẹ như vợ chồng tôi giữ con được trọn lành.

Nay công việc đã như vậy, vợ chồng tôi không thể cố lì mà chịu đựng được dư luận ở đây. Trong một quận lỵ nhỏ hẹp, cái gì cũng là đầu đề bàn tán của người ta cả, phương chi cái trường hợp của Liên là một đầu đề hay cho họ.

Vậy tôi cậy cô một việc hơi khó, là thương giùm vợ chồng tôi và cháu mà lo cho nó.

Vợ chồng tôi sẽ biểu nó lên trên ấy với cô, nói dối với người ở đây rằng nó đi học

nghề bánh nghề trái gì cũng được. Nó sanh nở xong, cứng cát rồi, sẽ không làm khách cô nữa đâu, vì vợ chồng tôi có lẽ sẽ đi lập nghiệp nơi khác để nuôi cháu ngoại mà khỏi ngỡ ngàng với người xứ lạ.

Chỉ khó cho cô một việc là cô sẽ không biết ăn nói làm sao với dưỡng ấy. Có một đứa cháu mất nết như vậy, sự xấu sẽ lây qua cô, dưỡng ấy chắc chắn sẽ cười chê họ hàng mình mà cô là người luôn luôn có mặt để chịu đựng sự khinh miệt ấy.

Vậy nếu cô có thể chịu đựng được mà lo cho cháu, thì vợ chồng biểu nó lên ngay. Bằng không, cũng xin cho biết để vợ chồng tôi liệu phương khác.

Vợ chồng tôi không phải không biết xấu hổ mà trấn nó cho cô để dưỡng rể nó có dịp khinh rể cả họ ta. Nhưng một người dưỡng rể cười chê quả có đỡ khổ hơn cả chợ nhạo báng, nên vợ chồng tôi buộc lòng phải làm

phiên cô vậy.

Không cần nói nhiều, chắc cô cũng thấy rõ sự quỳnh quáng của vợ chồng tôi. Vậy xin cô kíp trả lời để vợ chồng tôi biết chắc sẽ phải làm sao.

Thôi kính vài hàng chót để cầu chúc cô dưỡng được mọi điều lành.

Rất mong,

SANG.

Hảo ứa nước mắt khi đọc xong bức thơ trên đây. Mỗi lo nghĩ của vợ chồng người anh họ, bà hiểu thấu đáo được và rất đau lòng vì mỗi lo nghĩ ấy chính bà đã gây ra.

Trời ơi, bà than thầm, mình ích kỷ đến độ chót rồi, chỉ lo lợi riêng thôi, ai chết mặc ai cho dầu người chết là người trong họ.

Trong giây phút hối hận ấy, Hảo tự nguyện sẽ đền bù xứng đáng bước sa chân

của Liên. Bà sẽ gây dựng cho Liên một hạnh phúc không kém hạnh phúc của bất kỳ cô gái tân nào. Bà thành thật hẹn với mình như vậy, và bà tin sẽ thực hiện lời nguyện ấy vì bà có nhiều tiền, mua gì lại chẳng nổi. Bà nghe thương Liên hơn bao giờ hết, và bỗng nhớ lại tình bè bạn của bà và Liên thuở hai người còn bé dại. Số mạng đã bắt nhor đẩy Liên vào bàn tay tàn nhẫn của bà, Liên một cô gái nết na không đến phải chịu kiếp gian truân đó.

Ngồi buồn một lát lâu, Hảo hỉ mũi một cái vì bà đã khóc mà không hay, rồi đi lại bàn giấy lấy bút mực ra viết.

Thưa anh chị Tư,

Em có được thơ anh chi về vụ con Liên. Thật là tin sét đánh. Nhưng em chỉ nghe thương Liên và anh chi thôi.

Phải, anh chi kíp gọi nó lên đây. Nhà em

tốt bụng lắm, rất thương bà con và rất hiểu biết về chuyện đời, nên anh chị khỏi lo anh ấy cười chê gì.

Em sẽ lo cho cháu, vâng. Mà em lo chu đáo đến cả tương lai của cháu nữa, chớ chẳng phải tạm lo lúc nguy kịch này thôi đâu. Đó là vì thương cháu, mà là cũng để chuộc cái tội chảnh mãng của em.

Xin anh chị đừng làm tình làm tội gì Liên, vì chắc nó đã khổ lắm rồi, nếu làm quá e nó liều thì nguy.

Kính chúc anh chị được sức khỏe trường thọ.

Rất mong tin cháu.

Hảo.

Hảo chú ý thấy rằng mấy hôm nay, Nho có vẻ lo âu tư lự. Anh chàng ghen chẳng? Bà tự hỏi, vì bà biết những người đồn ông

có nhơn tình lén lút như thế hay đa nghi. Họ đa nghi vì cô nhơn tình thường khi trẻ hơn họ nhiều và sự chênh lệch tuổi tác có thể làm cho cô ấy sanh tâm. Tương lai bấp bênh của cô cũng khiến cô ta lo thân, mà lo thân là gì, nếu không phải tìm cách lấy chồng, hoặc tìm cách có một nhơn tình tự do hơn.

Anh nhơn tình lại ít dịp lui tới với người yêu. Mỗi tình khôn thỏa dễ xui cô nhơn tình phản bội lắm.

Anh chàng ghen chẳng? Bà tự hỏi và rất thích chí mà thấy chồng hiện đang đau nỗi đau của bà từ mấy tháng nay. Bà còn đỡ hơn ông ấy vì bà ghen có người, dễ chịu hơn ông ấy ghen bóng ghen gió.

Nhưng từ lúc được thơ của người anh họ, bà hiểu ngay mối lo âu của Nho.

Nho muốn kiếm con, nhưng giờ kiếm được, lại phải lo vì có lẽ Liên sợ quỳnh và truyền nỗi sợ ấy cho ông. Nếu Liên giấu tên người yêu, làm mặt lì ở nhà mà đẻ thì ông có con cũng như không.

Còn Liên khai tên phạm nhân ra? À, cái đó còn ghê hơn nữa. Không biết ông cụ, bà cụ dưới ấy sẽ làm dữ đến bậc nào, sẽ bắt đền cách nào đây? Còn Hảo nữa! Với ai thì Hảo còn có thể tha thứ, chớ với cháu của nó, thì...

Hảo đoán tâm trạng chồng như thế, và đã đoán đúng. Trong bữa cơm chiều, bà nhìn chồng mà cười mỉa rồi hỏi:

– Hôm nay anh có gì lo buồn mà xem anh như ốc mượn hồn?

Nho giựt nẩy mình, không phải vì lời hỏi không có ẩn ý gì khác lạ kia, nhưng vì giọng nói và giọng cười mỉa mai của vợ.

Nàng đã biết gì chẳng? Nho tự hỏi và lo sợ hết sức, Hảo thường thức sự thỏa chí báo thù của mình, nếm cái ghen cay đắng bao nhiêu thì bây giờ nếm lo sợ của chồng ngọt dịu bấy nhiêu.

Để đâm sâu mũi dao độc, bà nói:

– Em mới tiếp được một bức thơ, lạ lắm.

Nho nhảy dựng lên hỏi lia lịa:

– Thơ gì? Thơ gì? Đưa xem.

– Nhưng tại sao anh lại sợ hãi đến thế?

– Không, anh có sợ đâu, Nho ấp úng đáp.

– Hừ, không sợ à? Anh gan trời.

Nho tái xanh mặt trước lời hăm dọa này, ông ta thở hổn hển, nuốt nước miếng mãi mà không trôi vì cổ họng đã khô queo.

Ông húp một muống canh và nuốt được, nhưng nghe rất cổ lên. Giây lâu, ông đánh bạo, hỏi nữa:

– Thơ gì đó vậy?

Giọng hỏi cố bình thản, nhưng lo âu cứ khua lên trong ấy.

– Lát nữa ăn cơm rồi hẵng hay. Nhưng anh phải ăn đủ ba chén em mới cho xem thơ.

Nho ăn xong một chén đầu thì nghe no ứ tới cổ. Ông buông đũa, lau liệng và với tay lấy bánh ngọt.

– Đâu có được. Anh phải ăn đủ số chén như ngày thường, bằng không đừng mong biết cái gì.

Hảo nói bằng giọng xẵng, có vẻ không nhìn nhận lời cãi cò nào, nên Nho rìu riu đưa chén cho thằng nhỏ xúc thêm cơm.

Cơm hôm nay sao mà như cát sạn, đồ ăn lại giống dăm bào. Nho nuốt như bò nuốt rơm khô vào mùa nắng, mỗi lần nuốt phải gật đầu một cái nó mới xuống cho.

Khổ dịch ăn cơm xong rồi. Nho lại nhắc:

– Thơ gì đó?

– Em muốn biết tại sao anh lại chú ý đến bức thơ này dữ đến thế?

– Tại cái giọng bí mật của em gợi tò mò của anh.

– Khá lẻo mép. Đáng phục đấy. Đây, anh đọc thì biết.

Nho tiếp lấy bức thơ của người anh họ vợ, và khi thấy hai chữ: “Cô Hảo”, ông ta mất máu mặt ngay, vì ngỡ Liên đã khai tạch hoạch ra rồi và đây là bức thơ mét thót điều tệ hại của ông cho vợ ông nghe.

Ông đánh bạo đọc hết bức thư thì nghe nhẹ cả người. Lo quá! Câu chuyện làm cho người khác chín ruột chín gan, thì lại làm cho người này vui mừng như trúng số độc đắc.

Thì ra Liên nó vẫn ngậm cầm không khai ai hết. Tội nghiệp quá! Dễ thương quá!

Nho ngược lên mỉm cười với vợ, tay lau mồ hôi trán mà nói:

– Có gì em ra bộ bí mật dữ vậy?

– Còn không có gì nữa. Công chuyện như vậy mà anh cho là thường, bộ anh đợi trời sập mới hoảng sao?

– Thì em nó lỡ như vậy, mình lo cho nó chớ có gì đâu. Anh thật không hiểu vì sao em lại bảo là anh gan trời.

– Anh chị đổ lỗi cho mình, không đáng sợ à? Hảo đáp tránh đi như vậy.

– Đáng sợ. Nhưng ta sẽ chuộc lỗi bằng cách lo cho con Liên. Ai giết mình đâu mà lo.

– Anh nói cũng phải. Em đã trả lời thơ, hồi Liên lên càng sớm càng tốt.

– Em làm phải lắm.

Ra khỏi bàn ăn, Nho xoa tay sung sướng. Thật là khỏe ru, Liên không ở lì dưới mà đẻ, cũng chẳng khai cho ông. Cha mẹ nàng lại gởi nàng lên đây. Trời, sao mà may mắn đủ mọi đường như vậy kìa!

Ông chỉ ngỡ ham vui một lúc, chịu sầu ngàn năm, nào dè chỉ phải sầu có vài hôm thôi, rồi đâu ra đó cả. Liên sẽ đẻ ở đây, vợ chồng ông sẽ xin đứa bé mà nuôi. Thế là ông có con mà là con thật của ông, thích chưa.

Còn Liên? Liên sẽ sống lại đời sống con gái lỡ thời và may ra lấy được chồng. Ông

yêu Liên lắm, nhưng biết nàng sẽ bằng lòng tiếp tục lối yêu đương cũ chẳng? Xem bộ Liên nó hồi hận quá.

Nếu Liên bằng lòng trở lại tình trạng cũ thì không gì thích bằng, thật là tuyệt.

Bốn hôm sau, Liên lên. Nho lánh mặt, ở mãi trong buồng giấy cho đến bữa ăn mới chịu ra. Gặp mặt nhau, giả đồ không hay biết gì thì không được, mà ra mặt hay biết thì ăn làm sao nói làm sao? Mỗi tình ngang trái giữa hai người. Nho đã quả quyết là nó không ngang trái chút nào. Không ngang trái sao từng đảng với gia đình để giấu đút Liên?

Hảo thấy mặt cháu thì vốn vĩa hơn xưa bội phần. Bà thương Liên thật tình, mà cũng cố làm ra thế cho Liên khỏi bỡ ngỡ. Sự nong nàn ấy không xóa được sâu và then của cô gái lỡ thời nầy. Liên then đã có chữa hoang thì ít, mà then đã phản

bội Hảo thì nhiều. Hảo càng âu yếm vuốt ve nàng, nàng càng xấu hổ thêm lên, nghĩ mình không xứng đáng sự yêu mến ấy.

Đến bữa cơm chiều buộc phải gặp mặt nhau, Nho mới ra ngoài. Liên cũng cố tránh gặp Nho, và đến phút phải gặp, họ đều cúi mặt xuống.

Nho làm bộ vốn vã hỏi thăm tin nhà, còn Liên thì vâng dạ mà hồn bay đi đâu không biết.

Để cho dứt khoát, Hảo nói:

– Em đã biết rằng anh chị thương em lắm. Vậy không có gì đâu mà ngại, cứ tự nhiên như thường.

Một bức màn thưa bồng đầu rũ xuống trước mặt Liên. Lệ rưng rưng xóa mờ mọi món ăn, rồi tủi thân quá, nàng nấc lên mà khóc. Hảo ôm lấy Liên mà rằng:

– Đừng dại. Hãy can đảm lên. Chị thương em, anh cũng thương.

Rồi bà nạt thằng nhỏ bảo nó xuống bếp lấy ớt, đoạn bà lau nước mắt cho Liên:

– Đừng cho ai nhận thấy gì hết. Coi chừng thằng nhỏ, Hảo dặn Liên mau như vậy.

Cả ba đều cầm đuũa lên. Để cho Liên vui mà quên sầu, Hảo thành thật mà nói với chồng:

– Anh Nho tối nay đưa em đi xem chiếu bóng nhé!

Liên bỗng ghen ngang cuống họng. Ừ, chính vì những trò đưa nhau đi xem chiếu bóng, đưa nhau đi tắm biển mà nàng ngày nay phải ôm cả bầu tâm sự như vậy!

Nhưng Nho thì thích lắm, hoan nghênh liền:

– Ủ, tối hôm nay chiếu phim về Tây tạng, hay lắm.

– Em mệt quá, xin anh chị tha cho, Liên từ chối.

Nho và Hảo chợt nhận thấy rằng chuyện cũ gợi buồn cho Liên, nên lặng thinh để tìm cách giải khuây cho nàng. Thành ra bữa ăn mới bắt đầu thì muốn vui, lại buồn như bữa giỗ đầu của một người thân yêu.

* * *

Tối hôm ấy, Hảo qua buồng khách mà ngủ với Liên. Hai chị em rù rì với nhau sáng đêm. Cả hai đều nhớ lại những lúc đi về Cố ngày xưa. Cố là ông nội của Hảo, nhưng bà thích kêu Cố theo Liên để nghe mình bé nhỏ và được cưng như Liên.

Đã mấy tháng rồi mà chưa thấy bụng?
Hảo vừa hỏi vừa rờ bụng của đứa cháu họ.

Liên nhột nhột khó chịu, cười lên hần hắt. Nhờ vậy mà không khí ấm được lúc đầu và ấm luôn suốt câu chuyện. Nàng vừa cười vừa đáp:

– Ba tháng.

– Em không biết phương pháp OK. à?

– Là phương pháp gì?

– Phương pháp ngăn thọ thai, theo thuyết của Ogino và Knauss.

– Ngỡ gì. Em biết. Nhưng quên nghĩ đến nó. Vả chẳng còn tùy người đồn ông. Hẳn không bằng lòng thì khó mà áp dụng được.

– Sao hẳn lại không bằng lòng?

– Ai biết đâu. Thật ra em không có đem ra áp dụng lần nào để biết ý kiến của hần. Nhưng em nhớ là có lần hần nói là muốn con lắm.

Nói điều đó xong, Liên giựt mình nín lặng. Căn cước của Nho có thể lộ ra, nếu nàng bép xép về người yêu của nàng.

– Chị hỏi thật em, có phải là hần đã có vợ rồi hay không?

Liên lại giựt mình rồi đáp nho nhỏ:

– Phải. Sao chị biết?

Hảo ngất mà rằng:

– Nếu hần chưa vợ thì em đã nắm đầu hần rồi, có cần gì đi trốn như vậy.

– Chị nói không đúng lắm. Em biết một cô gái đồng tuổi với em, có mang với một cậu 17 tuổi. Cố nhiên là cậu ấy chưa

vợ, nhưng không bao giờ cô gái dám níu đầu cậu ta cả, vì sợ người ta cười cô đã yêu một thằng bé.

– Nhưng em thì không thể yêu một cậu bé được.

– Biết đâu! Em đã điên thì với ai cũng có thể điên được.

Liên nói một sự thật nhưng lại rất bằng lòng mà nhận ra rằng sự thật ấy là một lời úp mở có thể đưa nghi ngờ của Hảo qua nẻo khác.

– Tuy rằng hấn có vợ, Hảo nói, chứ em không hết hy vọng đâu, nếu em muốn. Chị đã thấy khối cô gái trong trường hợp em, mà họ vẫn kéo người đồn ông được.

– Người ấy có bỏ em đâu mà em kéo. Nhưng không thể ra mặt để làm bé được, một là vì em nhút quyết không làm bé ai,

hai là vì nhiều ngăn trở khác nữa thuộc về tình cảm.

Hảo xúi giục như trên cốt để dò biết phản ứng và dự định của Liên. Lời đáp của nàng khiến bà yên lòng ngay.

Thuộc về tình cảm! Tức là không thể giựt chồng của bà. Rõ ràng là Liên còn biết xấu biết tốt, thì khỏi lo gì nữa cả.

– Chị thương em như em ruột. Em có thể nào cho chị biết hắn là ai không? Biết đâu biết hắn, chị lại không giúp em được để giải quyết cái gì.

– Không còn gì để giải quyết nữa cả. Em chỉ còn nước trốn nầy thôi.

– Tùy em. Chị đã quyết lo cho em thì dầu không biết gì chị vẫn lo. Chị xem như hắn đã chết.

– Mà hắn chết thật chị à!

– Vậy à?

Hảo ngạc nhiên hết sức. Hay là Liên đã có đến hai nhơn tình và đứa con này không phải con của Nho? Bà băn khoăn tự hỏi như vậy.

Nghe giọng ngạc nhiên của Hảo, Liên thêm:

– Nghĩa là hấn đã chết nơi lòng em. Em thể không trở lại với hấn nữa.

– Ngoan lắm!

Hảo vuốt lên tóc Liên và hôn lên trán đứa em mắc nạn. Liên cảm động quá, mũi lòng khóc mướt rồi úp mặt vào nách Hảo như một đứa em nhỏ. Hảo kẹp đầu Liên lại và cũng khóc bằng nước mắt chơn thành rồi nói:

– Chị muốn đề nghị với em điều này.

Nín một lát không nghe Liên nói gì, bà thêm:

– Anh chị không con nối dõi. Vậy em để anh chị nhìn nhận đứa bé mà nuôi. Em nghĩ sao?

Liên ngóc đầu lên nói:

– Em thấy ý đó hay và ổn thỏa lắm. Nhưng để xem sao.

* * *

Hảo trông con mãi, nên đọc đã hết cả sách dạy về khoa dưỡng thai và dưỡng nhi.

Bà săn sóc Liên như một bà đỡ lành nghề. Cứ lâu lâu là bắt Liên thử nước tiểu một lần và cho Liên ăn toàn thức ăn chứa nhiều chất vôi.

Cái thai mới ngoài ba tháng mà bà đã

may tã em, may gối nhỏ, màn nhỏ, và để vào công việc ấy tất cả tình yêu thương của một người đờn bà mà tình mẹ không được thỏa.

Thấy Hảo may áo cho em nhỏ mà may áo con gái, Liên hỏi:

– Sao chị lại chắc nó là con gái dữ vậy?

– Do trực giác. Em thích con trai hay con gái?

– Chắc em cũng như chị, thích con gái hơn.

– Phải, chị thích con gái hơn. Nhưng lại cần con trai nối dõi nên mong con trai.

– Có thể biết trước là trai hay gái không chị?

– Ta có nhiều phương pháp, nhưng phương pháp nào cũng trật lất. Hình như khoa học vừa tìm được cách thử để biết.

– Sao ta lại không thử, để đoán như vậy?

– Nói chơi với em, chứ chị không có đoán gì cả. Theo phép vệ sinh, may áo cho trẻ mới đẻ thì phải may kiểu con gái, mặc dầu đứa bé là con trai.

– Vậy à!

– Em định đặt tên nó là gì?

– À còn phải hỏi...

Liên toan nói: «Còn phải hỏi lại anh ấy» nhưng nàng nín kíp, rồi chữa:

– ...còn phải hỏi lại ba má em.

– Chị tính như thế này. Nếu nó là gái thì đặt là Lệ cho liền với tên em; còn như nó là con trai thì đặt là Tâm cho vẫn với tên chị.

– Mà hai tên ấy có trùng với tên bà con không?

– Không, chị xem lại gia phổ rồi.

Nho không dám mua sắm gì cả, nhưng luôn luôn gợi ý cho Hảo:

– À, trên Bàn thờ có một hiệu ta chuyên bán vật dụng cần thiết cho trẻ sơ sanh, em có muốn đi xem hay không?

– Vật gì?

– Những nôi, những xe, những chuồng nhỏ.

Liên có cảm giác nàng là một người dư. Vì dốt nên nàng không được tham dự vào cuộc chuẩn bị ráo riết ấy. Người ta lo cho con nàng nhiều quá, khiến nàng phát nôn nao lên, và đâm ra ganh tị.

Không, đứa con này là con của nàng chứ không phải con của ai cả. Chính cha nó

cũng không có quyền, người ấy đã không dám ra mặt để nhận con.

Họ sẵn sóc đến nó để đặt quyền sở hữu của họ vào nó à? Không!

Lần đầu tiên, cô gái chữa hoang bắt đầu phản động ngấm ngấm, và ý nghĩ cho con cho người khác mới hôm trước nàng xem là rất ổn, bây giờ sao nghe lại thì không được trơn tru lắm.

* * *

Liên bắt đầu có da có thịt hơn, và trắng đỏ ra. Hảo ngồi nhìn mãi cuờm chơn no tròn của nàng và thấy nó tuyệt mỹ, rồi xích lại gần Liên, và lấy ngón tay là bấm lên mắt cá của nàng. Thịt Liên lún xuống nhưng không phòng trở lại như cũ. Nơi chỗ bấm, một lỗ hủng sâu trông như ai đã móc lấy bớt một miếng thịt.

Hảo sợ hãi kêu lên:

– Trời ơi, Liên nó sủa².

Nho cũng hốt hoảng chạy lại nói:

– Sao em quả quyết rằng đã có thử nước tiểu thường thường.

– Thì vẫn có. Nhưng có lẽ ác xít hư nên thử hỏng.

– Đi đốc tờ mau lên.

Liên tức lắm mà thấy họ sẵn sóc đến nàng. Họ lo cho đứa bé ấy mà, sợ mẹ nó chết mang nó theo, chớ thật ra mạng nàng nào ai kể ra gì.

– Không cần đốc tờ. Đi bà đỡ quen với em cũng đủ rồi. Bệnh này dễ trị lắm mà. Mai đi em nhé; bắt đầu chiều nay thì cứ ăn mặn.

² phù thùng.

Liên làm thình giây lâu rồi đáp xằng:

– Em không đi đâu. Sỉa là chứng bệnh thường. Ở nhà quê ai cũng sỉa cả thì đã sao?

– Sao lại không sao. Bà đỡ quen với chị nói ở xứ ta mỗi năm có hằng ngàn người chết vì hậu quả của chứng sỉa.

– Em không đi đâu.

Liên nói quả quyết như vậy và bằng giọng nói câu mâu. Ngõ đàn bà thai nghén hay dở chứng, Hảo làm êm, chờ dịp khác để dỗ Liên.

* * *

Liên lên đây hơn một tháng rồi mà chưa gặp riêng Nho lần nào cả. Nàng cũng không tính đến sự gặp gỡ ấy. Hôm mới biết chắc là đã thọ thai, nàng hoảng lắm nên cầu cứu với Nho. Nay mối nguy đã có cách gỡ,

và khi mọi tình cảm lắng xuống, lý trí trôi lên để khuyên nhủ nàng nên dứt tình cho rồi. Nơi người đồn bà mang thai, dục vọng cũng ngủ yên, nên Liên nghe xác thịt mình thật bình lặng. Nàng cứ tiếc sao trước kia nó không chịu yên ổn như vậy để cho nàng phải khổ như ngày nay.

Nho cũng không tìm gặp Liên lần nào. Nhiều người đồn ông ích kỷ lắm: Thú tính của họ đã thỏa mãn thì họ không còn đếm xỉa đến người bạn đường nữa. Điểm này lộ rõ ra ngay trong những cuộc ái ân mà sau đó, hắn lặn ra mà ngủ khì. Thân thể của người mẹ tương lai cũng chẳng còn gọi thêm khát của hắn được, nên mặc dầu còn yêu bạn, hắn cũng lơ là cho đến khi nào bạn hắn trở lại yêu kiều sau khi đã hạ đứa con trong bụng xuống.

Nhưng thái độ của Liên hôm nay khiến Nho đâm lo. Liên đã câu mâu xằng xớm với Hảo là theo lý bề ngoài người ơn của

nàng, thì lòng nàng đã thay đổi rồi vậy. Mà thay đổi cách nào? Hay là vì ông ta lợt lạt quá nên nàng giận chằng? Không khéo nó báo thù bằng cách liều mạng bỏ về tỉnh thì hỏng cả việc.

Nho hối hận đã quên dặn Hảo đừng tha thiết lắm đến những cuộc mua sắm, đừng có lời nào tỏ rằng Hảo mong đợi đứa bé lắm, và sẽ quý nó lắm.

Biết được sự ham muốn của vợ chồng ông, Liên có thể nảy ra ý xấu lợi dụng và khai thác sự ham muốn ấy. Nàng đang có trong tay một sức mạnh ghê hồn đối với vợ chồng ông. Sức mạnh đó là đứa bé ham muốn kia.

Nàng chỉ sợ đứa bé ấy làm xấu trong một lúc thôi. Biết đâu rằng suy lại, nàng sẽ cố lì ra. Vả cảm hờn là tình cảm mạnh hơn sợ xấu, và nàng có thể dẹp xấu tốt lại để báo thù.

Khổ quá, trước kia, khi chưa có gì thì Nho dám ngồi ngoài vườn rồi kêu Liên mà đàm đạo. Từ ngày Liên lên đây, bị cái án chưa phát giác đó mà ông chẳng hề dám ngó ngay Liên. Mà hễ không dám thì không dám luôn. Trước không mà sau có, thì Hảo nghi còn gì.

Xế hôm ấy may quá, Hảo đã tới kỳ uốn tóc. Vợ vắng nhà mấy tiếng đồng hồ liền, Nho rất yên bụng để gặp Liên. May lắm nữa là Liên nằm trên gác là nơi tôi tớ cũng ít khi bước chơn đến.

Nho để y đèn trong buồng giấy như đang làm việc mà phải đi ngoài giây lát, rồi rình người nhà xem đứa nào có mặt ngoài trước không. Thấy vắng bóng tất cả mọi đứa, ông bước lẹ lên lầu.

Lạ quá, bề ngoài ông có lỗi gì với Liên đâu? Nhưng ông nghe như là sự lơ là của ông hôm nay đã nói rõ cho Liên biết thâm

tâm của ông là sợ vợ hơn yêu bạn. Vì vậy, đứng trước cửa buồng Liên rất lâu mà ông không dám gọi.

Ông nhớ lại lúc ở Vũng Tàu, chưa có gì với nhau, lại can đảm hơn, kêu cửa như kêu cửa một người bạn trai, lại dám cả mở cửa trước khi Liên đáp lời.

Lúc ấy Liên là khách em nhỏ nên nề chủ nhà, niềm nở với ông lắm.

Bây giờ tình thế đã khác hẳn rồi. Cái hố lợt lạt mà ông đã đào, thật khó bước qua. Liên lại lên chơn thì nàng có thể tự xem là vợ ông chứ không còn là khách em nhỏ nữa. Mà một bà vợ giận lẫy thì phải biết...

Càng đợi lâu càng lo sợ vợ về bắt gặp. Nho đánh bạo kêu nho nhỏ:

– Liên ơi! Liên!

Trong buồng im thin thít. Liên sợ cũng

có mà giận cũng có, nên nằm làm thính.

– Liên à! Nho kêu to thêm một chút.

Vẫn không nghe đáp.

– Ngủ hay thức Liên?

Lần này Nho kêu lớn và nắm hột xoài vụn qua vụn lại khua om sòm. Liên vẫn im hơi lặng tiếng. Không đợi được, ông đẩy cửa bước vào.

Liên nằm úp mặt trên chiếc gối áp. Nho bước nhẹ đến đặt bàn tay lên đầu nàng. Bỗng ông Nho nghe cả thân thể Liên đều run rẩy lên, nàng nức nở ra mà khóc.

Nho cúi xuống hôn nhẹ lên tóc bạn, không nói không rằng gì cả vì ông biết giữa một lúc như vậy, nói gì cũng chỉ vô ích thôi. Ông lợi dụng thì giờ chờ đợi để tỏ tình thương mến một cách cảm lặng bằng lối vuốt ve tóc người bạn đáng thương này.

Liên khóc một lát thì hả hơi, êm được, chỉ còn tấm tức tấm tưởi thôi. Nho nói:

– Anh không bao giờ hết yêu em. Sở dĩ anh phải lạnh nhạt với em vì chỗ này không tiện... Sau ta sẽ đoàn tụ lại như cũ.

– Anh mà có không lọt lọt đi nữa, em cũng chẳng khỏi tủi thân.

– Tại tình cảnh phải như thế. Sanh nở rồi, em sẽ ở riêng chớ.

– Nhưng sao bây giờ lại không ở riêng?

– Là tại một là ba má đã lỡ gởi em ở đây, em ăn nói làm sao với Hảo để ra đi? Hai là ở đây tiện hơn cả. Anh sẽ lo tròn cho em mà khỏi phải vắng nhà. Anh mà vắng nhà thường quá Hảo nó sanh nghi thì khó lắm.

Hai người bỗng giựt nẩy mình lên. Họ nghe khóa cửa khua nho nhỏ. Sợ điếng

hồn, họ nhìn cả ra cửa thì thấy chiếc hột xoài trắng từ từ quay.

Tim họ như ngừng đập hẳn. Chiếc hột xoài quay thật chậm như mĩ mai cười mà thưởng thức sự sợ hãi của họ. Họ thấy hồn sứ tráng men trắng ấy như có mắt và có linh hồn, nó đang nhìn họ mà khinh bỉ, giận ghét. Nhưng họ cứ nằm yên đó vì tay chơn họ bị tê liệt cả, không cử động được nữa.

Hột xoài quay hết một vòng, rồi dừng lại đoạn từ từ quay ngược về vị trí cũ. Họ càng sợ hơn vì không rõ Hảo định làm cái gì có vẻ ghê gớm hơn là việc bà ta mở cửa mà vào. Phải, họ tin chắc người vãn cửa là Hảo, chớ không một người nhà nào mà dám làm như vậy.

Tiếng giầy nện nhẹ trên gạch, đi xa lần. Cả hai đều sút mồ hôi hột nhìn nhau để thăm hỏi thái độ gì mà lạ thế của Hảo.

Trời ơi! Khổ như một lưỡi gươm treo tòn ten trên đầu! Thà là Hảo nhảy vào mắng chưỡi một hồi rồi thôi, họ sẽ làm mặt lì mà chịu. Đằng này, không thể biết ý định của Hảo ra làm sao thì lo lắng cứ phải kéo dài ra mãi, sợ hết ngày này qua ngày khác, chịu làm sao cho thấu đời.

Khi tiếng giày không còn nghe nữa, Nho mới hoàn hồn làm bộ bạo dạn hôn lên trán Liên một cái. Tức giận sự hèn nhát của Nho, Liên hất ông ta ra rồi nói giọng xẵng:

– Có sợ lắm thì chạy theo mà lạy để xin tha.

Nho xấu hổ đứng lên đi ra một nước.

* * *

Bữa cơm chiều hôm đó, Liên cáo bệnh không xuống ăn. Một mình Nho phải ngồi

trước mặt vợ mà chịu trận. Ông lấm la lấm lét như đứa con vừa đánh vỡ một chiếc lọ quý, chỉ cúi xuống mà nhìn các đĩa đồ ăn.

Hảo cứ lặng thinh mà mỉm cười. Không, bà không có ý nhát cho ông sợ. Bà hối hận đã hành động sai hồi lúc xế. Giả bộ không biết gì hết, có lợi hơn. Bây giờ bà mỉm cười để làm lành, nhưng vì ông có tịch nên sợ mãi không thôi và thấy sự im lặng của bà là sự hâm he của cơn dông tố sắp nổ bùng ra, thấy cái mỉm cười của bà đầy mai mỉa.

Thỉnh thoảng ông ta len lén liếc nhìn trộm lên một cái thì thấy bà chưa uốn tóc.

Hảo lập kế hồi mã thương để trở về bắt quả tang, hay vì hiệu đông khách quá mà bà phải về? Nho bản khoản tự hỏi, mặc dầu có trả lời được cũng không đi đến đâu, vì giả vờ đi uốn tóc, hay đi uốn tóc thật sự mà hết ghé phải về, Hảo cũng đã biết sự thật rồi.

Bà Nho hối hận không phải vì thương họ. Trái lại nữa bà rất giận Liên. Liên đã nói với bà sẽ xa hẳn người yêu của nàng, nên bà đã thôi ghen. Nhưng hôm nay bắt được quả tang hai người ở trong buồng với nhau, hận của bà bỗng lại trời lên.

Không, bà sẽ không xin con của Liên mà nuôi nữa, bà sẽ... Hảo nhìn chồng giây lâu rồi nói:

– Mai anh bảo con Liên đi nhà hộ sanh với em. Nó cứng đầu lắm, cứ nhớ cái vụ sủa thì biết. Nó đã được bảy tháng rồi, cần thăm thai coi có gì khó khăn hay không.

– Sao em bảo lạ thế. Đó là việc đờn bà với nhau. Anh nói chuyện đó với nó, coi sao được.

Hảo nổi xung thiên lên, dằn mạnh chén cơm xuống bàn mà hét:

– Còn làm bộ nữa hả? Đợi người ta mở cửa vào phòng mới chịu thú nhận à? Người ta lo cho như thế là thương rồi đó, gặp người khác họ đã tống cổ cả hai ra khỏi nhà rồi.

Nho sợ hãi nín khe, khiến Hảo càng tức thêm nên lại hét:

– Anh có nhận công việc ấy hay không thì nói đi nào!

Nho đáp thật nhỏ:

– Nhận.

– Vậy đưa nó lại nhà họ sanh Tân Sinh.

– Sao lại không đưa nó đi đốc-tò?

– Bà Tân Sinh quen với em nhiều, em tin cậy bà ấy. Vả bà ta lành nghề con hơn cả đốc-tơ nữa kìa.

– Tùy ý em.

– Nó không đi cũng phải lạy nó cho nó đi. Người ta phải thăm thai nhiều lần trước khi tiếp sanh cho nó.

Lần thứ nhì từ hồi xế đến giờ, Nho bị hai người đòn bà bảo ông lạy người đòn bà khác. Nếu lạy họ mà yên được trí, được thân thì ông cũng cần rằng mà lạy. Đàng nầy họ chỉ nói nặng ông cho sướng miệng họ thôi, và bị đay nghiến, ông vẫn huờn bị đay nghiến.

Bất giác câu tục ngữ về vợ bé bỗng đâu như vang lên trong trí ông:

Hai vợ nằm chuồng heo.

Nhưng ông Nho cũng tự bảo điều nầy để an ủi lòng là bây giờ biết cả nhau rồi, tình thế rõ rệt và dứt khoát được. Không còn những mâu thuẫn, những giả dối nữa, việc gì cũng tạch hoạch ra được cả, miễn là Hảo vẫn giữ thái độ đay nghiến ấy mà không làm gì dữ hơn nữa.

Ngày sau, trưa lại Liên không thể cáo bệnh hoải, nên xuống ăn cơm. Đồn bà hay mắc cỡ, nhưng trong những lỗi lầm đã rồi, họ lì hơn đồn ông.

Liên vào buồng ăn, không đường hoàng như mọi bữa, chớ cũng chẳng đến đôi khép nép quá lễ như ông Nho.

Hảo thấy đó là sự liều mạng nên nổi xung thiên lên. Nhưng bà dần xuống kịp và nghĩ kỹ lại bà đâm lo. Sai lầm của bà chiều hôm qua đã xảy ra rồi, không sao gỡ được nữa, thì thôi vậy. Nhưng phải làm thế nào cho hai người kia, tuy bây giờ công việc đã đổ bể ra, vẫn còn phải sợ bà đôi chút. Nếu họ làm mặt lì thì cái người sẽ ra khỏi nhà này là bà vậy.

Ý thức là như thế, nhưng quả không biết hành động cách nào, có thái độ nào cho họ khỏi dễ người.

Gắp một khúc cá buôi nhỏ bỏ vào chén Liên, Hảo ngọt giọng nói:

– Ăn đi em. Người ta bảo cá buôi có nhiều chất vôi, nên ăn nó thì dưỡng thai tốt.

Liên cảm động quên hết mọi việc, hỏi:

– Sao có nhiều chất vôi lại dưỡng thai tốt, chị?

– Ủ, bào thai cần nhiều vôi để tự tạo. Em biết tại làm sao mà người miền Bắc và người miền Trung răng tốt hơn người miền Nam mình hay chẳng?

Là tại người miền Nam ta ăn quả vặt và nhút là quả chua nhiều quá nên men răng phải rụng.

Nhưng có người không ăn quả, không ăn của chua bao giờ cũng vẫn hư răng là làm sao? Em nên nhớ rằng người Việt ta

uống nước sông. Sông miền Nam chảy trong đất bùn lầy nên mang rất ít chất vôi, trái với sông hai miền kia chảy qua không biết bao nhiêu là dãy núi vôi.

Như vậy, những bà mẹ mang thai của ta không đem thêm vôi vào cơ thể được nên con cái sanh ra xương yếu mà răng cũng non.

Hảo lại gấp giá đậu nành mà bỏ vào chén Liên:

– Đậu nành cũng chứa chất vôi nhiều lắm. Nói vôi, chị mới nhớ lại vụ chiều hôm qua. Chị đến hiệu uốn tóc thì thấy họ tạm dẹp để quét nước vôi...

Nho và Liên hoảng lên, ngỡ Hảo muốn khai việc bắt gắp ra.

– ... Báo hại chị phải hoãn lại vì tiệm khác làm, chị không vừa ý. Đó, cái rồi gắp

bà đốc-tơ Thuộc, bà kéo chị đi xem vải lụa đến chiều.

Ý Hảo muốn tỏ cho họ tin là không phải bà đã quay hột xoài xế trưa hôm qua, đứng nơi cửa do dự giây lát, bà vội vàng xuống nhà mà đi nữa. Họ có ra cũng không thấy bà kịp.

Nhưng nói xong, bà giựt mình, thấy bà hớ nhiều lắm. Nho đã biết chắc việc ấy, do miệng bà xác nhận lúc cãi lộn với chồng, Nho không thể không kể lại cho Liên nghe, ít lắm là chi tiết đó. Biết bà giả dối họ sẽ khinh rẻ bà.

Liên cũng có ý nghĩ trước sự không thẳng thắn của Hảo. Chiều hôm qua xuống nhà, nàng thấy trong buồng ăn một tập kiểu thêu mũi chữ thập mới mua có gói giấy bóng đàn hoàng mà Hảo bỏ quên lại lúc lui đi lần thứ nhì.

Tại sao Hảo lại giấu rằng bà ta biết hai người đan dít với nhau? Phải chăng là sợ đổ bể ra thì hai người sẽ làm mặt lì rồi bà phải thua?

Liên cảm thấy rằng mình đang nắm cả hai ưu thế trong tay: Đứa bé mà Hảo thèm muốn, và sự cố lì mà Hảo lo sợ. Trong giây phút nằng bồng thấy là phải lợi dụng triệt để hai ưu thế đó để tự vệ cho đỡ tủi thân.

* * *

Nho đang xem lại sổ sách bút toán của phòng thơ ký thì Liên đẩy cửa bước vào.

Trong khi Nho hoảng sợ ngồi chết sững ra đó thì Liên tươi cười hỏi, giọng mỉa mai:

– Hoảng lắm hả?

– Sao... sao... em lại... vào đây?

Liên cười lớn và đáp to lên:

– Vợ mà vô buồng giấy chồng không được à?

Nho sợ điếng hồn, dáo dác nhìn quanh các cửa sổ xem có ai đứng ngoài ấy hay không. Đoạn ông chạy lại cửa mà dòm qua lỗ chìa khóa: Yên bụng rằng không ai nghe cả, ông day lại nhìn Liên, đưa một ngón tay lên miệng mà nói nho nhỏ:

– Suyt, vừa vừa chớ. Hảo nó nghe thì khỗ.

– Sợ Hảo nghe à? Vậy đi, đi ra ngoài với em để cho Hảo nghe rõ hơn.

Nho bước lại vuốt ve bạn để dỗ dành. Nhưng Liên càng la lớn hơn:

– Không đi hả? Không đi em la lên cho mà coi.

– Thôi, đừng có la hét gì cả. Để anh đi.

Mặc dầu không biết hậu quả của trận la của Liên là thế nào, Nho vẫn sợ. Nho như chim thoát cạm bẫy một lần, bây giờ sợ tất cả, không còn kịp suy nghĩ coi việc nào đáng sợ, việc nào không.

Liên nắm tay Nho mà lôi đi, mà ông này vẫn không dám giựt ra. Nàng kéo bạn vào buồng ăn. Thấy vợ đang ngồi trên đi văng, Nho bỗng nghe hai chơn ông mềm nhũn ra, ông muốn té sụm xuống.

Nghe nói lớn bên buồng giấy, Hảo đoán biết Liên nó phá bà chơi. Bà tức giận lắm và bỗng ghen ứ lên khi thoáng thấy nó kéo ông Nho vào chính cái buồng mà bà đang ngồi. Nhưng bà không dám ngó lên, giả bộ như bận chăm chú mũi thêu lắm. Bà hỏi lấy lệ:

– Nho với Liên ấy à? Sao không ăn thơm đi. Ướp này giờ đã lạnh lắm rồi đó.

Rồi hót hơ hót hã, bà tuột xuống đi văng chạy đi một nước, vừa chạy vừa nói:

– Ý chết quên cái nầy nguy quá!

Hảo chưa mất dạng mà Liên đã cười giòn lên rồi nhìn Nho mà hỏi:

– Ai sợ ai?

Nho cười một cái cười héo hon rồi đáp:

– Hảo sợ nhưng lại chết anh. Không dám làm gì em, Hảo sẽ bắt anh mà gỡ.

– Chết anh thì mặc anh. Hể bụng làm thì dạ phải chịu. Sao, tối nay có dẫn em đi xi nê hay không thì nói đi?

– Hảo nó đang giận, không nên chế dẫu...

– Cứ chế dẫu vào lửa đi cho em. Không dẫn em đi thật phải không! Em làm cho mà coi!

Liên sẽ làm cái gì, Nho ngốc quá, hoặc mất tinh thần quá nên không tự hỏi điều ấy để tự giải đáp mà khỏi lo sợ. Nho như một con người bị tiêm thuốc lũng đoạn thần kinh, ông nói:

– Đi thì đi.

Liên cười ngọt ngào rồi bước lại và nhẹ vào má Nho mà rằng:

– Như vậy em mới yêu chứ!

Đoạn nàng ngã đầu vào ngực Nho rồi gọi to, cho Hảo ở trên lầu nghe:

– Hảo ơi! xuống mà xem cái này.

Nho mắt rướm lệ than:

– Chắc anh phải chết! Thế nào cũng phải chết!

Hảo chạy một mạch lên tuốt trên lầu, nhảy vào buồng mình rồi ngã vật xuống

giường mà khóc nước nỡ.

Đang thắng thế, bà bỗng bại trận ngon lành mà kẻ chiến thắng lại không nói tay chút xiu nào cả. Chồng là chồng của bà mà bà lại phải chạy trốn khi họ níu lấy tay ông, và nhà này là nhà bà mà ngày kia có lẽ bà sẽ phải bỏ nó mà đi.

Bữa cơm chiều hôm ấy đến phiên Hảo cáo bệnh không ăn. Nhà này từ đây luôn luôn sẽ có người cáo bệnh. Mà họ bệnh thật.

Đó là thứ bệnh tâm, không đau đớn bao nhiêu về xác thịt, bề ngoài không ai thấy họ có sao cả nhưng bệnh cứ gặm lẩn gặm mòn bên trong như con bù xè gặm gỗ. Ngày kia, tự nhiên trụ gỗ bóp một cái là dòn rụm như bánh tráng nướng, rồi ngã xuống, thế là xong một đời.

Ông Nho lại phải ngồi đó chịu trận, lần này địch thủ không ở trước mặt mà lại vô

hình. Văng bóng, kẻ thù lại ám ảnh ông ta dữ hơn là lúc y ngồi đó nhiều.

Nho nhai đồ ăn như nhai sạn nhai đá, chưa có gì trong bao tử bao nhiêu mà nghe nó ứ lên.

Chiều nay, đi xi-nê về, cái lúc khổ sở hơn hết là lúc vào buồng. Nghĩ đến viễn ảnh này, Nho buông đũa. Ông sợ muốn phát điên lên, và chực muốn đứng dậy đâm đầu chạy.

* * *

Mười một giờ đêm, Nho thọc chìa khóa vào lỗ khóa, cẩn thận như nó giòn lắm, sợ nó bể vỡ ra. Ông có học nghề ăn trộm hồi nào hay chẳng không rõ, mà ông vặn, chìa khóa không nghe tiếng động.

Liên tức giận, từ sau lưng ông bước tới,

nắm hột xoài vặn một cái rột rồi kéo cửa ra một cái râm:

– Ai là chủ nhà ở đây?

Nàng vừa vói tay vặn đèn vừa nhìn Nho mà hỏi thế.

– Anh lạ em! Hể sanh chuyện là anh khổ. Anh khổ thì em vui sướng gì mà cứ muốn gây sự.

– Em có muốn anh khổ đâu, nhưng thấy anh hèn nhát quá em tức. Anh cứ liều một lần đi, cho nó đổ vỡ tất cả, rồi thì đâu sẽ vào đấy, khỏi còn sợ sệt ai nữa hết.

Nói rồi nàng ngoe ngoáy lên thang lầu, nện dép lên nấc thang nghe đui đui. Liên rất tiếc là vì gần ngày nên không dám đi giày gót cao và cứng. Nếu có giày ấy trong chơn, nàng sẽ nện gót cho mà nghe.

Nho đứng đó không dám rục rịch mà

cũng chẳng dám khóa cửa. Giây lâu thấy mình vô lý quá nên ông khép cánh cửa lại rất nhẹ rồi vặn chìa.

Cổ họng khô rát lên, nên Nho đi lại tủ lạnh, mở ra lấy một chai nước, rót nửa ly mà uống. Nghĩ sao không biết, ông lại rót đầy một ly nhỏ rượu mạnh rồi nốc một hơi cạn ly.

Rượu vào được giây lát, ông nghe yêu đời và nghe mình hùng ra. Tuy nhiên ông vẫn rón rén lên thang, đi nhón gót cho đến cửa buồng của ông.

Nho đứng trước cửa mà nghe ngóng. Ông hình dung Hảo đang nằm giả đồ ngủ, đợi ông vào thay đồ xong bước lên giường rồi mới hét lên.

Đứng ngoài lâu quá, Nho sợ Hảo ngỡ mình bận trò chuyện với Liên, rồi sẽ giận dữ thêm, nên ông đánh bạo mở cửa mà

vào. Nhưng trời ơi, Hảo đã khóa cửa.

Kêu thì không dám, mà đi qua buồng Liên cũng chẳng dám nốt. Sáng ra Hảo nó hỏi đi đâu suốt đêm, mới trả lời làm sao cho trôi?

Đứng một hồi mỗi chơn quá sức, Nho đành phải đi qua buồng Liên; Liên chẳng những không khóa cửa, lại mở bét ra một cánh. Đèn phòng nàng còn thấp sáng trưng.

Nghe động, Liên day ra cười nói:

– Đã biết mà! Em chắc thế nào bà ấy cũng đuổi anh, nên mới để cửa mà đợi anh đó. Thôi ai xua đuổi ai thì mình lượm mót vậy. Để xem ai yêu anh hơn cho biết.

Nho đi mau vào giường, ôm lấy Liên mà khóc ròng. Giây lâu ông nói:

– Liên ơi, anh yêu Liên biết bao nhiêu! Liên cho anh một thứ của quý báu nhất

trên đời là đứa con. Đáng lý gì anh phải ấp yêu Liên không rời tay. Nhưng mà Hảo lại có quyền, anh biết sao!

– Quyền gì? Liên hỏi xằng rồi cười nghe ghê rợn lên.

Thấy Nho lặng thinh không đáp, Liên chụp lấy vai ông mà hỏi gần lần nữa:

– Quyền gì?

– Anh đã cưới Hảo. Nho ập ứng đáp như vậy.

– Còn em, anh đã làm cho em có con. Buông Hảo ra, Hảo vẫn còn nguyên là một người không vết tích. Buông em ra, em sẽ thế nào anh biết hay không? Một người đồn bà với một đứa con trên tay, không còn trông cậy gì được ở tương lai nữa cả. Anh quên điều đó rồi à?

– Nhưng anh có buông em ra đâu.

– Không buông mà chẳng dám bước đến gần thì cũng đến thế thôi. Anh sợ em như sợ vi trùng bệnh dịch ấy.

– Anh vẫn quý em hơn Hảo.

– Anh quý như đứa bé quý lọ mứt, muốn đến gần mà cứ sợ mẹ đánh.

Liên hú thêm một tiếng rồi nằm xuống, mặt day vô vách. Nho ngồi đó một lát rồi phát sợ lên, đứng dậy để trở về buồng mình, Liên cười đuổi theo và nói to:

– Bị đuổi tới đuổi lui mà vẫn lết mặt về. Xấu hổ ời là xấu hổ!

Nho làm thinh, đứng nơi cửa cúi xuống mà cởi giày đi chơn không để về buồng.

Ông lại nghe ngóng như hồi nãy, rồi vừa vặn hột xoài vừa toan kêu lên nho nhỏ thử xem sao. Nhưng ồ nầy lạ! Ông đẩy chơ chơ mà cánh cửa trôi thật, khiến ông

hết hồn. Muốn vào mà vào được lại sợ vì những giây phút đứng ngoài tuy mỗi và bị muỗi đốt nhưng vẫn yên thân không bị bố, nên ông cứ muốn nó kéo dài ra.

Nho rất ngạc nhiên cho cánh cửa này. Hồi này rõ ràng ông có đẩy, mà nghe cứng ngắt, sao bây giờ nó trôi dễ dàng, hay là Hảo nghe động rồi dậy mới mở cửa ra đây.

Nho bước như bóng ma, tay xách giày, tay khép cửa rồi lại ghé để thay đồ.

Ông mới vừa đặt mông xuống nệm thì Hảo đã ngồi phắt dậy như có lò xo bật:

– Sao không đi luôn đi? Hảo hỏi.

– Anh về này giờ rất lâu nhưng cửa khóa nên...

– Ai cho phép anh dẫn nó đi xi-nê?

– Nó cứ đòi đi mãi.

– Nó gan trời hả? Chồng người ta mà nó lại dám đòi dẫn nó đi xi-nê.

– Tại em biết lỡ rồi, nên nó mới dám...

– À, ra lỗi ở tôi! Trời ơi ngó xuống mà coi nè. Họ dan díu nhau phải đạo lắm. Chỉ có tôi là có tội thôi.

Hảo hét lên đến đổi gân cổ bà nổi to như con bánh canh; bà nhảy dựng lên rồi rơi xuống nệm, cả chiếc giường bị lay chuyển kêu răng rắc, khiến Nho khiếp vía, mặt cắt không còn lấy một giọt máu nào.

– Anh nhận tất cả tội lỗi, em xử sao anh cũng chịu cả miễn là em xử một lần cho xong.

– Tôi mà có quyền hành gì trong nhà này nữa để mà dám xử ai. Người ta cứ qua mặt tôi, xem tôi như là không có.

– Từ rày anh quyết không đi đâu với nó

nữa cả. Anh thể quyết như vậy đó, trừ đi bà đỡ với nó như em dặn thôi.

– Không đi đâu mà nó ôm một bụng thè lè. Chà tốt lành lắm.

– Việc đó là việc cũ, xin em nhớ cho.

– Cũ mà hể dỡ ra thì mới. Cũ! Nó mà dỡ rồi thì mới lắm mà, như là lột da cồi lột vậy mà!

Nho lết lại nắm lấy tay vợ bằng cả hai tay ông, trong dáng điệu van lơn cầu khẩn. Hảo giựt tay ra, nhưng không được vì bị Nho kéo tới. Hảo thả người rơi vào người Nho rồi khóc bù non bù nước.

* * *

– Mai em đi bà đỡ với anh nhé?

– Không!

– Lạ quá. Em rủ anh, anh không đi em bảo là hèn nhát, là sợ vợ nên tránh đi với em. Bây giờ anh tỏ ra dám đi với em, em lại từ chối.

– Chưa chắc anh đã dám đi, nếu chị ấy không sai khiến anh.

– Không, đây là sáng kiến của anh.

– Nói láo. Chị ấy lo cho em lắm, hay nói đúng ra, lo cho thằng bé không sống để nối dõi, cúng cơm anh và chỉ.

– Đó là em đoán thế thôi.

– Nhưng em không thích đi thăm thai.

– Em nên đi vì việc thăm thai ngăn ngừa trước được nhiều mối nguy.

– Đi bà đỡ nào?

– Bà Tần Sinh.

– Có phải cái bà có đến đây mấy lần để
săn sóc chỉ đó không?

– Chính bà đó.

– Như vậy em càng không muốn đi.

– Sao lại thế, em không ưa bà đó à?

– Không, nhưng em sợ lắm.

– Em sợ gì?

– Anh có biết câu chuyện đời xưa «Thả
đĩa» đó hay không?

– Không!

– Câu chuyện như vậy: «Bà vợ bé nọ
mắc bệnh gì nơi chỗ kín ấy không biết nữa,
bà vợ lớn tỏ vẻ ân cần săn sóc lắm và mời
một bà mụ vườn quen đến chữa cho bà vợ
bé.

Ăn của đút của bà lớn, bà mụ mới thả
vào cửa mình của bà bé một con đĩa. Con

đĩa ấy bỏ vào sòng trong tủ cung của bà bé, rồi sanh con đẻ cháu đầy nhà.

Bà bé bị rút rĩa cứ một ngày một gầy mòn lần lần cho đến một khi kia, khô hết cả máu, bà ta ngã ra chết. Bấy giờ đĩa kéo nhau bỏ ổ, chun ra cả đàn cả lũ thiên hạ mới biết ác tâm của bà lớn».

Nho cười ngất, cười rũ ra một hơi mới nói được:

– Chuyện ấy anh cũng đã nghe thuở còn bé. Nhưng sao giờ có học mà em còn đại thể. Chỉ có sán và sên mới sống được trong lòng con người thôi, ngoài ra không giống vật nào sanh con đẻ cháu ở trông được cả.

– Không thể được à? Mặc kệ, vì đời bây giờ chắc không ai dùng con đĩa nữa, người ta sẽ dùng món khác ghê hơn nhiều.

– Bậy nà! Còn lương tâm nhà nghề đâu?

– Thỉnh thoảng cũng có nhà nghề không lương tâm chớ.

– Thì đi bà đỡ khác vậy.

– Không, không đi đâu.

– Nữa nè! Bà Tân Sinh thì bảo là sợ trùng kế của Hảo, còn bà khác sao lại cũng không đi.

– Biết đâu Hảo lại không dặn năm bảy bà một lượt.

– Thì em cứ chọn bà đỡ lấy.

– Không, em nhút định không đi.

– Nhưng tại sao, em cũng phải nói thật cho anh nghe chớ. Em cứ nói quanh nói quẩn mãi.

– Em không chịu được người ta muốn qua mặt em mà lo cho con của em.

– Thì em lo lấy vậy. Lần này nghi người ta khiến nên em không đi, thì rồi em cũng phải đi, do sáng kiến của em.

* * *

– Lóng nầy chắc nó máy dữ lắm?

Hảo ôm Liên mà nói như vậy, bụng cũng thương mến thật tình. Lâu lâu bà cũng tạm quên được cảm hờn mà thương yêu đứa cháu tội nghiệp mà thuở bé là bạn chí thân của bà.

Tế nhận được tình cảm của Hảo, Liên cũng xúc động lắm. Nàng đáp:

– Nó máy dữ tợn, như là lớn rồi, bị chặt chội nên nó bực bội lắm.

– Chắc là con trai nên mới làm dữ thế.

– Ủ, chắc con trai. Chưa chi mà nó đã rần mắt rồi trong nầy.

Hai chị em cười xòa và nghe thương yêu đứa bé vô cùng.

– Chị nè, trẻ con sao lạ quá. Bây giờ thì ở trong nó đập ra, chùng ra đây rồi nó lại đập vô. Em thấy chị ở gần nhà ngoại em, chỉ thức sáng đêm vì con chỉ cứ chòi đập bụng chỉ mãi.

– Ý nó đây!

Hảo reo lên vì bàn tay nàng vừa đụng phải bàn chân của đứa bé nó đẩy da bụng của Liên lên. Thương quá, bà vạch áo Liên ra rồi hôn lên đó.

Liên cảm động đến rưng rưng nước mắt và cầm lấy tay Hảo mà siết chặt lại. Nàng thủ thỉ:

– Chị ơi, sao ta lại không thương yêu nhau mãi như thế này?

– Ủ, sao lại vậy? Chị muốn thương yêu

em lắm. Em nè, em nên đi thăm thai em nhé.

– Dạ để bữa nào em đi. Bà Tân Sinh có giỏi hay không chị?

– Thì cũng như những bà khác. Nhưng bà ấy cẩn thận, kinh nghiệm nhiều, lại tận tâm với con bệnh, nên phải đi bả hơn người khác.

– Em sẽ đi thăm bà Tân Sinh vậy.

– Nên lắm.

Hôm sau Liên tự ý đến thăm thai nơi nhà hộ sanh Tân Sinh. Bà đỡ không rõ tài nghệ thế nào, chớ xem ra thật không hiền.

Khám xong, bà tuyên bố không có gì đáng lo cả.

Liên tin ngay vì những kẻ trị bệnh mà bảo là không có gì đáng lo là những kẻ lương thiện, ít ra cũng về mặt nghề nghiệp.

Liên hỏi thăm số tiền thù lao công khó của bà.

– Không, bà đó nói, tôi không lấy tiền, nhưng xin mời bà đến đây lúc sinh nở, nếu bà vừa lòng nơi đây. Bây giờ mời bà đi xem phòng vậy.

Liên thấy phòng nằm cũng khá sạch sẽ và thoáng khí, tủ thuốc khá sầm uất nên hẹn sẽ đến.

– Nếu bà đến trước được năm ba hôm thì tốt. Những hôm chưa sanh, tôi không tính tiền đâu.

* * *

– Sao em không xuống ăn cơm? Hào vào buồng Liên thấy Liên nằm co rút lại nên lo sợ hỏi như vậy.

– Sao nó đau bụng quá chị à!

– Ý chết. Đau làm sao, từ lúc nào?

– Từ hồi sáu giờ sáng.

– Nó đau làm sao?

– Em tả không được. Nhưng có tả được chắc chị cũng không biết gì. Chị có sanh nở lần nào đâu mà biết.

Hảo cười xòa rồi nói:

– Phải chị cũng chẳng biết gì. Nhưng có giống đau bụng đi ngoài hay không nè?

– Không giống.

– Thì đích thị là chuyển bụng rồi. Bậy quá, mình tính sai chắc. Theo lời em thì còn nửa tháng nữa. Bà đỡ bả dặn chị đưa em đến trước vài hôm, nhưng chị quên mất. Để chị đi gọi anh Nho.

Hảo nhẩy xuống thang lầu ba bốn nấc một lượt, hót hơ hót hã chạy vào phòng

Nho mà réo giục ngược:

– Nho ơi! Nho!

Nho giục mình rồi tái cả mặt. Sóng êm gió lặn được một tháng rưỡi nay, khiến ông nghe ông là một kẻ sung sướng nhứt đời. Bây giờ việc gì xảy ra nữa đây mà xem bộ Hảo nó hoảng lên. Liên đánh Hảo à, hay Liên tự tử?

Ông nuốt nước miếng, đứng lên mà không hỏi ra lời. Hảo nói:

– Mau mau, lên đây!

Nói xong bà liền chạy trở lên, cũng nhảy từng hai ba nấc một, Nho chạy theo vợ, tay run như đuôi thằn lằn đứt, định ninh thế nào Liên cũng tự tử.

Cả hai nhào vào buồng Liên như vũ bão. Hảo nhảy tới nắm lấy tay Liên mà nói:

– Em nó chuyển bụng.

Nho kêu trời lên một tiếng, rồi cười hề hề:

- Ngỡ gì, làm người ta hết hồn hết vía.
- Bây giờ làm sao?
- Thì đưa nó đi bà đỡ chớ còn làm sao nữa.

Nho ngồi về lại bên giường Liên. Lần đầu tiên, ông dám chạm đến mình Liên trước mặt vợ Nho để tay lên đầu Liên mà hỏi:

- Em đau lắm không?
- Còn chịu được.
- Còn dạo đàn dạo sá thôi là, Hảo ra giọng sành, nói thế.

Nho cười sung sướng:

- Em biết dạo đàn dạo sá thế nào mà nói. Thôi, sửa soạn cho nó đi, và cho cả em

nữa. Mà mau lên, đánh phẩn sơ sịa thôi.

Trong bụng Nho cũng quỳnh lăm
Nhưng ông làm bộ tỉnh, như là không cần
lo cho Liên bao nhiêu, sợ Hảo nó nổi xung
lên giữa lúc này thì khốn.

Mười lăm phút sau, cả ba đều xong.
Nho mang va-li xuống để đem xe ra ngoài.
Hảo dìu Liên ra đứng nơi sân mà đợi xe.
Một lát sau, họ đã lên đường.

Đèn vàng! Nho đạp ga cho xe phóng
tới, nhưng không kịp nữa, đèn đỏ đã cháy
lên rồi. Ông thắng gấp một cái khiến Hảo
và Liên chúi nhủi tới. Hảo la bài hãi:

– Trời ơi, chết rồi! Làm gì mà chạy dữ
vậy?

– Thì chạy chậm em cũng rầy mà chạy
mau cũng trách, anh biết làm thế nào.

Cả ba đều sốt ruột, thấy mấy mươi giây

chờ đợi sao mà dài như cả ngày.

Rốt cuộc họ cũng tới được nhà họ sanh. Bà đỡ chạy ra đón họ từ ngoài cửa, thấy vẻ mặt Liên thì biết nàng chuyển bụng. Bà cười và bình tĩnh nói:

– Chắc cả nhà hoảng. Phải chi nghe tôi tới sớm vài ngày thì có đâu phải rối lên. Thôi vào đây.

Bà đỡ nói sao mà y như bà có ở đằng nhà: hoảng, rối lên, là hai việc quả có xảy ra thật.

Hảo đưa Liên vào buồng sanh, theo gót bà đỡ. Nho ở ngoài, ngồi đứng không yên, cứ lắng nghe tiếng trẻ khóc. Mỗi lần tiếng một dụng cụ kim khí rơi xuống mâm kê cái rổn, là ông ta giật nảy mình lên.

Lắng đợi lâu quá mà không nghe thấy gì, ông ta đâm lo, tự bàn:

– Hay là đứa bé đã chết?

Ý nghĩ xằng ấy thế mà làm cho ông tuyệt vọng y như là việc đã xảy ra thật sự. Đứa bé chết, ông khó lòng tìm đứa khác, vì công chuyện đã đổ bể ra, Hảo nó giữ riết, làm sao đi lại với Liên được.

Nhưng kìa, bà đỡ đã trở ra với đoàn tùy tùng đông đảo và Hảo với Liên.

Bà vẫn cười như bao giờ, nói với Hảo mà để Nho nghe:

– Cô Liên mới đau dạo đường dạo sá thôi.

Nho ngạc nhiên mà nghe lời ấy. Ông thấy bộ đau đớn của Liên cứ tưởng Liên tới nơi là sanh ngay. Nhưng Hảo thì mừng rỡ vô cùng mà khoe với chồng:

– Anh thấy hay không, em nói dạo đường dạo sá là dạo đường dạo sá kia mà.

Nho không đếm xỉa đến lời vợ, hỏi bà đỡ:

– Nhưng đến bao giờ mới sanh, thưa bà?

– Nếu không việc gì lạ xảy ra thì độ năm giờ sáng.

– Trời ơi! Nho kêu lên thế, vì ông thấy Liên không thể chịu khổ hình lâu như vậy được. Thằng bé mới dạo đường dạo sá mà mẹ nó đã đau đớn đến thế, đến chừng nó bắt đầu đi tới thật sự thì Liên sẽ đau đớn tới bực nào nữa!

– Việc gì xảy ra thưa bà? Nho lo lắng hỏi.

– À, dọc đường đứa bé có thể gặp việc gì vui, rồi nó sẽ chần chờ nán lại vài lúc mà chơi. Có khi nó dừng bước trót sáu bảy giờ đồng hồ cũng có.

Bây giờ họ đã đưa Liên qua buồng nằm của nàng.

– Có cần dùng gì, cô cứ gọi. Bà đỡ cần dặn câu chót rồi chào cả ba người đoạn lui ra.

Bà đỡ từ lúc thăm thai cho Liên lần đầu mãi đến bây giờ không hề hỏi để biết rõ Liên là em cháu thế nào của hai vợ chồng, và bây giờ không biết bà có ngạc nhiên hay không vì sự vắng mặt chồng của Liên nhưng tuyệt nhiên bà không hỏi.

Tuy sự kín đáo ấy giúp Nho dễ chịu phần nào, ông cũng thấy rằng ông ở lại với Liên không tiện, nên ông nhìn Hảo bằng đôi mắt van lơn cầu khẩn mà nói:

– Em, em có thể nào hy sinh cho Liên một lần nữa hay không?

– Anh cứ về đi, cố nhiên là em ở lại với Liên.

– Trẻ nó sẽ đem bữa ăn tối cho hai chị em.

Đoạn bước lại vuốt lên tóc Liên, ông nói:

– Anh không thể ở được, em biết cho.

Liên khóc cố nhiên. Nho do dự giây lát rồi quả quyết đi ra.

* * *

Nho trở lại nhà hộ sanh thì đồng hồ vừa gõ ba tiếng. Từ đầu hôm đến giờ ông không nhắm mắt được. Vào nhà hộ sanh là ông hết bút rút ngay, nhưng ngại, nên ông không đi. Nằm đó để thao thức và lo lắng mãi thì thật là vô lý. Nho cứ nằm phút thì xem đồng hồ tay một lần, nhiều bận ngỡ nó chết, đưa tay lên tai để nghe. Nó không chết mà sao nó chạy chậm như là rùa.

Nho mặc y phục vào hồi một giờ rưỡi khuya, xuống buồng giấy để làm việc, nhưng cũng chỉ viết, xóa bậy bạ cho đến hai giờ rưỡi thì đem xe ra.

Đến nơi nghe chộn rộn trong buồng sanh, ông hỏi người gác cửa và rất mừng mà nghe nói Liên đang ở trong ấy. Ông mong bà đỡ nói sai mấy tiếng đồng hồ, mà quả sai thật, vì bây giờ mới có độ ba giờ sáng thôi.

Liên rên la dữ dội như đang bị ai tra tấn, khiến Nho xót xa vô cùng. Đứng đó giây lâu, ông sốt ruột vừa toan đẩy cửa bước vào thì một cô đỡ phụ đã mở rộng cánh cửa đi ra ngoài.

Nho dòm vào và ngạc nhiên thấy trong ấy chỉ có Liên và Hảo. Thấy chồng, Hảo vội nhảy ra rồi nói:

– Sao anh lại thức đêm thức hôm mà đến đây?

Nho đáp nhỏ vào tai vợ:

– Làm bộ cho Liên nó vui lòng một chút.

Tin chồng bằng lời, Hảo mỉm cười.
Nho hỏi:

– Sao không thấy bà đỡ?

– Bà mới vừa bước ra. Liên nó réo lắm, bà thăm lại và xác nhận lời tiên liệu của bà, nghĩa là năm giờ sáng Liên mới sanh. Nhưng bà dặn để Liên luôn ở đây, lát nữa bà sẽ trở lại và, nếu có thể, giúp cho đứa bé ra sớm hơn cho Liên đỡ mệt.

Nho quan sát vợ thì thấy Hảo có vẻ bơ phờ. Ông thương vợ hơn bao giờ cả, và thấy dầu sao Hảo cũng còn tốt bụng đối với Liên. Ông có biết đâu rằng nguyên động lực chánh xui Hảo hy sinh chịu cực khổ với Liên là đứa bé mà bà mong mỏi và xem như là của bà rồi; Liên đối với bà chỉ là một con

vật trung gian, như là thớ thịt của con heo gạo cần cho con sản tượng hình, chỉ có thể thôi. Để xong, Liên sẽ tròn sứ mạng mang con, sẽ trở lại đời sống con gái, và người mẹ sẽ là bà. Như thế bà phải lo cho cái cơ quan trung gian ấy không bị tai nạn gì suốt đêm nay, để đứa nhỏ được vuông tròn.

Bà đỡ trở lại thật. Liên đẻ hay chưa, Nho không bản khoản nữa. Sự có mặt của bà đỡ làm ông an lòng được ngay, và nếu phải đứng đó suốt sáng, ông nghe cũng không khổ lắm.

Thì giờ bây giờ trôi được tự nhiên. Nho quên xem đồng hồ một lúc thì bỗng nghe trong ấy tiếng bà đỡ ra lệnh cho Liên tự giải thoát.

Dây thần kinh của ông lại bị kéo thẳng ra quá sức, mãi cho đến lúc tiếng tu oa vang lên, nó mới giãn ra được. Ông Nho thở ra một cái khì và đang mỉm cười thì Hảo mở

cửa, rồi như đông tố, nhảy ra ôm chầm lấy chồng, nước mắt nước mũi choàm ngoàm mà nói:

– Con trai, anh à!

Bà ghen ngào không thêm gì được nữa cả. Nho cũng nghe hơi thở mình bỗng như bị ai cắt đứt vì cái tin quá đổi vui ấy.

Con trai! Ông lập lại như một tiếng vang và nghe cuộc đời sao mà dễ dàng quá, muốn gì được nấy, đi đến toại nguyện không trở ngại nào đáng sợ.

CHƯƠNG 6

– Bà đỡ bảo phải khai sanh ngay. Vậy em thích đặt tên gì cho con?

Hảo dùng tiếng con để chỉ đứa bé, chớ không nói cháu. Theo bản năng, Liên đưa tay ra che cho thằng bé như để bảo vệ nó trước toan tính cướp giật của người khác.

Hảo đang chờ nàng đáp: «Tùy ý chị» như nàng đã đáp về các cuộc hỏi ý kiến khác, nên bà ngạc nhiên biết bao, khi nghe Liên nói:

– Em đặt nó là Trường Hận.

Tuy biết Liên nói đùa một cách chua cay, Hảo cũng thấy đó là một ý chí tự lập, không chịu nghe lời bà nữa. Bà cười hể hể mà nói:

– Ý, ai lại đặt lạ như vậy, kỳ cục quá!

Liên cũng cười mà nói:

– Nói chơi vậy chứ chị bảo bà đỡ biên là Nhã.

Hảo bối rối trước ý chí tự lập của Liên. Bà đành ninh Liên sẽ giao phó hết cho bà, từ việc con con là may tã em đến việc lớn là đặt tên cho đứa bé. Nào dè nàng lại sắp đặt đầu từ trước vụ đặt tên này.

«Chị bảo bà đỡ biên là...», lời dặn dò ấy nói rõ lên rằng bà chị là trung gian giữa bà đỡ và Liên thôi.

Nếu Liên nói: «Chi đặt nó tên là...»

hoặc «Em muốn đặt nó là...» thì ý nghĩa đã khác hẳn đi rồi.

«Chị bảo bà đỡ biên là» nghe ra là một cái lệnh rất cương quyết, không thể làm khác được, và người nghe lệnh phải trao lệnh ấy lại cho người thừa hành.

Sau mấy giây bối rối, Hảo cố mỉm cười rồi đi ra, cái mỉm cười của bà bỗng biến dạng và mang đầy mỉa mai. Bà lẩm bẩm:

– Nhã hay gì gì khác nữa cũng là con của ta, không ông trời nào cãi được cả.

Trở vào buồng giấy của bà đỡ, Hảo nói:

– Nó thích tên Nhã. Nhưng những điều khác, xin bà cứ biên như đã thỏa thuận với tôi hôm nọ.

Bà đỡ hạ bút xuống nhìn Hảo mà rằng:

– Việc ấy tôi có suy nghĩ lại kỹ càng và thấy rằng khó quá.

– Thì bà đã đồng ý.

– Nhưng tôi cũng đã xét lại...

– Tôi cam đoan với bà là nó chỉ mong sống được trở lại đời sống con gái thôi. Đứa bé là một vương bận cho nó.

– Tôi đã biết như vậy. Nhưng làm điều trái luật thì phải sợ.

– Thì tôi bằng lòng đền bù sự lo sợ của bà bằng một...

– Phải, số tiền ấy bà đền bù sự lo sợ của tôi. Nhưng mỗi nguy mà tôi sợ phải chịu, không gì đền bù được cả.

– Không có gì mà nguy. Bà chỉ sợ hã vậy thôi.

– Biết đâu được.

– Hay là bà muốn đòi thêm?

Bà đỡ mỉm cười:

– Tôi không có đòi hỏi gì cả, trước sau gì cũng chỉ có mình bà là có sáng kiến. Bà đề nghị, xúi giục tôi và như là bắt ép tôi. Nếu bà nghi bụng tôi, thì thôi vậy.

Đoạn bà nghiêm sắc mặt lại, nhìn thẳng vào mắt Hảo mà nói tiếp, vừa nói vừa cầm vài sợi tóc của bà mà vuốt:

– Tôi đã hai thứ tóc trên đầu rồi. Làm việc đến về hưu mà không gặp trục trặc nào cả. Làm tư gần mười năm nay cũng chẳng mang tai mang tiếng gì. Nay chỉ vì vị tình thâm giao với gia đình bà lắm mà tôi nhận lỗ đề nghị của bà đó thôi. Bà thử nghĩ, thân già nầy mà vào tù thì...

Hảo mở ví ra, miệng chặn lời bà đỡ:

– Tôi xin lỗi đã nghi ngờ lòng thành thật của bà. Nhưng tôi bảo đảm với bà là không sao cả. Bà mà bị việc gì thì tôi đây cũng khó thoát được. Anh Nho ảnh giao

thiếp rộng, quen biết với nhiều giới quyền thế, bà khỏi phải sợ. Nếu rủi ro đổ bể ra, ảnh cũng chạy chọt được cho mình. Vậy xin bà cứ yên lòng.

Vừa nói Hảo vừa móc tiền ra, tất cả là tám ghim giấy năm trăm.

– Hôm nọ tôi hứa với bà ba mươi. Nhưng thấy ba mươi cũng ít quá đối với lo sợ của bà, nên xin thêm chút đỉnh vậy.

Mắt bà đỡ không rời đồng tiền, nhưng nó không nhìn tiền mà như là nhìn vào một tương lai mờ mịt.

Hảo cười mà rằng:

– Lương tâm bà được bình yên. Đứa bé vẫn sống nhăn và sẽ sung sướng bội phần. Mẹ nó cũng sẽ khỏi bị ai động đến móng tay. Tôi có cậy bà đầu độc mẹ con nó như vài người đồn là ác đức khác đâu.

Bà đỡ cũng cười:

– Nếu bà cậy thế thì tôi đã đi tố cáo bà với nhà chức trách rồi. Thôi, thì cũng phải giúp bà chớ biết sao!

Vừa nói bà vừa thở dài, tay đưa đồng tiền vào hộc tủ. Đoạn bà cúi xuống viết. Viết được nửa chừng bà đẩy kiếng lên trán, nhìn bà Nho mà căn dặn:

– Nhớ giữ nhem đấy nhé!

– Bà khỏi phải dặn.

* * *

Hảo vừa bước vào buồng hộ sanh là đi ngay lại cái nôi. Bà không ở nhà lâu trên hai tiếng đồng hồ mà chịu được vì bà cứ sợ thằng bé đằng ấy bị tai nạn. Tai nạn gì? Bà không tưởng tượng ra được, nhưng cứ lo lo trong bụng hoài.

Không thấy bé Nhã nằm trong đó, bà chạy lại giường mẹ nó. Hai mẹ con đang ngủ khì. Thằng bé bị bó chặt trong tã, tròn mà dài như đòn bánh tét, ngủ mà miệng cứ núc núc, chắc là đang mơ bú.

Bà cúi xuống qua mình của Liên để hôn lên má nó. Bà rất thích cái mùi thịt non tắm sữa của nó.

Không ưa mẹ nó, sao bà lại thương nó được? Vì nó giống chồng bà như đúc, vì nó là máu mủ của người đồn ông mà bà yêu thương, còn mẹ nó chỉ là cúi túi đựng nó trong chín tháng thai, không dính líu gì đến nó cả.

Bị đụng chạm, Liên giật mình thức dậy, mỉm cười với Hảo; Hảo cũng mỉm cười và nói:

– Sao cho bú rồi, em không trả nó lại nôi?

- Em thích nằm với nó.
- Chị đã bảo với em như vậy không tốt.
- Em cũng biết thế, nhưng em ưa hít hơi của nó lắm.

Hảo châu mày mà làm thính. Thật thì nên theo vệ sinh mà để con nằm riêng ra. Nhưng không phải vì thế mà Hảo muốn Liên trả Nhã về nôi, sau mỗi lần cho bú. Thâm tâm bà muốn cho bé Nhã càng ít trêu mếu Liên càng hay.

Ngày thứ nhì, sau hăm bốn giờ bắt đứa bé nhịn đói, bà đỡ bảo cho nó bú. Hảo đi tranh đấu cho bé Nhã bú sữa bò, nhưng tranh đấu không lại sự đồng minh của cả bốn người: bà đỡ, Nho, Liên và lương tâm của chính bà, nên bà đành nghiêng mình trước đa số. Bà thấy bú mẹ là một dịp cho mẹ con nó gần nhau thêm.

Bổng thẳng bé mếu một cái, rồi hai cái...

– Mụ bà đánh! Ai biểu làm biếng học, Liên nói.

Hảo nựng bé Nhã mà rằng:

– Chu cha tội nghiệp con tôi, mụ bà ơi, mụ ác làm chi vậy? Chị vú, cho em bú miếng đi.

Kêu Liên bằng chị vú, Hảo rêu rao lên là vì bà tin dị đoan. Sự thật bà muốn lối xưng hô ấy thành một thói quen cho đến mãi mãi, và cũng để Liên bị tự ti mặc cảm vì mãi nghe lối xưng hô ấy.

Liên ôm chặt lấy con như sợ ai giật rồi cũng nói nũng để chống lại Hảo:

– Tội nghiệp con tôi! Bú mẹ đi con!

Sự tranh giành đã bắt đầu ráo riết, phát

lộ tử trong cả những chi tiết nhỏ nhỏ hằng ngày như thế.

* * *

Mười lăm hôm sau ngày sanh nở, Liên lại được hộ tổng trở về nhà. Đi ba, về thì bốn. Người thứ tư tuy là bé bằng cườm chơn, nhưng được quý trọng nhứt xe.

Bà Nho không cho người nhà theo, vì bà cố ý cho người ngoài và chính cả Liên nữa, có cảm giác Liên là vú. Bà giành ẵm thằng bé Nhã, nói là để đỡ tay Liên. Phải, Liên còn yếu, cần được giúp như thế. Nhưng người giúp không phải là chị vú, mà Liên thì ăn diện kém hơn Hảo, nên Liên có vẻ người nhà đi theo lắm.

Hảo nói sao không biết với người nhà, có lẽ khoe đã xin dứt bé Nhã rồi, nên bọn

này tủa ra rồi áp lại vây lấy bà mà mừng tiểu chủ.

Liên nghe khó chịu vô cùng. Người ta càng quý trọng thằng bé bao nhiêu, thì nàng càng tức bấy nhiêu. Mẹ nó, người ta chỉ xem là một người khách, mà là khách thường chớ không được khách quý, thì thái độ quý trọng đứa con phải chăng là mặc nhận thằng bé là con của chủ nhà, của bà chủ nhà?

Lúc mang thai, vì mảng sợ xấu hổ, mảng lo cho tình thế khó khăn mà Liên quên mất đứa con. Mười lăm hôm nằm dưỡng ở nhà hộ sanh, nàng lần lần nghe như của nợ đã vứt được ra ngoài. Nỗi lo sợ lần lần tan bớt, tình mẹ lần lần nổi lên. Tình thương con lại được sự ganh tị tăng gia lên, nên ngày về đến nhà, nàng thấy rằng không thể rời con được nữa.

Giải pháp mà Hảo đã đề nghị lúc nàng

mang đứa bé trong lòng, lúc ấy nghe ổn lắm. Nhưng bây giờ không thể thực hiện được.

Trở về đời sống con gái thì cũng thích đó. Nhưng tình thương con mới đặt vào đâu đây? Thằng Nhã bây giờ là núm ruột của nàng rồi, rút nó ra, nàng sẽ đau đến bực nào! Không, nó là bắp thịt của tim nàng, rút nó ra là nàng chết ngay.

Trở về tỉnh với đứa con trên tay? Không, không thể được. Cha mẹ nàng sẽ chết mất vì xấu hổ và sầu muộn. Và mấy tháng lẫn trốn để đến đổi Hảo biết sự thật và khinh bỉ nàng, mấy tháng ấy, cái tủi nhục ấy hóa ra vô ích à?

Chỉ còn một đường thôi. Nhưng con đường này, cả lương tâm nàng đều kêu lên rằng: “Không thể nào được! Không thể nào được”.

Con đường đó là lập gia đình riêng với chồng, với con. Mà trời ơi, thế là giựt chồng của cô rồi còn gì? Nàng đã lỡ dại, chớ nào có cố ý phá gia cang của cô đâu. Nẻo dại nàng đã tự nguyện thoát ra, thì còn làm sao mà đâm đầu trở vào được.

Liên bỗng nhiên thấy mình lâm vào ngõ bí; về xứ không xong, giựt chồng cô thì không nổi, mà ở lì mãi đây để ăn cơm thếp và để cho họ cướp con mình, chắc chắn cũng không được. Phải, Liên đinh ninh rằng Hảo sẽ cướp con nàng, không cướp được xác thịt nó, thì cũng cướp tâm hồn nó. Thằng Nhã sẽ bị Hảo chinh phục bằng đủ mọi chiến lược: tình thương yêu chơn thật, nuông chiều, quà bánh, và chinh phục bằng cả sự hùng dũng của Nho nữa.

Hảo cũng thấy mình bí không kém Liên. Bà đã tế nhận được sự biến chuyển của tâm trí Liên từ hôm nay. Những phản

ứng theo bản năng của Liên để bảo vệ con đã nổi bật lên, thì khó mong nài cho bà đứa bé để bà nuôi làm dưỡng tử.

Âm mưu của bà với bà đỡ đã cho bà một ưu thế quyết định trong tay. Nhưng ưu thế ấy, mặc dầu quyết định cũng không dùng được nếu Liên chống lại việc cho đứa con.

Tâm trạng đổi khác, Liên nó sẽ dám liều, và sự liều mạng của Liên chỉ gây khó khăn thêm mà thôi.

Hiện giờ, bà chỉ biết chờ đợi. Một việc bất ngờ xảy ra, có thể thay đổi cả cuộc diện. Trong khi chờ đợi ấy, không gì tốt hơn là vuốt ve Liên.

Liên càng cứng cáp, càng đỏ da thắm thít ra. “Nhút gái một con...” lời tục nói ít sai vì đó là kết tinh của hàng ngàn thế hệ quan sát.

Đờn bà thường đẹp hơn con gái, phương chi người đờn bà ấy lại vừa cổ lốt, trông nồn nà như con rắn lột da, bỏ hết lớp tế bào già cổ bên ngoài.

Trông Liên, Hảo phát sợ lên. Thấy nhan sắc của Liên tái hiện lại; bà không nhìn Liên nữa, mà chỉ rình Nho, rình vẻ thèm thuồng lộ ra trên đôi mắt người đờn ông phản bội ấy.

Tâm trạng của chồng khiến Hảo càng thấy mình bí hơn. Bây giờ mà Liên cho đứa con đi ra đi, chắc chắn Nho sẽ theo nàng. Làm sao mà cấm Nho đi cho được. Liên có lẽ thật tình muốn đoạn tuyệt với Nho nhưng xác thịt con người yếu đuối lắm, mà tâm chí họ cũng yếu hèn, thì làm sao Liên ngơ tai trước tiếng gọi của Nho được.

– Nhắm mắt lại, chị cho cái này.

Liên nghe lời Hảo, bụng đoán Hảo sẽ biếu nàng một lọ nước hoa hay gì gì đó. Nhưng bỗng nàng nghe một sự đùng chạm nhột nhột ở môi. Nàng mím môi lại thì nghe vật chạm vào môi tròn tròn. Nàng nhận được đó là một trái nho tươi.

Hé môi ra cười, nàng ngậm lấy trái nho rồi đưa tay nắm lấy tay Hảo trong một niềm cảm xúc nó làm nàng lạnh lạnh ở tim. Những lúc như vậy, nàng quên tất cả cảm hờn, và nghe sao cuộc đời dễ chịu quá, không có bài toán nào khó giải lý cả.

– Bao nhiêu một kí đây chị?

– Bốn trăm rưỡi.

– Dữ vậy lặn?

– Đồ lậu, nó đập bao nhiêu mình cũng phải chịu. Em nè, chị đã thỏa thuận với anh

Nho, cho Nhã bú hỗn hợp, nửa sữa mẹ, nửa sữa bò. Ngày mai nầy khởi sự em nhé?

– Tại sao chị cứ tranh đấu cho sữa bò mãi như vậy?

– Là vì Nhã đã đầy tháng rồi. Ta cho bú hỗn hợp trong độ một tháng nữa cho nó quen dần với sữa bò. Rồi tháng thứ ba, em nuôi nó toàn bằng thứ sữa ấy, xem có gì rắc rối xảy ra không. Đến tháng thứ tư thì em về dưới ấy được.

Như cái máy, Liên ôm con lại, do dự giây lát rồi nói:

– Em thương nó quá chị à!

– Thì cố nhiên là em thương nó. Nhưng em không thể đánh hỏng cuộc đời của em mà bận bịu với nó mãi.

Liên ôm con mà khóc òa, nghẹn ngang cổ họng không nói thêm được gì. Thế là

rồi! Những tiên đoán của Hảo trúng bông. Liên đã đổi ý và khó lòng mà bắt nàng trở về ý cũ được nữa.

Hảo bước ra, để lại cho Liên một chùm nho tươi và nói:

– Em nên nghĩ kỹ lại. Tình cảm làm đẹp tâm hồn con người, nhưng làm hại cuộc đời con người lắm.

Ngay trưa hôm đó, Hảo viết cho người anh họ bức thơ sau đây:

Sàigòn...

Thưa Anh, Chị,

Tháng trước, sau khi em gửi bức thơ chót báo tin cho anh chị hay là Liên đã sanh, và sanh con trai, em muốn bàn luận với anh chị về tương lai của Liên.

Nhưng em nghĩ chắc thảo thuận với Liên là đủ rồi, nên em thôi, không nói.

Nay cháu nó đã đầy tháng, em đặt vấn đề trở lại, vấn đề mà Liên đã đồng ý với em từ lúc mới lên đây, là để vợ chồng em nuôi cháu làm con nuôi cho Liên rảnh rang như xưa, thì Liên từ chối.

Nghĩ cũng phải, tình mẹ thương con, rút đi như rút cả ruột gan ra. Nhưng không còn cách nào hơn thế để cứu vãn thanh danh anh chị và tương lai của Liên. Vả cháu nó cũng sung sướng chỗ nào bị bỏ bê gì đâu mà Liên phải sốt ruột.

Nhã sẽ là con nuôi của vợ chồng em, nhưng Liên muốn đến thăm ngày giờ nào tùy thích của Liên và thỉnh thoảng vợ chồng em lại đưa nó về để thăm ngoại.

Như vậy cũng như là Liên muốn vợ chồng em nuôi vú bé Nhã. Ngày sau bé Nhã sẽ thừa tự một mình tất cả sự sản của vợ chồng em. Nó sẽ giàu có, và biết ai là mẹ ruột, không lẽ nó không giúp đỡ Liên trong

lúc xế chiều hay sao?

Lúc anh, chị gởi Liên cho em, em đã hứa mà không nói rõ là sẽ trả lại anh chị một đứa con gái. Giải pháp mà em đề nghị với Liên là để thực hiện lời hứa không nói ra trước kia vậy.

Sự từ chối của Liên làm em buồn lắm. Em thương Liên, lo cho tương lai nó. Em lại muốn một đứa con nối dõi mà không được. Nuôi con người khác sao bằng nuôi cháu trong nhà, phải không anh chị?

Em viết thư này để yêu cầu anh chị lên chơi một chuyến đặng khuyên dút nó trở về lẽ phải, chớ em thật đã hết hy vọng.

Kính chúc anh, chị được mọi điều may mắn, à rất mong anh chị lên chơi.

Kính thư,

Hảo.

Bắt đầu thương con, Liên lại trông đợi mẹ. Trước thì nàng xấu hổ cả với mẹ nàng, định trở về quê tay không, dấu vết của tội lỗi của nàng sẽ không hiện diện để nhắc nhở với mẹ nàng nét hạnh không hay của nàng.

Nhưng bây giờ nàng cảm nghe rằng mẹ nàng cũng sẽ thương đứa bé y như nàng và sẽ không nỡ lòng nào trách cứ nàng về lầm lỗi của nàng.

Thằng bé dễ thương quá đi mất. Cái miệng nhỏ xiu thơm phức sữa, đôi môi non cứ núc mãi ngày đêm, hai con mắt khờ khạo cứ nhìn lên gương mặt người mẹ đang cho nó bú, như để ghi sâu hình ảnh gương mặt ấy vào óc nó hầu nhớ suốt đời, đứa bé ấy mà chỉ có mỗi một mình nàng thương à?

Không, bao nhiêu người thương yêu khác phải bu lại trăm trổ, nụng nịu nó. Vui

sống, hưởng một mình không thích bao nhiêu, phải chia xẻ bớt cho người thân mới đỡ khó chịu vì sự tràn ứ.

Có kẻ khác thương nó đó chứ, mà kẻ ấy Liên lại sợ không muốn cho y đến gần nó. Kẻ ấy là Hảo vậy. Còn cha nó ở cùng nhà, mà có muốn nựng nó thì nhờ Hảo ẵm qua buồng bên, thương yêu nó sau lưng nàng, nàng làm sao thấy được cho sướng con mắt.

Viết thư cho anh chị, Hảo không cho Liên hay. Bà sợ Liên đủ thì giờ tìm ra lý lẽ để chống lại một cách hiệu quả linh của cha mẹ nàng. Cho nên bà mẹ của Liên đến một cách quá đột ngột đối với Liên.

Thấy mặt mẹ, Liên ghen ngào rất lâu rồi nấc lên mà khóc. Bà cụ biết tâm trạng con, cố làm ra như không có chuyện gì không tốt đẹp trong vụ sanh nở này, cúi xuống mà sờ rằm cháu ngoại và nói nựng đã đời theo lối các bà lão.

Nức nở một hơi, Liên khóc được thông thả, khóc mùi mẫn. Liệu chừng trận khóc của con đã đến giai đoạn chót, bà cụ bây giờ mới xỏ những ngón tay xóc vào tóc trán con mà hỏi:

– Con ngon cơm chớ?

– Dạ ngon.

Đáp có bằng hai tiếng mà cái câu ngắn ngủi ấy bị mấy cái tấm tức tấm tủi chia hai ra.

– Bé Nhã cũng khá sỗ sữa đó, bà ngoại khen. Con so mà như vậy là nói lắm.

– Sao ba không lên má?

Thấy mẹ đã tha thứ mình dễ dàng như vậy, Liên chắc cha nàng cũng thế, nên hỏi câu như tự nhiên là cha nàng phải đến.

– Thì nhà có hai người, má đi, ba con phải ở lại chớ.

Hai mẹ con vừa trò chuyện đến đó thì Hảo vào. Bà ẵm bé Nhã lên, gheo cho nó thức mà nói:

– Dậy con, có bà ngoại lên thăm con đây con.

Liên nghe Hảo nói thế, thích lắm. Nàng lại ngạc nhiên mà nhận thấy bao nhiêu mâu thuẫn ở nhà nầy. Hảo muốn bé Nhã là con của nàng, nhưng không phủ nhận bà ngoại thật của nó.

Nhưng Hảo lại cười mà nói với người chị dâu bà con:

– Muốn làm mẹ của cháu ngoại chị, em đến phải kêu chị bằng má.

– Ế, cô nói cà rờn như vậy không nên.

Hảo cười ngất:

– Chớ sao lại không chị? Em vai lớn, nhưng tuổi còn ít quá, chỉ đáng là con của

chị thôi. Em cao niên hơn Liên có mấy tuổi đâu!

Thì ra Hảo không phủ nhận bà ngoại của Nhã để rồi đòi làm con của bà ngoại ấy. Đó là một hình thức cướp giật tế nhị lắm.

Tối lại, hai mẹ con thăm thì với nhau về giải pháp của Hảo. Liên ẵm bé Nhã lên, đưa con trước mặt mẹ rồi hỏi:

– Má có thương nó hay không? Chắc hẳn là có. Con, con còn thương nó hơn má biết bao. Thử hỏi hồi con còn bé, má có lòng nào cho con cho người khác nuôi hay không?

– Nhưng trường hợp của con là trường hợp đặc biệt. Con đang ở trong ngõ bí.

– Nếu ba má muốn giúp con, thì sẽ hết bí.

– Giúp cách nào.

– Ba má rán chạy cho con độ năm mươi ngàn, con mua một cái nhà gỗ ở đây mà ở, còn bao nhiêu con làm vốn để nuôi thân và nuôi con. Chỉ có cách ấy là giải quyết được tất cả: khỏi bồi lộ cho ba má, mà con cũng khỏi đau lòng.

Bà cụ rút khăn ra hỉ mũi rồi nói:

– Con nói rất phải. Má cũng đồng ý với con. Nhưng chạy đâu cho ra năm mươi ngàn, trừ phi sang tiệm cà-rem cây cho người khác. Nhưng nếu sang tiệm ấy, ba má lại không còn phương sống nữa.

Liên khóc mùi mẫn, khi thấy mộng kh-iêm tổn của nàng không thực hiện được.

Lúc sắp đặt mưu kế, Hảo thấy nó dễ dàng quá: Nho sẽ có con. Đứa con lại thuộc giống tốt, vì mẹ nó mạnh khỏe, đẹp đẽ, con nhà nền nếp. Mẹ nó sợ xấu chỉ mong rời nó ra để xóa vết nhơ. Bà sẽ để chồng nuôi đứa

con ấy và xúi chồng đem con về cho bà.

Nhưng bây giờ thì mẹ nó không sợ xấu nữa rồi, hay còn sợ mà đã tìm được một con đường đi cho đỡ bớt xấu xa. Trận cờ thế bỗng nhiên biến khác vì đối phương đã đi một nước cờ lạ, mà bà không tính trước được.

Cuộc can thiệp của người chị dâu họ là một cố gắng cuối cùng để xoay bàn cờ về trận thế cũ. Cuộc can thiệp thất bại, thế là bà phải nghiên cứu chiến lược khác vậy.

* * *

Nho bút rút, ngóng cổ dòm ra đường mãi. Hảo đi vắng hơn một tiếng đồng hồ rồi mà sao chưa thấy tăm dạng gì cả? Từ hôm Liên ở nhà hộ sanh về đến nay là hai tháng rồi mà Hảo không ra khỏi nhà lần nào. Trước bà rất làm dáng, cứ mỗi tuần

mỗi đi sửa tóc, mà suốt tám tuần lễ liên tiếp nay bà chỉ tự uốn tóc lấy cho xem được vậy thôi.

Nho muốn đến với Liên một lần, nựng con trước người yêu cho cả hai đều phỉ dạ, nhưng thật không bao giờ tìm được dịp.

Hồi nầy Hảo ra đi, ông rất muốn thi hành ý định nhưng lại sợ Hảo nó lập kế gài bẫy cho ông vào đó rồi bất thành linh về đột ngột để bắt chột hai người. Có thể như vậy lắm vì Hảo đang bí vụ xin con, chắc oán Liên, tìm dịp tống cổ nàng ra khỏi nhà.

Nhưng Hảo đi mãi không về. Mong Hảo đi, nhưng bà đi, ông lại mong bà về. Bà về ông đỡ khó chịu. Thà là vào không được với Liên thì thôi, ôm bụng như sáu mươi ngày đã qua. Chớ có dịp vào mà cứ không dám, sợ bà về thành linh, thì tức lắm.

Nho ân hận đã thả trôi bao nhiêu là thì

giờ. Nếu ông can đảm vào buồng Liên ngay từ lúc Hảo mới ra khỏi nhà thì đã nói xong biết bao nhiêu điều với Liên, và nghe liên kể biết bao nhiêu việc rồi.

Ông nghĩ thầm: «Nếu bây giờ mà mình cứ không dám thì một tiếng đồng hồ sau, Hảo vẫn chưa về thì sẽ ân hận thêm biết bao!»

Nghĩ thế ông nắm lấy can đảm bằng cả hai tay, rồi quả quyết rời buồng giấy để lên gác. Vừa mới leo được mấy nấc thang thì đã nghe tiếng xe chạy vào sân.

Nho giậm chơn lên nấc thang nghe một cái rầm, bậm môi lại rồi quay gót bước xuống.

Hảo ghé qua buồng giấy, để thăm chồng. Mặt Nho là cái mặt đồng hồ ghi công việc xảy ra ở nhà. Bà xem qua thấy Nho buồn hiu và tức giận chớ không bối rối thì biết

ngay này giờ Nho không dám thăm Liên.

Bà mỉm cười, một cái cười chế nhạo nhẹ nhàng rồi đi thay y phục.

Chiều lại, Hảo đi nữa, báo cho chồng hay là bà chỉ trở về vào lúc dọn cơm tối thôi. Nếu thật như lời Hảo nói thì Nho sẽ có khối thì giờ để kể lể nỗi niềm với Liên. Nhưng sao Hảo lại thả lỏng dễ dàng quá như thế, lại cho biết trước khoảng thời gian vắng mặt? Nho thấy đó là một cạm bẫy, nên càng sợ hơn khi sáng nhiều.

Nho ngồi buồn giã mà như là băng đông bị kiến bu cắn ở chơn. Ông ta gõ tay nói điện thoại và không trả lời bất kỳ ai kêu cửa. Tiếng gõ cửa cuối cùng kèm theo tiếng gọi:

– Anh Nho ơi, làm gì mà trốn khách mãi như vậy? Tôi nói ba điều bốn chuyện rồi đi ngay đây.

Đó là tiếng của Mạch, người mại bản của Nho. Ông ta do dự giây lát rồi nói:

– Thôi vô đi!

Mạch bắt gắp Nho đang vẽ gì trên giấy mà rần rịt như dây trong máy thu thanh. Anh ta hỏi tốc hành:

– Tuần sau, anh có thể giao một trăm ngàn cái nắp ve được hay không?

Nho nhìn thẳng vào mặt người mại bản, làm như chăm chú nghe hẩn nói, nhưng hẩn đợi mãi mà không nghe ông trả lời. Xem lại đôi mắt của ông ta, hẩn bỗng phát sợ lên. Đó là đôi mắt hết sạch cả linh hồn của một kẻ sắp điên. Hoảng quá, hẩn đứng lên chào mà đi ra.

Nho không nhớ mình có đưa tay tiễn khách hay không, nhưng chắc chắn là ông đã bắt kể đến khách lúc khách ngồi đó. Thấy không thể cứ kéo dài sự bút rút như

vậy được, ông đánh bạo đi lên lầu. Mặc kệ, Hảo nó có bắt quả tang thì nó làm một trận ra sao thì ra.

Sợ vợ đã rồi sợ cả tình nhân. Hai tháng rồi không dám ngó mặt con trước mặt Liên, Nho chắc Liên tức lắm và ông vào là sẽ bị một mẻ.

Nhưng lạ quá, Liên nó vui như trẻ con mừng mẹ đi vắng mới về. Ông Nho chạy a lại giường nói chuyện ê a với bé Nhã, hôn bàn tay bàn chơn nó làm cho Liên cảm động đến sa nước mắt.

– Lạ quá anh à, sao không nghe ai nói hay hỏi nó giống ai cả. Nếu họ hỏi, em thật không biết đáp ra sao.

– Chính vì muốn tránh cho em cái bối rối đó nên người ta mới không hỏi. Vả Nhã còn bé quá, chưa thấy giống ai rõ rệt.

Liên bất bình và giận dỗi nói:

– Anh nghĩ như vậy à?

– Không, người khác kia. Người trong cuộc trông Nhã thì biết ngay chứ.

Liên vui trở lại mà rằng:

– Có thể chứ!

Nho bước lại gần Liên ôm lấy đầu bạn, nhưng không biết ăn nói làm sao, nên cứ làm thinh.

Liên thở thê:

– Anh ơi, làm sao giúp em ra khỏi cảnh này, khổ quá đi mà. Anh đã nói là thương em thì anh liệu giùm em xem sao.

– Được, anh sẽ mượn nhà cho em ở riêng.

– Không phải như vậy. Em muốn tự lập với cả bé Nhã nữa.

– À, tại sao em không chịu để con đây

cho anh chị nuôi. Hảo nó tức điều đó lắm.

– Trời ơi, mang nặng đẻ đau mà rút sao cho đành đó anh.

– Giao con cho chồng mà còn ngại nỗi gì.

– Em có ngại gì đâu. Em chỉ thương con thôi. Giao anh nuôi đỡ vài năm là chuyện khác. đằng này giao đứt luôn cho chị Hảo thì phải chịu mất con luôn sao?

– Thì thôi, anh mượn nhà cho ở riêng với Nhã vậy.

– Cũng không tiện. Em đã lỡ dại một lần, anh nên để em làm lại cuộc đời của em.

– Làm lại cuộc đời? Tốt lắm! Nhưng với bé Nhã thì làm làm sao cho được. Em muốn thế, anh sẽ giúp em, mặc dầu anh rất yêu em. Nhưng chỉ có để bé Nhã cho anh,

em mới mong lấy chồng được tử tế.

– Em không cần lấy chồng.

– Em chỉ nói thế thôi. Em còn trẻ lắm, em nhớ lấy. Vả lại không yêu anh à?

– Không yêu mà đến phải mang thai với anh?

Nho hôn lên tóc bạn, cầm lấy tay bạn mà rằng:

– Nếu tình yêu em thật to lớn như mối tình của anh thì em nên bỏ tất cả mà trở lại với anh.

Liên úp mặt vào ngực Nho mà khóc nức nở. Nho vỗ lên đầu nàng như dỗ em nhỏ mà nói:

– Trừ phi hết yêu thì thôi, chớ còn yêu nhau thì không thể dứt tình được. Em đã vào một nẻo đường, quẹo qua nẻo khác chưa chắc hơn gì, thì sao mà không tiếp

bước luôn với một người bạn.

Những lý lẽ mà Nho đưa ra cũng không mạnh mẽ gì. Hiệu lực, chẳng là những mơn trớn vuốt ve nó làm cho xác thịt Liên chịu thua mau lẹ. Nàng bỗng quên hết ý chí cương quyết trước đó, bá lấy cổ Nho mà hỏi:

– Chừng nào em ở riêng?

– Chưa biết chắc ngày nào, nhưng không quá một tháng.

– Lâu dữ vậy lặn?

– Ừ, thì tìm được một căn nhà vừa ý, không phải dễ; tìm xong, còn phải sửa chữa lại theo ý mình. Một tháng là mau lắm đó.

Liên thở dài nói:

– Em định là xin anh một số tiền nhỏ để mua một cái nhà lá, còn dư bao nhiêu làm vốn buôn bán lặt vặt mà độ thân. Nhưng

rốt cuộc thì như vậy hóa ra em giựt chồng của chị Hảo.

– Em giựt đâu mà giựt. Thỉnh thoảng anh mới đến với em; còn thì Hảo vẫn độc quyền chớ.

Liên cười bông lơ:

– Hảo đại lý độc quyền, còn em là chi cuộc?

– Ủ, em trữ hàng hóa ít hơn Hảo về lượng, nhưng phẩm thì hơn, vì anh yêu em hơn.

– Với Hảo, chắc anh cũng nói câu đó: «Anh yêu em hơn».

– Đúng thế, nhưng chỉ nói dối thôi.

– Và anh cũng nói với Hảo rằng anh nói dối với em.

– Trong hai người, phải có một người

được anh thành thật. Người đó không lẽ lại là Hảo. Và từ đây khỏi nói dối nữa, Hảo ngỡ em đi xa lắm.

– À, em phải nói với Hảo thế nào để ra đi?

– Hảo sẽ đoán biết mưu toan của mình. Vậy phải làm sao cho nghi ngờ của Hảo tan đi. Em sẽ nói thật dự định của em cho Hảo nghe. Nó hỏi em đi đâu, em nói là em đi ẩn một nơi không ai biết, trừ cha mẹ ra thôi.

Giận hay không, Hảo cũng kể lại anh nghe. Anh đề nghị với Hảo giúp em một số tiền, nói là để mua chuộc cảm tình của em, mong về sau em sống chật vật lắm, sẽ nghĩ đến anh chị và biết đâu không vì cảm tình đó, trở lại giao bé Nhã. Như thế Hảo sẽ lắm. Nó suy luận rằng nếu anh mượn nhà cho em ở riêng sao còn nghĩ đến giúp số tiền mua chuộc cảm tình kia.

– Hay lắm.

– Dọn nhà xong, anh cho em biết địa chỉ. Em ẵm con xách va li, gọi tắc-xi đến đó thì có chị bếp mở cửa sẵn đợi em.

Em vào tự nhiên như là bà chủ đi vắng mới về, con bếp mới, nó sẽ ngỡ là mình ở đó lâu rồi và anh mượn nó trong lúc em đi về quê.

– Hay lắm! Bộ anh có làm như vậy lần nào hay sao mà tính coi việc sành như thế?

– Có.

Liên hơi lo, nắm lấy Nho và run run hỏi:

– Có? Hỏi nào? Với ai?

– Với cô Liên.

Cả hai cười xòa. Nho dòm đồng hồ rồi nói:

– Mình nói chuyện lâu lắm rồi. Để anh xuống, kéo Hảo nó về.

– Hồng! Liên nói nững nịu rồi nịu áo Nho lại.

Nho hôn vội vàng bạn mà rằng:

– Còn một tháng nữa ta sẽ tự do...

– Độc lập, tự do, hạnh phúc?

– Ừ, vậy bây giờ nên để cho nó êm là hơn, đừng báo hại xảy ra chuyện gì đáng tiếc.

– Thì cũng hôn con một miếng rồi hãy đi chớ.

– Cố nhiên rồi. Nhưng em nịu mãi, anh làm sao hôn con được.

Liên buông áo Nho ra. Ông ta chạy lại nựng con lia lịa rồi xuống lầu.

Thảo nào họ nói hể có tịch là cái mũi gieo ne. Thấy Hảo về, mặt Nho sượng trân. Hảo thở ra khoan khoái, biết lai người đã gặp nhau rồi. Chắc chắn là Liên khóc lóc đòi ở riêng, và chắc chắn là Nho đồng ý. Như thế kế hoạch của bà đã xong giai đoạn đầu, là đẩy Liên ra khỏi nhà này để...

Suốt tháng đó, Nho thường đi vắng và đi rất lâu, nhưng Hảo không hề hỏi vặn gì cả. Bà để Nho tự do mà dọn nhà.

Có tiền sẵn không hạn định, Nho vẫn khó khăn trong việc tìm chỗ đi xây tổ uyên ương. Nhà dựa đường sợ dễ xe dễ thấy. Nhà trong ngõ hẻm lại sợ tình xóm giềng thân mật của người lân cận sẽ khám phá đời sống bất hợp pháp của họ. Người trong ngõ hẻm rất khác người dựa đường. Trong đó họ thích qua lại với nhau, dò hỏi gia đạo

của nhau, dòm ngó sự ra vào của khách khứa.

Ông Nho đi vòng vòng cả tuần mới nảy ra một ý mà ông cho là sáng ngời: mượn phòng ở các buyn-đin. Phải, những ngôi nhà đồ sộ hàng trăm phòng ấy, có đậu xe trước cửa, Hảo có bắt gặp xe cũng chẳng biết đường mà kiếm.

Ở đó chết ai nấy chịu, không ai thèm biết đến ai cả, vì tánh của hạng giàu sang là thế, họ chỉ giao thiệp với trong giới của họ thôi, chớ không thích la cà ngồi lê đôi mách. Vả có muốn la cà cũng chẳng được. Vì phòng nào cũng phải đóng cửa kín mít, làm sao mà ai dám vô các nhà lân cận.

Quyết định xong, Nho tìm mượn hai căn buồng trong một buyn-đin ở đường Tự Do. Thích quá, nhà sạch khỏi sơn phết gì cả, đồ đạc lại đủ hết, không cần mua sắm thêm gì, trừ mừng mền thôi.

Trù liệu thời giờ để tìm nhà là một tháng, nhưng mười hôm là xong cả. Chỉ khổ một cái là Liên nhà quê, không thể nào tìm đường lên phòng ấy được.

Nhà không bếp. Nho giải quyết sự ăn uống của Liên bằng cách xách cơm nhà hàng. Nhưng ông cũng mượn một đứa tớ gái để săn sóc em bé, làm các việc lật vật như là đun nước bằng rế sô, vùn vùn...

Nho đưa ảnh của Liên cho con Lầu xem và căn dặn:

– Em sẽ xuống đất, đứng trên vỉa hè mà đợi cô từ bảy giờ sáng đến mười một giờ. Thầy mượn phòng nầy trong lúc cô đi xa nên cô không biết đường lên. Thầy có gởi ảnh em cho cô xem nữa hai cô cháu nhìn nhau rồi em đưa cô lên buồng nhé:

– Dạ, nhưng ngày nào, thưa thầy?

– Ngày nào thầy sẽ cho con biết sau.

Hiện giờ em cứ tiếp lấy phần cơm của cô mà ăn một mình. Chừng cô về, mua thêm chút ít gì đó để hai cô cháu ăn với nhau.

Con Lầu nhìn lại ảnh cô chủ nó, rồi cười nói:

– Cô đẹp quá. Cô đi đâu vậy thầy?

– Cô đi Đà Lạt để sanh em nhỏ. Sanh ở trên khí hậu mát mẻ, tốt cho em nhỏ lắm. Đây ảnh em bé Nhã đây.

Nho lại khoe ảnh con ra, trần như nhộng, tay chơn như những khúc dồi ráp lại.

– Em rán nhớ điều nầy là cô rất không ưa khách khứa. Có ai hỏi thì cứ đáp là cô không có nhà nghe không.

– Dạ em hiểu rồi.

Nho hoảng hốt hỏi:

– Em hiểu gì?

Con Lầu cười nói:

– Dạ, em hiểu là cô không ưa khách khứa.

Cái cười của con nhỏ thật đáng giận: Nó cười như chế nhạo, hay nói đúng ra như nói lên: “Tôi đã đoán biết gia đạo ông rồi ông ơi! Chắc bà đây là một bà vợ giấu vợ đút chớ gì».

Ông Nho muốn con Lầu ngoài chợ Bến Thành. Ông nghe đồn bà thường bàn với nhau về những người ở, mỗi ngày ngồi giữa chợ Bến Thành mà đợi việc làm. Họ bảo những kẻ ấy lưu manh lắm, người nào cũng thành tích bất hảo cả. Nho cũng hơi tin họ, nhưng không tìm đâu cho ra người một cách mau lẹ, đành phải quơ bậy ngoài chợ vậy.

Hôm ấy Liên đang ngồi nựng con bỗng

nghe động ngoài cửa, rồi một miếng giấy nhỏ thò vào lá sách cửa đoạn rơi xuống gạch.

Đặt con xuống giường, nàng chạy lại lượm bức thơ rơi ấy lên, mở ra đọc thì thấy Nho viết những lời căn dặn sau đây:

Liên,

Anh đã dọn nhà cho em rồi. Trưa nay em nên báo trước ý định cho Hảo nghe đi. Sáng mốt, ăn điểm tâm xong, em ra đi. Đường Tự Do số 77. Em xuống xe là có đứa đón em. Đứa đó là đứa tớ gái mà anh đã ném ảnh vào buồng em hôm kia đó.

Chủ tớ nhìn nhau xong, nó sẽ đưa em lên buồng. Anh đã sắm đủ mùng, mền, son, chén, ly. Mỗi ngày người ta mang cơm lại, chủ tớ ăn với nhau. Hai hôm sau đó, anh mới đến được, em đừng trông đợi. Đốt thơ này liền.

Hôn hai mẹ con.

Thế là xong. Con đường mới đã vạch ra rồi, nàng phải nhắm mắt cắm đầu vào, sau ra thế nào sẽ hay.

Liên không đợi tới trưa, ẵm con xuống buồng ăn để gặp Hảo ngay. Thấy Liên, Hảo hỏi:

– Chị mua một chiếc xe lăn đô cho bé Nhã mà anh ngăn cản nên hôm nay không xe để đẩy bé Nhã đi hóng mát.

– Cháu nó còn bé quá thưa chị, chưa cần lắm.

Chuyện ấy quả có và Nho cản vì sợ Liên dời chỗ ở đùm để đồ đạc khó lòng, và chiếc xe ấy là xe quen sẽ tố giác họ, khi Hảo bắt gặp xe ở vườn hoa nào đó.

– Nhưng chị cũng cãi bừa, Hảo tiếp, cãi ngấm thôi, và hồi nãy chị đã mua rồi, để bên kia.

Nói xong Hảo chạy qua buồng trống bên cạnh, đẩy chiếc lẵng đồ qua. Nước xi chiếu sáng như gương, vải mui mới tinh hảo, chiếc xe trông như một món đồ chơi xinh xắn.

Hảo giựt lấy bé Nhã đặt nó nằm trên nệm xe rồi đẩy quanh bàn ăn.

– Chị mà được đẩy bé Nhã đi chơi mỗi chiều thì chị thật hoàn toàn hạnh phúc.

Liên gặp Hảo để nói chuyện ra đi. Nhưng thấy Hảo ham con quá, nàng không nỡ nói. Nhưng ngày giờ đã tới bên chơn rồi, nên nàng đành phải tàn nhẫn mà trình bày ý định của nàng.

Hảo làm bộ sững sờ giây lát rồi nói:

– Chị cũng đoán biết sẽ có ngày nay, và cố khuyên em thay đổi ý kiến. Nhưng em một mực quyết tâm như vậy, chị cũng đành phai để vậy chớ biết sao.

– Xa chị, em buồn lắm. Buộc lòng đem Nhã đi cho chị phải nhớ nó em cũng rất cực lòng. Nhưng không lẽ em cứ ở đây ăn bám anh chị mãi.

– Em định chừng nào đi?

– Sáng mốt.

– Gấp dữ vậy à?

– Em định lâu rồi, nhưng sợ chị buồn, nên nay gần tới ngày đi mới dám nói.

– Em đi đâu, có thể cho anh chị biết được hay không?

– Chị cứ kể như là em đã chết rồi...

– Ý, đừng có nói bậy bạ. Chị không muốn tò mò tìm biết chuyện mà em muốn giấu. Nhưng chị ngại em đi ra rồi thiếu hụt, khổ lắm, mà bé Nhã cũng không được săn sóc chu đáo.

– Chị khỏi lo. Em sẽ nghèo túng nhưng em nguyện hy sinh tất cả để con của em được no ấm.

Liên luôn luôn tránh kêu bé là bé Nhã mà kêu là “con của em” như để nhấn cho Hảo thấy rõ là bà ta không dính líu gì hết với đứa bé.

Hảo làm ra vẻ xót xa, cứ thở vắn than dài mãi và rồi cuộc nói:

– Thôi, thế là hết. Nhưng thỉnh thoảng em về đây cho chị hôn bé Nhã một chút được chẳng?

Liên tin Hảo bằng lời nên cảm động lắm, ôm chặt lấy bà mà khóc rằng:

– Con là núm ruột lên em mới tàn nhẫn với chị như vậy, chớ em nào có tiếc gì với chị đâu. Vậy em sẽ về thường cho anh chị thấy mặt nó.

Liên kèm thêm Nho vào số người được hưởng ân huệ ấy là khéo lắm, để cho Hảo khỏi ngờ vực là nàng ở riêng với Nho. Nàng lại hỏi:

– Chị có tha thứ em về lỗi lầm của em hay không?

– Nếu không tha thứ, chị đã tổng cổ em ra rồi còn gì.

Hai chị em cùng khóc ra những giọt nước mắt chơn thật, Liên vì cảm lòng tốt của Hảo, Hảo vì thương Liên bị mình xô vào vực thẳm cho gãy cả cuộc đời.

* * *

– Mai này Liên nó đi, em không cần ghen tương gì nữa. Anh đề nghị với em điều này, em nhận cho nhé.

– Thì muốn gì anh cứ nói đi.

– Anh muốn biếu Liên một số tiền kha khá, vào khoảng năm mươi ngàn đồng cho nó chi dụng. Anh cứ sợ bé Nhã thiếu thốn rồi bịnh hoạn. Vả mình cũng cần mua chuộc cảm tình của nó. Biết đâu ngày kia nghèo quá, nó lại không nhớ cảm tình ấy rồi về đây mà giao con.

Hảo thán phục mưu lược của chồng hết sức. Rõ là khéo léo vô cùng. Nếu bà không phải là tay có sạn đầu thì thế nào bà cũng lầm và tin chắc họ xa nhau thật sự, nên Nho mới lo lắng như thế.

Người đoán được mưu kế địch, là người cao trí; tương kế tựu kế mà kẻ địch không ngờ, mới cao hơn nữa. Thành ra Hảo phục chồng chỉ để tự phục mình sau cuộc suy luận ấy.

Bà cứ giả vờ bị vào tròng nên hỏi:

– Anh cho riêng hay em cho?

Liên nó tự ái lớn lắm. Nếu ai cho riêng nó cũng chẳng lấy hết. Hai vợ chúng ta cùng cho công khai vậy.

Đã biết trước sự biếu tiền ấy, nên Liên đã lập thái độ. Từ chối khéo, rồi rút cuộc lấy một phần ba. Hảo nài nỉ thế nào nàng cũng nhứt quyết không lấy thêm.

Người con gái tỉnh bỗng nhiên hành động như các tướng cướp hay các tay trính thám. Y theo chỉ thị của Nho, Liên kêu xích lô đạp bảo lớn là chạy vào bến xe Lục tỉnh. Nếu ai có theo dấu nàng, chỉ có thể theo bằng xe đạp hoặc xích lô, chứ không lẽ xách xe hơi mà rượt xích lô.

Tới công trường Cộng hòa, Liên thành lình sang qua tắc-xi rồi cũng bảo chạy vào bến xe Lục tỉnh. Người theo dấu nếu có gọi tắc-xi cũng không hơn nàng bao nhiêu. Xe nhà kia mới đáng sợ chứ tắc-xi với nhau, không hơn kém nhau bao nhiêu.

Tới bến xe đồ, Liên lại bảo chạy tuốt vô Chợ Lớn. Bây giờ nàng bắt đầu dòm lại phía sau. Quả có một chiếc tắc xi chạy theo xe nàng bén gót. Người ngồi trên đó là một người đàn ông, dáng lao động khá khá như thợ máy chẳng hạn, Liên hồi hận vì hồi ra cửa không xem trên đường có ai đứng rình hay chẳng. Nếu có, thì có phải là người này hay không?

Đến một ngã tư kia, xe Liên qua lọt, nhưng xe đuổi theo, bị kẹt đèn đỏ nên phải ở lại. Tức thì Liên hồi tắc-xi quẹo xuống mé sông để trở ra Sài Gòn.

Nàng nói lên địa chỉ mà nàng thuộc lòng, rồi dòm mãi ra sau mà rình.

Chiếc xe khi nãy không đuổi theo nữa. Nó đã mất dấu nàng, hoặc đó là một sự tình cờ chớ không có ai theo dõi nàng cả.

Liên cứ lo con nhỏ ở không đón nàng.

Nếu như vậy thì thật không biết làm sao. Không lẽ lại trở về nhà Hảo nữa. Nàng lấy ảnh đưa tờ gái ra mà nhìn cho thật quen mắt, và cố nhớ những lời gì, những cử chỉ gì phải có để cho được tự nhiên.

Xe đỗ lại, Bé Nhã vẫn ngủ yên như từ lúc lên xe. Liên dòm đồng hồ rồi lấy tiền ra trả. Bấy giờ nàng mới nhận thức cảnh đùm đê của mình: một bữa bé ẵm ngửa trên hai tay, hai cái va li và chiếc xe lăn đồ. Tay nào ẵm con, tay nào lấy đồ xuống.

Mà ô may quá, con nhỏ ở đã chạy tới mở cửa xe. Nó mừng ríu rít lên như là nó giúp việc lâu ngày với nàng và mừng nàng đi vắng mới về. Con nhỏ lanh lợi quá. Vừa mở cửa nó vừa hỏi chủ:

– Thưa cô, cô ra đi hồi mấy giờ mà tới sớm như vậy cô?

– À em, giỏi lắm, em đón cô đúng giờ

khắc dữ. Xe chạy hồi ba giờ khuya.

– Còn ông đâu cô, sao cô lại đi tắc xi?

Đó là câu hỏi bất ngờ khiến Liên phải ú ớ vài phút mới đáp được.

– Ông phải ghé Bà chiều có việc cần. Sợ đợi ông lâu, em bé khó chịu, nên cô về nhà trước.

Người lái xế tắc-xi ngạc nhiên trước những lời dối trá ấy, nhưng vì thói quen nhà nghề, anh không thềm để tâm tới nữa.

Con nhỏ ở đó khuôn đồ đặc xuống vỉa hè và đưa hai tay để ẵm bé Nhã.

– Khéo nghe không?

– Dạ, em có em đông lắm, nên sành ẵm em lắm, cô à. Nó lại hỏi thêm, tỏ tài tháo vát của nó ra:

– Cô chịu khó ẵm em, để em mang đồ

đặc vào chơn thang lâu, kéo để đây e mất.
Trong đó em lại sẽ ẵm em cho cô lên gác.

Liên ẵm con, đợi con Lâu làm xong công việc mà nó đề nghị mới trao bé Nhã lại cho nó, rồi kẻ trước người sau, tớ và chủ lên lầu.

Họ ở từng thứ nhì, nói theo Tây và theo các nước khác, còn nói theo ta, theo Mỹ và Tàu thì là từng thứ ba đó.

Thang lầu lót cao su, nhưng hành lang mà họ bước vào, lót bằng thảm gai. Đây là lần đầu tiên

Liên vào một buyn-đin nên nàng bỡ ngỡ lạ.

Cái hành lang sâu thẳm mà vắng hoe ấy, thấy sao ghê rợn như những dinh thự trong phim chiếu bóng mà ăn cướp, sát nhơn đứng núp đầu đó một cách dễ dàng.

Hai bên hành lang cửa trở ra, như những cái lỗ trong một ổ ong, nhưng cửa nào cũng đóng kín mít như nhà hoang.

Liên theo gót con Lầu đến phòng số 46 bên mép phải. Con nhỏ ở dừng bước lại rồi hỏi:

– Cô chịu khó mở cửa giùm em. Không có khóa.

Liên lướt tới mở cửa rồi bước vào trước, con Lầu ẵm em Nhã theo sau. Họ vừa vào cả bên trong thì bé Nhã bỗng giựt mình thức dậy khóc ré lên.

Con Lầu lật đật trao em cho chủ nó rồi chạy trở ra đóng cửa thật lẹ. Liên không hiểu sự vội vàng ấy, nhưng chưa hỏi.

– Em đói phải không cô?

– Có lẽ.

– Để em đi nấu nước khuấy sữa.

- Không cần. Cô cho bú lấy.
- Mời cô bước qua buồng bên kia.

Con Lầu đẩy cánh cửa hông thì Liên thấy buồng bên kia mới thật là buồng của nàng. Nàng qua đó thì đã sẵn cả như buồng ngủ có người ở từ lâu: giường đã làm xong, tủ ghế lau sạch bóng, lại có cả chiếc nôi mây với nệm mùng.

- Thừa cô, cô cho em đi lấy đồ lên.
- Ủ, em đi lấy kéo để dưới lâu quá không tiện.

Chưa kịp thay đồ, Liên ngồi trên giường để cho con bú. Nàng cúi xuống hôn bé Nhã và nói nựng:

- Về nhà mình rồi đây con. Rồi mai mốt ba sẽ tới thăm mẹ con mình. Từ đây mình mới thật là mình.

Bé Nhã nhìn lên mẹ không nháy mắt,

rồi ư ư những tiếng sung sướng.

Con Lầu đã lên tới, tay mặt đẩy xe, tay trái xách chiếc va li lớn, còn va li nhỏ nó đặt nằm trên nệm xe.

– Cô cho phép em mở va li để dẹp đồ.

– Ủ, em cứ dẹp, không có gì bí mật trong hai va li đó.

Con nhỏ ở mở tủ ra thì Liên trông thấy buồng tủ giữa dùng đựng tra, áo gối, khăn bàn v.v..., còn hai buồng kia thì trống trơn, tòn ten vài cái móc áo.

Con Lầu ngạc nhiên mà thấy nữ chủ của nó y phục ít quá, vốn vẹn chỉ có sáu chiếc áo dài thôi.

Những người chủ trước của nó, người nào cũng có một tủ áo dài riêng, và không người nào sắm dưới ba mươi chiếc cả.

Liên dòm quanh phòng thì thấy bàn

ghế tủ giường thật là đơn sơ, kém hơn đồ đạc ở nhà Nho nhiều lắm. Ngôi nhà này bên ngoài trông đồ sộ nguy nga thấy bất khớp mà trong ruột sao lại nghèo nàn thế.

Nàng dòm trở qua buồng bên kia mà lúc này chưa kịp quan sát. Buồng ấy vừa là buồng ăn, vừa là buồng ngủ của tôi tớ, lại chứa cả ba buồng nhỏ: buồng tắm, buồng vệ sinh và buồng rửa mặt.

– Sao khi này, em lật đặt đóng cửa như vậy?

– Ông dặn kỹ lắm về điều đo. Ông nói phong tục ở các bun đin Tây là như thế, không được để tiếng động lọt ra ngoài nên nhà nào cũng đóng cửa kín mít như cô đã thấy. Ông nói các bun đin mới cất mà người mình ở, vô trật tự quá, mạnh ai nấy mở cửa, trẻ con chạy đầy hành lang và đầy phòng thang lầu.

– Trước cô ở nhà riêng. Cô đi vắng, ông ở nhà lại muốn phòng chung như vậy, mất tự do quá.

– Dạ, hôm em mới lại đây cũng khó chịu lắm, mà nay quen rồi, lại thấy như vậy là thích.

Liên cười mà rằng:

– Ông cũng bảo với cô là người Âu Mỹ thích lối ở như vậy lắm, và hạng sang giàu mới của ta cũng bắt đầu thích lối này. À, té ra buồn mình ngó vào trong, chứ không phải ngó ra đường.

– Thưa cô thật ra thì buồn ai cũng ngó vào trong cả trong hành lang, chỉ có cửa sổ sau buồn là ngó ra ngoài thôi. Nhưng ông bảo cửa sổ ngó ra vườn như mình, đẹp và mát mắt hơn là ngó ra đường.

– Đúng như vậy.

– Thưa, cô đã ăn sáng?

– Phải, cô đã ăn tại Định Quán.

Liên học thuộc cả các câu đối đáp, và Nho đã tiên liệu đến câu hỏi nhỏ nầy của con Lầu.

Chủ và tớ đều mới. Nhưng tớ cứ ngỡ chủ cũ lắm, còn chủ thì thấy tớ lanh lợi, rành rẽ nên cũng có cảm giác rằng nó giúp việc đã lâu năm rồi.

Lần đầu liên Liên ở riêng một mình, làm chủ lấy nhà mình, nên nghe hơi kỳ kỳ khiến nàng buồn cười mãi.

Bé Nhã lại ngủ. Nàng đem con đặt vào nôi rồi đi thay y phục. Vừa thay xong, con Lầu đã gõ cửa.

– Cứ vào!

Đứa tớ gái ló mặt vô hỏi:

– Thưa cô, em đi xách cơm, cô có dặn mua thêm gì hay không?

– Chưa biết.

– Em hỏi về bữa ăn. Chỉ xách một phần ăn thôi, mà em lại sẽ xin ăn trong phần đó.

– Vậy à? Nhưng phần ăn có dồi dào hay không?

– Thưa, rất dồi dào.

– Như vậy, khỏi mua thêm gì, vì cô ăn ít lắm. Hay để ăn xong một bữa sẽ hay.

– Dạ.

* * *

– Lầu à, chiều đi dạo mát với cô nghe không?

– Dạ!

– Đẩy xe em ra bờ sông.

- Dạ thưa cô, sao ông chưa về?
- Ông bận mãi, ít về đây lắm.

Liên giựt mình. Câu hỏi nầy nhắc nàng nhớ tới tình trạng bất thường ở nhà nàng. Người chồng làm nghề nghiệp gì mà không bao giờ về với vợ con, có về cũng chỉ là bất thành hình trong giây lát thôi; phần ăn chỉ lấy một kia mà.

Tôi tớ sẽ tự hỏi như vậy, sẽ tò mò tìm biết, thật là không đẹp chút nào.

Liên nằm đó, nghe mát rười rượi, mặc dầu lúc ấy đã bốn giờ chiều và không khí bị đốt từ lâu, đang cháy nóng bên ngoài. Nhà Tây có khác!

Nàng nghe tự do tràn ngập thân thể và tâm trí nàng. Nhưng vì thế mà nàng bùi ngùi tủi thân; tự do mà người thương không đến được, thì cái tự do ấy cũng cầm bằng như bỏ đi. Ở đường Tự Do, tự do làm

chủ nhà, nhưng mỗi tình thì lại bị ngăn rào đón ngõ.

Từ dưới sân trong, tường vi và bông giấy leo lên tới cửa sổ buồng nàng, khoe ra những chùm bông đỏ thắm nhưng nhìn hoa, Liên vẫn không quên được rằng màu của đời nàng thật không hồng chút nào.

Bé Nhã giựt mình thức dậy, khóc ré lên. Liên ngồi dậy thay tả cho con rồi xem lại đồng hồ, nàng gọi con Lầu bảo nó khuấy sữa.

Lúc con Lầu cho bé Nhã bú thì Liên lo trang điểm sơ sài và mặc áo vào.

– Thưa cô, cô đi đâu?

– Đưa em bé đi hóng mát. Em mang xe xuống trước rồi trở lên ẵm em. Ta ra bến tàu.

Liên sửa soạn xong thì bé Nhã cũng bú

vừa hết ve sữa. Khi nàng ra khỏi phòng với con Lâu, nàng bỗng nhớ sự lại một việc rồi do dự không muốn đi. Nho có thể đến trong lúc nàng vắng mặt. Nho vắng nhà rất khó khăn, mà hắn đến lại không gặp nàng thì hắn sẽ buồn đến bực nào.

Khổ quá, nếu cứ sợ như vậy mãi thì hóa ra ở tù, không dám bỏ nhà ra ngoài bao giờ hết. Hẹn giờ với nhau à? Nhưng Nho chỉ thừa dịp may thôi mới đến được, mà dịp may làm sao biết trước được để mà hẹn.

Suy nghĩ giây lát, nàng trở vào phòng, cắt một xẻo giấy nhỏ rồi viết bốn chữ: “Đi vắng một giờ”, đoạn dán giấy ấy ngoài cửa. Như vậy Nho có đến sẽ biết mà đợi, không thôi hắn sẽ đi mất rồi biết tới bao lâu mới gặp lại hắn được.

Ông Nho có cho Liên biết trước là vài hôm sau ông mới đến. Ông cố ý làm ra ngoan ngoãn cho vợ khỏi nghi nan. Nhưng xế hôm đó, có bạn gái đến rủ Hảo đi Biên hòa. Đây là một cuộc sắp đặt sẵn, Hảo muốn Nho tự do đi lại với Liên để bà cho người theo dấu ông ta.

Hảo hỏi:

– Anh Nho à, anh có đi đâu hay không?

– Không, hỏi chi vậy?

– Nếu anh không đi thì em dùng chiếc xe để đi Biên Hòa.

– Thì em cứ tự tiện đi chứ.

– Em chỉ lo cho anh có việc mà không có gì làm chơn.

– Em khỏi lo. Anh ở nhà.

Hảo làm như tưởng rằng hễ không xe là Nho phải chịu nằm nhà. Nho an lòng mà thấy Hảo đình ninh rằng ông bị lấy mất chơn.

Người bạn gái của Hảo phản đối, khiến Hảo thấy kể mình cũng đặc sác:

– Không, chị đi với tôi, để xe lại cho anh ấy dùng.

– Không, tôi đi xe tôi, tự do hơn.

Hảo đi rồi, Nho vẫn còn sợ một lúc, nhưng ông nghĩ mình thật vô lý quá lẽ, nên quả quyết ra đi. Ủ, Hảo nó có làm bộ đi nữa để rồi đảo trở về thấy mình vắng nhà thì nó sẽ làm gì mình kia chứ?

Khi Nho hồi hộp bước tới cửa phòng của Liên thì ông hoảng hồn mà thấy giấy dán nơi đó. Liên nó đi mất rồi chẳng và để giấy cáo biệt lại đây? Ông vội đọc mấy chữ trên tấm “miễn chiến bài” đó thì bật cười

mà lẩm bẩm: “Mình hẹn mấy hôm sau mới đến, nhưng nó vẫn hy vọng mình đến hôm nay, nên mới để giấy lại”.

Bạn đi vắng thì phải chờ. Mà khổ ơi, Liên quên biên rõ giờ nàng ra đi thì biết nàng gần về hay chưa mà đợi. Nếu Liên chỉ mới bước ra khỏi nhà, cuộc chờ đợi sẽ kéo dài đến lúc Hảo gần về thì còn ngày giờ đâu mà nói chuyện gì; Hảo đã dặn đợi cơm, tức là nó đi không lâu. Nó cho mình độc lập lối hai tiếng đồng hồ là cùng chờ gì!

Nho bút rút quá, muốn xuống phố mà đón Liên nhưng lại sợ bị người quen bắt gặp lúc Liên vừa về tới, ông chạy lại mừng vợ con. Đứng mãi ở đây nó tù túng khó chịu lại có vẻ là một kẻ trộm đang rình nhà người.

Ông Nho đếm bước dài theo hành lang tối ấy, mỗi lần cửa buồng ai mở ra là y như họ ngó ông mà bỏ dấu hỏi trong đầu họ.

Mà trời! Nghĩ đến một điều, Nho sợ hãi quá sức. Rủi một người trong bọn muốn buông ở đây quen với ông?

Chiếc đồng hồ đeo tay bị Nho nhìn mặt lần này là lần thứ hai mươi. Ông đã chờ đến bốn mươi lăm phút đồng hồ rồi. Kể cả thì giờ ông sửa soạn, thì giờ xe tắc xi đưa ông đến đây, thì ông đi vắng nhà đã già một tiếng đồng hồ rồi. Hảo còn bốn mươi phút nữa là sẽ về đến nơi.

Mà Liên sẽ đúng hẹn như trong giấy hay không? Đó là lời hẹn bông lông với một khách không chắc đến, thì nàng có cần gì y lời đâu!

Nghĩ tới công toi hôm nay, Nho tức giận Liên lắm. Sao nàng lại ra đi đúng vào lúc ông đến. Để trả thù, trước khi ra về, Nho rút bút chì ra định biên trên giấy là ông có đến, cho Liên nó ăn năn chơi. Nhưng nghĩ lại không đành, nên ông thôi.

Về tới nhà Nho thay đồ mát, rồi ung dung ra vườn nằm trên ghế mây dài mà đọc sách, như là thông thả xác thịt và trí não lắm.

Quả nhiên đúng hai tiếng đồng hồ, Hảo về tới. Bà ấy thấy chồng quá thanh nhàn như thế càng không tin là ông ta đã nằm nhà từ hồi bà ra đi đến giờ.

Bà mỉm cười, cái cười khó hiểu của bà, khiến cho Nho càng lo sợ thêm.

Người đồn ông ngoại tình này nằm nhà luôn ba hôm. Đến ngày thứ tư, ông vừa thức dậy thì bỗng nghĩ đến một việc, và ông nghe sao mà mình ngu ngốc lạ kỳ: nhà ông có điện thoại, mà buồng Liên cũng có điện thoại, thế mà hôm nay hai người như ở đầu và cuối sông Tương.

Ăn sáng xong, ông Nho hăm hờ vào buồng giấy. Cửa buồng có lót nệm và khi

cửa đóng lại, ở trong đó mà đánh giấc, Hảo cũng không nghe được. Nho lo vì cái cửa sổ phía trước. Tiếng nói sẽ đi vòng ngả đó mà qua buồng ăn. Nhưng không sao, đi xa thế, nó sẽ hạ bớt cường độ, vả lại ông sẽ hạ giọng mà nói kia mà.

– A lô! Có phải Liên đó không?

– Chính tôi đây, ai gọi đó?

– Anh là Nho đây.

Nho che miệng, che ống nói lại mà nói thật khẽ.

– À, anh.

– Thế nào, con vẫn khỏe mạnh chứ?

– Vẫn khỏe mạnh.

– Còn em?

– Cũng thế.

– Em có buồn hay không?

– Cái đó khỏi nói.

– Này, từ rày anh kêu em bằng anh Mạnh trong điện thoại, em nghe rõ chớ?

– Rõ.

– Còn thằng Nhã thì anh kêu bằng thằng Chệch.

Liên cười dòn lên. Nho dặn tiếp:

– Còn em có gọi anh thì hỏi ông Bân. Nếu như gặp anh, anh sẽ nói lên khẩu hiệu «Tương giang». Như vậy rồi ta cứ nói chuyện như thường. Bằng không nghe khẩu hiệu ấy tức là kẻ khác đang cầm điện thoại. Em sẽ xin lỗi rằng kêu lộn rồi cúp. Em nghe rõ chớ?

– Nghe rõ. Chùng nào anh đến?

– Chưa biết. Từ rày có đi đâu nhớ cho

anh hay trước, đừng có báo hại anh đợi rụng giò như hôm đầu em mới đến đó.

– Anh có đến à?

Liên hỏi rồi tức mình lắm, hạ ống nói xuống một cái rầm, không thềm nghe gì nữa hết. Nho sợ hãi, quyết hôm nay thế nào cũng đi thăm Liên để tạ tội.

Ông đứng suy nghĩ giây lâu rồi mở cửa ra ngoài. Buồng tiếp khách và buồng ăn chung một nơi, buồng ăn dọn phía trong cùng. Nho thấy vợ đang ngồi trên ghế xích đu mà đọc báo. Ông bước tới làm gan nói:

– Em à, trưa nay anh không ăn cơm!

– Sao lại không ăn cơm?

– Họ mời đi ăn trên nhà hàng ở đường Tự Do.

– Vậy à, thôi em ăn một mình vậy.

Hảo vui cười như thường cho chồng an lòng ra đi, Nho nói cho vợ biết rằng ông đi lên đường Tự Do, không phải ông lừa dối, mà là cố ý. Hảo sẽ nghĩ rằng không lẽ ông đại dốt nói thật nơi ông đến. Nói đi Tự Do, tức là phải đi nơi khác. Nếu có người theo dọ, thì người ấy sẽ tránh đường Tự Do, chắc chắn là thế.

Và ông sẽ cho xe đậu xa buyn-đin, họ gặp xe, cũng chẳng biết ông vào nhà nào mà ông phải lo.

Nho đến nơi thì không thấy miễn chiến bài nữa. Con Lầu mở cửa rồi reo lên:

– A, ông về cô ơi!

– Suyt, đừng có làm ồn.

Nho vừa bước vào buồng khách là Liên đã ẵm con chạy ra đón. Thằng Nhã đang ngủ, bị ẵm nên giựt mình khóc ré lên. Nho

đỡ lấy con, hôn lấy hôn để làm cho thẳng
bé càng khóc thêm.

Hai vợ chồng hỏi nhau lằng xằng mà
không ai đáp ai cả:

- Em có trông đợi anh lắm không?
- Anh về rồi chừng nào đi nữa?
- Cơm nước có ăn được hay không?
- Anh không có mua quà gì cho em?

– Lầu ơi, trưa nay nhớ mua thêm bánh
mì với một đĩa gà nấu đậu tao ăn cơm trưa
ở nhà.

Liên hiểu ngay, nhờ câu đó, là người
yêu của nàng chỉ ở lại một buổi trưa này
thôi.

Thằng Nhã đã thôi khóc, và đưa tay lên
bú.

- Cho em bú đi Lầu, nó đói đây nè, Nho

nói.

Liên xem lại đồng hồ thì quả đã tới giờ bú của bé Nhã. Con Lầu khuấy sữa rồi lãnh em bé cho chủ nó rảnh tay.

Vừa bước vào buồng Liên, Nho vừa hỏi bạn:

– Hôm nọ tới mấy giờ em mới về?

Liên xụ mặt xuống nói:

– Anh đến nhằm lúc lắm.

– Ai biết em mới dọn nhà là đi ra ngoài ngay.

– Chớ chiều chiều không đưa con đổi gió à?

– À phải, anh quên mất.

Nho ôm đầu bạn mà hỏi nho nhỏ:

– Có nhớ anh không?

Liên khóc nức nở lên, giây lâu mới nói được:

– Ở riêng mà như vậy thì thà là em xa hẳn anh còn hơn.

– Rồi anh sẽ tính phương để đến với em thường hơn chứ. Lúc đầu không nên để Hảo sanh nghi.

Liên lau nước mắt rồi hỏi, giọng yên ổn như không có khóc nãy giờ:

– Anh xin đi có khó khăn lắm hay không?

– Em làm như anh là trẻ con, mỗi lần đi phải xin phép mẹ. Không, anh chỉ cho hay rồi đi.

– Anh hùng dữ vậy à? Thật à?

Đôi bạn nhìn nhau mà cười. Nho đáp:

– Nói dóc với em làm gì.

- Chị ấy có mè nheo hay không?
- Không, trái lại còn vui vẻ hơn mọi khi.

Liên nghiêm sắc mặt lại, tư lự giây lâu rồi nói:

- Đó là triệu chứng nguy.
- Nguy làm sao?
- Có thể nào mà một bà vợ lớn đang ghen lại dễ dãi như vậy được, nếu không phải cố ý để gài bẫy anh.
- Mà bẫy gì mới được chớ? Anh còn sợ gì nữa đâu!
- Biết đâu chị ấy không thả lỏng anh để theo dấu anh định biết nhà nơi đây.
- Biết nhà để làm gì?
- Để bắt quả tang.

– Chớ Hảo đã không bắt quả tang hồi ở đảng ấy à? Mà nó có làm gì mình đâu.

Liên cười xòa trước luận điệu kiên cố của bạn, luận điệu này làm cho lo sợ của nàng bỗng hóa ra buồn cười.

Tuy vậy, nàng cũng vẫn chưa hết lo được. Nàng nói:

– Dầu sao, sự dễ dãi ấy cũng khả nghi.

Bây giờ con Lầu đã đem bé Nhã vào trả. Liên bảo nó đặt em bé lên giường nàng, chớ đừng trả đảng nôi.

Bé Nhã, mặc đầu no nê, vẫn đưa tay lên bú. Liên nói:

– Nó ngủ suốt ngày. Hôm nay có ba nó đến nó mới thức đó.

– Suyt, đừng nói đến, phải nói về. Coi chừng con Lầu biết!

Rồi ông cúi xuống cầm bàn chơn con mà hun tro trất. Liên sung sướng đến chảy nước mắt. Hun đã thềm, ông nói chuyện với bé Nhã.

Hai mắt khờ khạo của đứa bé nhìn trần gương mặt lạ ấy rồi một lát quen được, nó ư a lu bù. Hai cha con cứ ư a với nhau như vậy cả buổi, nghe chừng như hiểu nhau lắm.

Bỗng bé Nhã vụt khóc ré lên.

– Ủa, sao khi không mà nổi giận vậy chú. Nho hỏi.

Nó buồn ngủ rồi đó chứ gì, Liên đáp thay cho con, rồi bỗng Nhã sang nôi.

Bé Nhã khỏe mạnh trong mình nên chỉ được đưa vài cái là ngủ ngay.

Đứa con là cái gạch nối liền cha mẹ lại. Nhưng nó cũng là con sông ngăn cha mẹ

ra. Nên chỉ khi đứa bé ngủ yên trong xô của nó thì cha mẹ nó mới gần nhau được trọn vẹn.

Bây giờ Nho mới thật là của Liên, và Liên mới thật là của Nho.

Họ nói chuyện với nhau mười năm cũng chưa cạn chuyện, riêng bây giờ họ chỉ thì thầm với nhau về một đề một mà thôi: đề ngóng mong thương nhớ.

Thấy Liên khóc quá, Nho khuyên:

– Tục ngữ La tinh có nói: «Hãy hái lấy ngày đang qua». Ta nên theo tục ngữ đó, tội gì cứ gặp nhau, ở trong tay nhau, lại đồ đi đồ lại mãi niềm nhớ mong cho nó buồn.

Liên nói:

– Chưa chắc gì ta hái lấy ngày đang qua được. Em cứ lo rằng một khi kia, ta sẽ không còn ngày nào nữa hết để mà hái.

– Cái gì khiến em lo như vậy?

– Sự dễ dãi kỳ lạ của chị ấy.

Từ lúc Liên nhấn mạnh về sự dễ dãi của Hảo, Nho cũng có hơi lo thật: Nhưng ông nói bướng cho an lòng bạn:

– Nó dễ dãi vì nó hết nghi rồi đó mà. Nó yên trí rằng em đã đi xa rồi.

– Chưa chắc. Nằm buồn nhớ lại lúc em mới lên Sài Gòn ở nhà anh, nhớ từng chi tiết nhỏ, em lại đâm nghi về chuyện khác nữa. Anh nè, anh có nhớ rằng Hảo đã dễ dãi với mình quá lắm hay không?

Người khôn ngoan như Hảo không thể tín nhiệm đại đột như vậy. Lửa với rơm không thể để gần nhau ngoài Vũng Tàu mà yên bụng được.

– Em nghi rằng Hảo khuyển khích? Nho hỏi.

– Ủ.

Nho cười ha hả mà rằng:

– Hảo nó ghen tợn lắm, dễ gì mà nó chia với em.

– Chính vì ghen tợn, chính vì không muốn chia vớt ai, mà Hảo khuyến khích ta.

– Anh không hiểu.

– Để em nói hết đầu đuôi, anh sẽ hiểu. Em hỏi thật anh, anh có lợi dụng cảnh không con mà đòi vợ bé lần nào hay không?

Nho cười hể hể và đáp:

– Cũng có.

– Anh đòi chơi chơi hay đòi quyết liệt?

– Em hỏi làm chi mà tử tử quá vậy?

– Ấy, điều đó quan trọng lắm.

– Thường thường thì anh đòi chơi chơi, nhưng có một khi đó thì quyết liệt.

– Khi đó là khi nào?

– Anh cũng không nhớ nữa.

– Có phải là ít lâu trước lúc em lên?

– À, có lẽ là như vậy.

– Trời ơi, như thế là cái rủi của em.

Thấy Liên mặt buồn dầu dầu, Nho hỏi:

– Anh thật chưa hiểu gì hết. Mà em buồn, chắc là chuyện dữ?

– Chuyện đã qua rồi. Số phận em như vậy biết sao.

– Đâu em cắt nghĩa anh nghe thử coi?

– Không có gì là khó hiểu. Em tưởng anh hội ý mà đoán được điều em muốn nói. Đây nè. Anh đòi vợ bé quá lắm, Hảo chịu

không nổi; mà nếu để anh toại nguyện, nó sẽ giựt chồng của Hảo mất.

Chợt số phận rủi ro của em đưa em đến lúc đó. Thấy em là gái lỡ thì lại con nhà nghèo, Hảo mới xô em xuống vực, một là để cho anh toại chí phần nào rồi cầm cái mồi khó chịu lại, hai là để khỏi bị em giựt mất anh, vì em con nhà gia giáo không thể nào dám ra mặt mà ăn cướp như vậy.

– À phải rồi!

– Sao đó, anh cũng vừa thấy gì đó à?

– Phải, Hảo nó cho anh tự do có mè. Anh nói rằng mè không ổn, vì mục đích chánh của anh là kiếm con chó không phải thỏa dục. Mà mè phần đông là gái không đàn hoàng sợ con anh phải lai giống xấu. Em là giống tốt, nên Hảo mới nghĩ đến thủ đoạn thả lỏng ta.

– Đúng là như vậy. Trời! Em có dè đâu

mà Hảo tàn nhẫn như thế.

– Nhưng cũng nhờ tàn nhẫn ấy mà ta gặp nhau.

Liên ngã vào người Nho, khóc rầm rức mà nói:

– Không gặp nhau vẫn hơn. Mỗi tình của đôi ta là sự có thật. Giờ thì bỏ nhau không được nữa. Nhưng phải chi ta đừng biết nhau!

Khóc một hồi trong sự ôm ấp của Nho, Liên nói tiếp chuyện Hảo:

– Hảo tàn nhẫn lắm, làm một công mà được đến bốn việc, lại làm trên đầu trên ổ của kẻ khác là em: vừa khép miệng chồng cho êm nhà, vừa tránh nạn mất chồng, vừa cho chồng một đứa con giống tốt, vừa giựt đứa con ấy cho chính mình. Anh có thấy là Hảo tìm đủ cách để bắt bé Nhã hay không?

– Có lẽ, nhưng nó thương bé Nhã thật.

– Nhưng Hảo không thương em chút nào. Trời ơi con người sao mà nham hiểm lạ kỳ. Em cứ ngỡ là Hảo tốt, nên em mới hy sinh để xa anh. Bây giờ rõ ra Hảo tán tận lương tâm như vậy, em quyết giết chồng của Hảo đó.

Nho cười hể hể:

– Thì anh đây, anh tình nguyện để cho em giết đó.

– Em không đùa đâu. Em quyết trả thù thật sự em mới nghe cho. Cả một đời em đã bị bẻ gãy, anh biết chứ, mà không phải anh bẻ vì thú tính, mà Hảo bẻ để mưu lợi riêng. Phải, Hảo đã dùng anh làm cái tay gián tiếp để bẻ gãy đời em.

Nè, em đưa tối hậu thư cho anh đây: em quyết bắt anh đó. Vậy anh phải về ngay để thu xếp việc nhà rồi đến đây với em.

Anh nói sao được với Hảo thì nói, em không nhận lý lẽ khước từ nào cả.

– Em nói tay cho một chút là, lần đầu em chỉ bắt anh trong nửa tháng thôi.

– Anh muốn bị bắt hay không, tùy thích anh. Nhưng em báo trước anh hay: nếu hôm nay, đúng 4 giờ mà anh không có mặt ở đây với chiếc va-li quần áo thì em đi mất.

Nhìn sắc giận của Liên và nghe giọng nói quả quyết của nàng, Nho thấy lời tối hậu ấy là một cái lệnh, phải theo hay phải mất người yêu, nhứt là mất con thật sự.

Trời ơi, lúc đến đây, ông nào dè nổi lên trận phong ba nầy. Ông tưởng tượng rằng Liên sẽ khóc lóc trách móc ông, rồi ông vuốt ve năn nỉ thế là êm.

Lý luận sáng sủa của Liên đã gom góp nhiều tiểu tiết rồi chấp nối lại mà chép ra

sự thật. Sự thật đó làm cho nàng công phần và quyết háo thù. Chánh đáng lắm, ông còn trách Liên vào đâu được.

Nhưng thủ đoạn của Hảo cũng còn chỗ tha thứ. Ai lại không cố bình vực quyền lợi của mình!

Chỉ có ông là lạc hướng. Đứng của giữa, thấy hai bên đều có lý lẽ riêng của họ, ông không còn biết phải ngã về bên nào cho khỏi bị bên kia cắn xé.

Ông nghĩ mà tức cho Hảo. Sao nó khôn ngoan quá lại lắm to như thế này. Cháu nó, nó phải biết tánh tình. Nó tưởng Liên dễ ăn lắm nên mới lợi dụng Liên. Nay Liên đã tỏ ra có bàn tay sắt giấu trong chiếc găng nhung như vậy mới chịu sao cho thấu đời đây?

Nho thử thối thoát:

– Em có nghĩ đến công việc làm ăn của

anh hay không?

– Anh ở đây mà chỉ huy nhân viên bằng điện thoại, và tiếp xúc với giới thương mại cũng bằng điện thoại. Mỗi ngày anh gọi họ năm mười lần gì đó, chắc không thất công việc đâu.

Cô Liên bấy giờ là cô Liên cương quyết và mặt giận hầm hầm chớ không còn là một nạn nhân yếu đuối chỉ biết khóc thôi. Nàng bảo Nho:

– Anh nên về ngay mà thu xếp.

Thấy không còn hy vọng thay đổi ý kiến của Liên được nữa, Nho thở dài, đi lại nô đùa con rồi xách áo trông vào người.

Tới cửa, ông còn đứng lại hỏi vói:

– Em đã quyết định như vậy, nhưng giờ anh ra đi em còn giữ lập trường đó hay không?

– Còn.

– Nếu anh không y theo lời em.

– Em sẽ đi mất, chắc chắn như vậy.

– Em cho anh thêm vài giờ, nghĩa là đợi anh đến chiều. Sợ bị chèo kéo rồi trễ giờ hẹn.

– Không.

Nho thở dài, khép cửa lại.

* * *

Trong đời, người đờn ông chắc không gặp cảnh nào khó xử bằng cảnh này. Vừa vuốt ve con mèo, vừa vuốt ve cục mỡ, còn tương đối dễ, đến như xô cục mỡ ra để qua bên con mèo thì khó lắm thay. Ăn làm sao, nói làm sao với cục mỡ cho nó buông tha mình.

Nho quên cái luật lệ đi đường, bị cảnh sát huýt còi mấy lần, ông vẫn chạy luôn. Lạ quá, sao hôm nay ông không đụng ai cả, mà cũng không bị ai đụng, mặc dầu ông chạy xe như anh lính Tây say rượu.

Gần tới nhà, ông nghĩ ra được một mưu, mà ông không thấy hay lắm, nhưng quyết phải dùng vì không có kế nào khác cả.

Ông định hể Hảo mà xụ mặt là ông gây sự ngay. Rủi Hảo vui vẻ ông cũng kiếm có đề sanh chuyện. Chỉ có đập phá rồi làm bộ bỏ đi là xuôi rớt.

Nhưng vào nhà, hỏi ra Hảo đã đi vắng. Đoạn đầu của chương trình không thi hành được rồi đó. Ông ngồi bươi trí mãi để tìm mưu khác, nhưng vẫn chưa ra kế gì.

Cơm dọn lên độ năm phút, Hảo mới về. Bà Nho nhìn chồng, cười mà hỏi:

– Ăn tiệc sao mà còn về ăn cơm?

Nho xụ mặt xuống không thềm trả lời. Hảo ban đầu ngỡ chồng gây lộn với Liên rồi trở về liền. Nhưng bà nghĩ lại, người ta giận vợ thì dễ mà giận người yêu khó lắm. Bà chắc ông bị ai làm mích lòng giữa tiệc nên tức đến về nhà còn chưa nguôi. Nhờ vậy, suốt bữa ăn không ai to tiếng cả.

Hảo thỉnh thoảng mời chồng nếm món này, rồi món nọ, ông Nho thì cứ làm thỉnh mà ăn, cố ra mặt giận, mặc dầu ông thương vợ quá, thấy nó không tội tình gì lại phải chịu một bữa ăn buồn và lát nữa đây lại sẽ phải chịu cơn sóng gió giả tạo của ông.

Ăn cơm xong, Nho lên buồng ngay. Hảo lật đật theo chồng bèn gót. Vào buồng, bà vịn vai chồng, thở thê hởi:

– Anh tức gì nói cho em nghe với.

Nho hất tay vợ rồi sừng sộ nói:

– Em đi đâu đó.

– À, ngõ gì. Em buồn đi chơi chớ đi đâu.

– Đờn bà nội trợ như vậy đó hả? Hễ chồng đi thì cũng xách bóp bỏ nhà.

– Anh lạ quá, mọi khi em cũng đi, sao không nghe anh nói gì.

– Mọi khi khác, nay khác. Mọi khi em đi trong lúc thường. Hôm nay em đi lúc tối cho hay tối đi vắng lâu. Có người đờn ông nào ở trong trường hợp tối mà không nghỉ hay chẳng?

Hảo cười khanh khách nói:

– Vậy hả? Té ra anh nghỉ. Anh nghỉ điều gì mới được chớ?

– Điều gì thì biết lấy. Gái có chồng ai cho phép đi như vậy.

– Thật em không dè anh là một người kém lịch sự, kém hiểu biết đến như vậy.

– Sao lại kém hai thứ ấy?

– Chỉ bao nhiêu đó mà đủ cho anh nghi. Anh chỉ mới nghi thôi, lại nói ra để chưởi vào mặt người ta.

Nho hùng hổ đi lại hất cây đèn chong trên bàn, nó rơi xuống gạch kêu cái rồn, và bóng đèn nổ cái bốp rồi hét:

– Tôi lại không có quyền nghi vợ tôi nữa à? Được tôi đi khỏi nhà này cho bà tự do.

Nói rồi ông ta bước lại với tay lên kéo va-li để trên đầu tủ. Va li rơi xuống cái ạch, bụi bay đầy phòng. Nho mở tủ rồi hốt quần áo bỏ vào đó, làm vội vàng, lấy cái đủ cái thiếu.

Xong ông ta nện gót giày lên gạch, oai

vệ đi ra.

– Anh đi à? Hảo nói. Anh đi thì tôi cũng đi, không bao giờ trở lại đây nữa.

Trong khi ông xuống thang lầu thì bà ngã lên giường mà khóc mùi mẫn.

Hảo là một người ít tình cảm. Sầu của bà một lát sau đã bị lý trí của bà xô ra. Bà thấy mình cực gấp đôi hôm nay. Hôm nay chỉ phải tìm một người thôi, tìm bao giờ cho ra cũng được, không gấp gáp gì. Bây giờ phải tìm đến hai người, mà người mới ra đi, cần phải lôi cổ về ngay.

Bà hồi hận hết sức là hồi nãy không chạy theo níu chồng lại. Tự ái đã xui bà thụ động một cách tai hại, để con chim sổ lồng bay cao, để gì bắt nó lại được.

Hay là...

Một ý nghĩ bỗng hiện đến khiến Hảo

tức sôi gan. Ủ, hay là Nho kiểm chuyện gây sự để ra đi mà không bị ngăn cản. Phải, rõ ràng là như vậy. Từ thuở giờ Nho không hề ghen bóng ghen gió, vì rất tin bà và rất có giáo dục. Thì bữa nay, lẽ nào...

Hảo nghĩ tới đó rồi vụt ngồi dậy, chạy chơn không xuống từng dưới.

– Ông bây đi rồi hả? Bà hớt hơi hớt hã hỏi người nhà.

– Dạ ông đi đã lâu.

– Đi bằng gì?

– Bằng xe tắc xi.

Hảo giậm chơn kêu trời rồi đi tắm ngay.

Ba giờ rưỡi trưa mỗi ngày là giờ mà bà gặp một chị đồn bà lạ mặt kia tại chợ Bến Thành, dãy sạp lặt son. Trưa hôm đó bà nóng nảy muốn gặp chị ta ngay, nên mới đi tắm sớm thế. Tắm rồi, trang điểm xong,

đồng hồ chỉ hai giờ đúng. Thật là bút rút.

Hôm nay chị ấy thủ vai thám tử riêng cho bà, tiền vẫn lãnh đủ mà kết quả chưa thấy gì. Chị ta có cấp bằng một trường trình thám tử ở ngoại quốc, biết theo dõi người, biết ghi nhớ mặt người, biết chạy xe sì cút tơ, biết chụp ảnh và nhiều cái biết lật vặt khác.

Những địa chỉ mang về cho bà, trao tại dây lác son ấy, toàn là địa chỉ quen biết, những nơi làm ăn của ông Nho, không có cái nào khả nghi cả.

Trưa hôm nay bà phải đốc thúc chị ta mới được.

CHƯƠNG 7

Ông Nho bước ra tới đường, nhảy lên xe tắc xi xong là nghe nhẹ nhõm trong người. Sau ra sao sẽ hay, bây giờ thì thoát. Ông cảm giác sung sướng như là một cậu học sinh nội trú nhảy rào đi chơi phố, sáng về có lẽ sẽ bị lôi ra trước hội đồng kỷ luật, nhưng bây giờ thì thích lắm, mặc sức mà rong chơi.

Tuy nhiên cũng chưa trọn thơ thôi, vì còn lo bị theo dấu. Đành rằng ông đi thành lình, chắc không có người theo hôm nay. Nhưng biết đâu?

Chiến lược mà ông dạy Liên lúc Liên ra đi, bây giờ ông lại đem ra áp dụng: bắt taxi chạy vòng vo rất xa, rồi sang xe khác, chạy mãi mãi cho đến khi nào chiếc xe thấy rượt ngoài sau, bị kẹt đèn đỏ ở lại mới dám đi đến đích thật của ông.

Hôm nay chiếc xe đuổi xe ông lại không bị kẹt, thành ra ông tốn đã trọn ba mươi đồng rồi mà chưa lên Tự Do được.

Đến ngã tư Cao Thắng – Phan Đình Phùng thì xe ấy lại quẹo lên đường Hai Mươi³. Thật là mất tiền toi, vì xe ấy không phải là xe theo dấu.

Nho thoát ám ảnh bị rượt, lại nghe lương tâm rầy rà. Ông nhớ lại Hảo đang sầu ở nhà, tưởng tượng vợ ông khóc bù lu, bù loa thì ông đau lòng lắm.

Còn cái khổ trở về nữa. Lần về này, chắc bị Hảo vác chổi mà đuổi như đuổi tà,

³ Phan Thanh Giản/ Điện Biên Phủ.

vì thế nào Hảo cũng suy luận mà biết ông làm bộ để bỏ nhà dễ dàng.

Khi ông tới trước buồng của Liên, ông mạnh dạn gõ cửa. Cửa mở, ông đi vào, trong một dáng điệu hùng dũng, rồi hãnh diện hỏi Liên:

– Có sai hẹn hay không?

Liên kinh ngạc mà thấy bạn đến sớm quá. Nàng mỉm cười chạy lại nắm lấy tay Nho mà nói:

– Anh đáng được thưởng lắm. Nhưng sao dễ dàng quá như vậy? Em lo lắm đó.

– Em thì cứ lo mãi. Có gì đâu mà khó. Anh về anh tát cho nó vài tát tai rồi ra đi.

Liên cười ngất:

– Thôi đi ông. Ông có lạy bà ấy vài lạy thì khai thật đi, không ai cười chê gì đâu mà phải nói dóc.

Nho cũng cười, hun lên tóc bạn rồi hỏi:

– Nhưng bằng lòng lắm hay không thì nói nghe thử nào?

Liên nhõng nhẽo đáp:

– Bằng...

Sáng hôm đó, sau bữa ăn sáng, Liên nhắc Nho gọi điện thoại về nhà. Người đáp ở đầu dây bên kia là Quảng, thư ký riêng của ông Nho.

– A lô! Phải nhà ông Nho đó hay không?

– Thưa phải.

– Ai cầm ống nói đó?

– Thưa thư ký của ông Nho.

– Quảng đó à? Không nhận ra tiếng của tôi sao?

- Dạ, hơ... dạ không nhận ra.
- Nho đây.
- A, ông? Ông ở đâu mà...
- Tôi ở xa lắm.
- Hèn chi tôi không nhận ra được tiếng của ông.
- Ở nhà có gì lạ hay không?
- Thưa không. Ông đi vắng mà tôi không hay, tức là ở nhà êm lắm.
- Bà Nho có ở đó chứ?
- Dạ, bà đang ở ngoài buồng ăn, đang ăn sáng.
- Đừng có nói tôi kêu về nghe không!
- Dạ.
- Cứ làm việc như thường, thay mặt tôi

giải quyết những việc lặt vặt. Có gì quan trọng đợi tôi. Tôi sẽ kêu về mỗi ngày ít lắm là ba lần.

– Dạ.

– Dưới xưởng thế nào?

– Dạ chạy êm ru như bánh xe trên đường rầy.

– Tốt lắm, thôi chào!

– Chào ông!

Nho hạ máy nói xuống.

Liên hỏi:

– Anh có cất bốn sao khai sanh của con chớ?

– Bốn sao khai sanh? À, anh quên mất. Những việc lặt vặt trong nhà, Hảo lo hết, chớ anh còn đâu ngày giờ.

– Như vậy thì có cũng như không. Thôi anh nên xuống tòa Đô sảnh xin một bốn trích lục khác cho em.

– Được.

Nho xuống đường đi bộ, vì buyn-đin cách tòa Đô sảnh không xa bao nhiêu.

Ông ngồi ở phòng chờ mà đợi họ phát giấy chớ không dám đi đâu cả. Lúc này càng ít đi càng tốt, không nên để người quen gặp ông.

Hai tiếng đồng hồ sau, ông nhận tờ trích lục khai sanh của bé Nhã, xếp bỏ túi rồi đi về.

Đi ngang qua dãy hàng hoa ở đại lộ Nguyễn Huệ, không biết gì xui khiến ông mà ông thò tay vào túi rút tờ khai sanh ra mà đọc. Đọc được nửa chừng, ông chưng hửng, đứng lại mà suy nghĩ rất lâu. Bỗng ông tái mặt đi, mồ hôi nhỏ giọt.

Giây lâu, ông bối rối cất tờ khai sanh trở vào túi nhưng nghe sao không biết, ông lại rút trở ra xếp thật nhỏ, lấy bóp phoi mà nhét vào.

Đi được ba bước, ông lại dừng chơn, rút bóp ra nữa, rồi lấy tờ khai sanh mà xé vụn xé vụn, đoạn lại gốc cây tìm giỏ lưới sắt mà ném vào trong ấy.

Ông Nho cúi gằm xuống mà đi về phòng, mặt tư lự hơn bao giờ hết. Nhưng lên tới cửa buồng, ông sửa sắc diện lại và lấy bộ vui tươi.

– Xin giấy đâu đưa em xem.

– Chưa có.

– Vậy à. Bao giờ mới có?

– Họ bảo phải đợi vài hôm.

Bé Nhã lại khóc, Liên bận lo cho con nên quên vụ đó.

Cặp Nho Liên hưởng trăng mật lần thứ nhì. Lần đầu họ hưởng ngoài Vững Tàu. Lúc đó, tuy trăng non mật mới mà họ hưởng không thú bao nhiêu vì bị lo sợ ám ảnh.

Lần này trăng đã quá rằm, mật đã hơi chua, nhưng thích một cái là trăng và mật hoàn toàn của họ.

Trăng và mật lần này có lộn một con ong sữa là bé Nhã, non muốt, và dễ thương quá đi mất. Tình trên bọc trong dâu đậm nét lên như tình chồng vợ nhờ đứa con ấy nó làm họ thấy là họ bị dính líu với nhau cả đời.

Nho nghe nếu mình được chia hai cuộc đời ra, nửa tháng ở đây, nửa tháng ở nhà thì hạnh phúc biết bao. Liên lại nghe khác. Cố nhiên là nàng chỉ hạnh phúc trọn vẹn khi nào Nho ở đây luôn với nàng.

Trước thì nàng không dám nghĩ thế; nhưng từ hôm suy ra được ác tâm của Hảo, lòng nàng thấy ý muốn đó không tội lỗi gì nữa cả. Người ta đã hại nàng thì nàng tự vệ, chỉ có thể thôi.

Nếu giúp chồng họ mà không hại đến đời nàng, nàng có giựt luôn làm chi đâu. Đằng này giúp mà không được mang ơn, lại bị tiếng oan và suýt bị cướp của thì giựt là chánh đáng.

Liên hỏi Nho:

– Lần sau, anh không còn dùng chiến thuật gây hấn với Hảo được nữa. Vậy anh làm sao mà đến đây?

– Sẽ tùy cơ ứng biến.

– Liệu lấy, em vẫn giữ lập trường cũ. Anh không đến lần thứ nhì, em sẽ đi mất với thằng Nhã.

– Bẩm bà, tôi sẽ vưng lĩnh bà.

– Để dành tiếng ấy mà xưng hô với Hảo.

– Hảo không buộc khó anh như em vậy đâu. Nó mà buộc anh ở nhà, không thì nó đi mất, thì anh sẽ khổ không biết bao nhiêu. Ai cũng dọa đi mất cả. Hai người làm quá, tôi để cho mà đi, rồi tôi kiếm người thứ ba đem về nhà cho coi.

Liên véo vào vế Nho một cái đau như cắt ruột và nói:

– Ủ, kiếm đi, em cho tự do kiếm.

– Ý a, chết tôi. Bà ghen còn quá tổ Hảo nữa. Đờn bà ai cũng ghen dữ tợn cả, mà rất cuộc vẫn phải bị đờn ông cho mọc sừng.

– Em thì nhút định không.

– Giữ độc quyền? Nhưng nếu ai cũng giữ độc quyền cả thì em đâu thành vợ anh được.

– Ai cũng muốn giữ độc quyền cả, mà chỉ có một mình em là giữ được thôi.

– Chủ quan lắm.

– À này, hôm nay đã bốn ngày rồi đó, đi lấy giấy khai sanh cho con đi.

Nho giật mình lo sợ. Bài toán nan giải, ông ngỡ đã ngủ yên rồi, sao Liên cứ nhớ mà nhắc mãi như thế này. Để cho Liên khỏi nghi ngờ, ông ừ một tiếng rồi đứng dậy đi liền.

Đứng núp sau dãy lều hàng hoa, Nho tự hỏi nên đi đâu cho mất thật nhiều thì giờ mà khỏi gặp ai quen cả.

Lâu lắm rồi, từ khi nhập vào giới làm ăn, ông không có đọc sách. Cả những người

trong giới của ông cũng chẳng ai buồn ăn món khó tiêu đó. Con cháu của họ, bị bắt ép đi học, cũng chỉ học đủ giờ là siêng năng lắm rồi, không có cậu nào nghiên cứu thêm gì cả.

Vậy thư viện là nơi lý tưởng cho ông trốn được trọn buổi sáng hôm nay: trong đó mát mẻ, yên tĩnh có chỗ ngồi dễ chịu mà không ai bắt gặp, hỏi đon hỏi ren gì hết.

Phải đợi lâu mà sanh buồn chán thì đã có sách hình giúp ông qua thì giờ mà khỏi ngáp.

Nho vừa đi vừa ngó quanh quất để hể thấy người quen là lánh ngay. Ông nhìn xa lắm cho đủ thì giờ trốn họ, nên chỉ đến trước bốn bông tòa Đô Sảnh, ông suýt đụng phải cô y tá Liễu.

Cô Liễu là người thường lui tới tiệm thuốc cho Hảo. Không là bạn của gia đình

ông, cô này cũng rất thân với Hảo vì sự năng đến và vì nghề nghiệp.

Nho thẳng gấp lại và bối rối chào cô ta.

– Chào ông, ông mới về, thưa ông?

– Ủ, tôi mới về.

– Hôm nay tôi đến tiêm thuốc cho bà, nghe nói ông đi xa có việc.

– Ủ, lóng nầy nhà tôi tiêm thuốc gì đó cô?

– Bromical. Tôi chỉ tiêm theo toa thôi.

– Tôi mới về chưa kịp hỏi nhà tôi về việc đó. Bác sĩ nào đó cô?

– Bác sĩ Hồ. Hình như bà bị kích thích thần kinh dữ lắm, thuốc đó là một thứ thuốc an thần rất mạnh.

– Nhà tôi nghe đỡ hay không cô?

– Thưa cũng đỡ.

– Khó quá, tôi lại phải đi ngay bây giờ đây. Cô nghe nhà tôi có thật đỡ hay không?

– Thật, thưa ông. Thứ thuốc ấy công hiệu lắm.

– Tôi chào cô. Cô rán sẵn sóc dùm nhà tôi. Vợ chồng tôi không quên ơn cô đâu.

Nho đi đã xa mà cô Liễu còn ngó theo mãi. Cô ta nghĩ vẫn vợ về đời sống của giới làm ăn mà vì nghề nghiệp, cô có dịp len lỏi trong cảnh thân mật của họ và bắt chọt được lắm ẩn tình ngộ nghĩnh: Vợ con họ đau ốm, có người cóc cần, có người cũng lo lắng như ông Nho đây, nhưng lại không thì giờ hỏi han. Họ bận rộn với tiền, có người muốn buông tiền để sống yên ổn với gia đình, để trở về với lòng mình, nhưng không được nữa. Nhập vào giới làm ăn, không khác nào bơi xuống trên một dòng

sông đầy đá hàn, vĩnh biệt ngàn năm cuộc sống bình thường của con người, không bao giờ ngược dòng trở lại được, mà đâm xuống vào bến nào đó, giữa đường cũng chẳng được tuốt.

Queo qua Lê Thánh Tôn, queo trở lại Tự Do, Nho đi riết lên thư viện. Không khí ở đây thì dễ chịu. Mấy mươi người ngồi đó, không ai buồn để ý tới người mới đến để tự hỏi hắn ở trong ngành nào, để xem hắn ăn mặc ra sao, có vẻ chủ nhơn ông, hay cuộc chê hay mại bản.

Nho thì nhìn họ hết người này đến người khác. Ông không mượn sách, chỉ ngồi đó mà đọc trên gương mặt cúi gằm của bao nhiêu con người đầu óc rối nùi âu lo, nhưng đây là âu lo về nhân sinh quan, về vận nước, về tiền đồ nhân loại chứ không phải lo âu về lỗ lả, về vợ lớn ghen, vợ bé đòi tiền.

Những nỗi âu lo của họ dễ chịu biết bao; Họ sợ bom khinh khí tiêu diệt nhơn loại, ăn ngủ không được về một thứ nội hạch vừa tìm được, mất cả bình tĩnh về một vấn đề lao động nào đó. Nhưng họ có thể tạm quên những bản khoản ấy mà hưởng hạnh phúc đời người.

Đến như ông thì ăn cũng rầu ngủ cũng chiêm bao, mỗi lần đi đâu về thì lấm lét như tên trộm bị đưa vào bót cảnh sát.

Ông Nho ngồi đó cho đến bữa ăn trưa, không hề mượn quyển sách nào, vì ông biết có đọc cũng chẳng hiểu gì.

Khi người ta lần lượt ra về, ông xem lại đồng hồ thì thấy gần đúng Ngọ rồi. Nho thở dài đứng lên theo họ, trí nặng một mối lo âu về món nợ phải khất lần thứ nhì. Lần này khất thì chắc trôi. Nhưng lần thứ ba, lần thứ tư?

Ông Nho không dè Liên nó nhận lời hẹn nợ của ông một cách trơn tuột, êm rơ. Đến tối, lúc vợ chồng trò chuyện với nhau trước khi đi ngủ, Liên mới nói:

– Anh Nho nè! Hôm nay em sốt ruột muốn thấy tận mặt tờ trích lục khai sanh của con vì kinh nghiệm đã cho em biết nhiều lỗi lầm của các viên chức ghi nhận các đứa bé sơ sanh. Có đứa trai mà họ biên gái, có đứa cái tên bị họ viết sai chánh tả, ngã ra hỏi có G ra không G.

Khi đứa bé lớn lên, cha mẹ xem lại mới ngã ngửa ra. Anh nói rằng chị Hảo lo việc ấy, tức là anh chưa thấy mặt tờ khai anh, khiến em càng muốn đọc nó hơn cho chắc ý.

Nhưng hai lần rồi, anh đi đều về tay không. Em sốt ruột là một chuyện, em lại sợ là chuyện khác nữa. Em nhìn mặt anh, thấy khác thường mỗi khi anh đi xin khai

sanh của con. Em sợ lắm, anh nói thật ngay đi thì tốt hơn.

– Em sợ cái gì?

– Em không biết. Nhưng anh bắt thường lắm có gì anh cứ nói thật ra đi.

Nho thở dài mà rằng:

– Bà đỡ quên, không có khai sanh cho Nhã.

Liên mỉm cười lặng lẽ giây lâu rồi nói:

– Anh giả dối.

Nho giựt mình, nhìn trừng trừng Liên mà hỏi:

– Tại sao em lại tưởng rằng anh nói láo.

– Nếu bà đỡ quên là lỗi tại bà. Bà phải làm sao cho có khai sanh của thằng Nhã thì làm, chớ việc gì đến anh mà anh sầu muộn quá như vậy.

Nho không biết nói sao, chỉ phàn nán:

– Em nghi ngờ anh mãi không tốt đâu.

– Nào có phải vô cớ mà em nghi ngờ. Anh không chịu nói thật à? Vậy để em đoán thử xem:

“Thật tình thì anh quên mất vụ khai sanh cho con, Hảo lo lấy từ đầu chí cuối. Nhưng Hảo đã cho tiền bà đỡ khai là chính Hảo sanh ra đứa bé. Anh xin trích bản trích lục xong, đọc thử mới biết. Nhưng đã lỡ rồi, không làm sao được, anh giấu luôn.”

Nho nghe bủn rủn tay chơn như kẻ cắp vừa bị bắt chột. Trời ơi! Liên thông minh quá sức nên hôm nay đoán được cả mọi việc trúng bon: Hảo đã xô nàng vào vực thẳm trước kia và bây giờ đã giả mạo làm mẹ thằng bé.

– Sao anh không nói gì hết? Em đã đoán đúng ra à?

Nho vẫn làm thỉnh, nằm gác tay lên trán. Liên cười khanh khách:

– Chính Hảo đã khai chiến. Rồi anh đừng có trách em sao mà quá quắc!

Nghe giọng cười ghê rợn của cô vợ bé, Nho sợ hãi vô cùng, vội choàng tay qua đỡ dành Liên rằng:

– Chuyện đã lỡ rồi, để mình bắt đền bà đỡ, bà khai thêm một đứa nữa cho em. Hảo nó muốn con lắm mới làm liều như vậy. Em khai việc này ra thì nó bị tội, cũng tội nghiệp.

– Anh tốt bụng lắm. Nhưng không nghe anh nói tội nghiệp em bao giờ. Cái tội của Hảo cướp con em, anh có nhận hay không? Cái đau lòng của một người mẹ mất con, anh có cảm thông hay không?

– Sao lại không nhận, không cảm. Nhưng anh chỉ van xin em tha Hảo thôi,

chớ có nói gì em đâu. Còn cái đau lòng của em thì xóa được. Ta sẽ bắt đền bà đỡ kia mà.

Nho khóc rầm rức ôm siết Liên lại mà năn nỉ thêm:

– Em ôi, nếu Hảo vào tù, thì anh đây cũng khổ. Em có thương anh thì xin em tha Hảo vậy.

Liên cũng khóc giây lâu mới tấm tức tấm tưởi nói:

– Người ta hại mình mà mình không làm gì lại được, hận nầy nó sẽ gặm lằn gặm mòn em đến chết thôi. Cũng chỉ vì thương anh.

– Anh cảm ơn em ngàn ngày, nếu tình thương chồng của em mà giúp em bỏ qua được việc kia.

– Nhưng ít ra em cũng phạt tội Hảo chớ...

– Em phạt cách nào?

– Anh sẽ ở đây luôn, không bao giờ trở về với Hảo cả.

– Ý trời, rồi Hảo nó sẽ làm dữ đến bực nào?

– Mặc chị ấy.

– Em nè, nên có lý một chút. Em không thật mạnh lắm đâu. Có bằng có gì rõ rệt chứng tỏ rằng chính em để chó không phải Hảo đẻ. Ra tòa bà đỡ sẽ quả quyết rằng Hảo đẻ thì em làm sao?

Liên nổi xung lên, ngồi dậy hét:

– À ra anh nghĩ như vậy à? Tức là anh cũng sẽ làm chứng rằng Hảo đẻ à? Được, anh cứ làm chứng như vậy rồi vào tù luôn với Hảo cho có bạn.

– Hừ, người gì có ăn học mà nói nghe dốt quá.

Nho bỗng thấy lời mình nói là dốt thật, nên hoảng hốt năn nỉ Liên:

– Anh chỉ nói thế thôi cho em bớt toan tính phạt Hảo, nhưng anh biết chắc không thế nào Hảo khỏi tội được. Thôi, em xử sao, anh chịu vậy, anh sẽ ở đây luôn với em.

Liên mỉm cười:

– Có thể chứ! Ngỡ anh bình vực Hảo tới cùng thì em làm cho mà coi.

* * *

Lúc Nho còn sử dụng chiếc xe, Hảo tương đối dễ theo dấu. Nay ông ấy ra đi mình không, thật chẳng biết đâu mà tìm.

Nhà nữ trình thám tư đại tài của Hảo đã nghỉ việc vì cô ta làm việc không kết quả mà Hảo phải tốn tiền quá sức với cô ta.

Ngày nào cũng mất đi hết mấy trăm tiền tắc xi; cô có đi hay không thì không rõ mà cứ biên bừa vào sổ tiền công.

Hảo nhờ tới một người bà con xa kia của bà, cũng vì đi bắt ghen mà phải mang nợ mang nần, rốt cuộc sợ chồng biết sự thật rồi bỏ luôn, nên đến phải bán thân để trang trải số nợ ấy.

Nho giàu lắm và tiền riêng của Hảo rất nhiều. Nhưng cứ theo đà ấy mà đi mãi, có ngày bà sẽ không còn đồng xu trong băng.

Vậy bà ra công tìm chồng lấy, công việc khó như mò kim đáy biển. Lúc đầu, Hảo lục lọi ở các xóm bình dân, vì bà nghi Nho tìm nơi đông đúc sầm uất nhà giấu Liên cho kín. Nhưng suy luận lại bà thấy những nơi đó không phải chỗ.

Nếu chọn nơi, chắc Nho và Liên nghĩ trước đến những dãy nhà tương đối hạp vệ

sinh và có cái bề ngoài không cách biệt với phong độ của họ lắm.

Các xóm lao động ít có xóm nào được sạch sẽ cho họ vừa ý, lại người trong xóm hay tò mò, phương chi họ sang trọng quá mà vào đó sao cho người ta khỏi nghi nan.

Thế nên Hảo lại tập trung cố gắng của bà trong các xóm khá giả. Bà nghĩ Nho không lẽ muốn cả một biệt thự ở khu sang trọng để cho chỉ một người ở thôi. Thì chắc là ông ta muốn phố vậy.

Sài Gòn có mấy ngàn dãy phố bực trung? Có len lỏi trong rừng nhà như Hảo mới biết... cái rừng ấy cây cối um tùm bực nào. Mà nhà nào nhà nấy đều đóng cửa kín mít thì kẻ nào đi ngoài đường mong tìm người trong nhà hẳn là một kẻ điên. Phải, Hảo như con mẹ điên, tối ngày thất thểu thất thểu thả rêu trên các vỉa hè.

Ngày nào mệt mỏi quá, bà ở nhà để đón nghe điện thoại. Hôm trước có lần bà bắt gặp viên thư ký nói chuyện với Nho trong dây nói. Bà nhảy vào buồng giấy thì câu chuyện vừa dứt. Bà thịnh nộ tra gạn anh thư ký này, nhưng rốt cuộc bà biết quả anh ta cũng như bà, không biết ông Nho trốn tại đâu.

Bí mật gia đình ông chủ, vì buổi hạch sách ấy mà bị cả nhà đều rõ. Trước đó, người ta ngỡ ông Nho đi vắng thật.

Ngày kể đó, sáng sớm là bà đã có mặt tại buồng giấy một lượt với nhơn viên. Bà rình ông Nho trong cuộc ló mặt bằng lời của ông ta. Không có lần chuông reo nào mà bà không giựt nẩy mình lên, không nhảy lại chụp lấy ống nghe. Nhưng năm lần liền, những người gọi điện thoại đều là khách làm ăn của hãng nhà.

Đến lần thứ sáu thì giọng của Nho vang lên trong ống, Hảo vừa mừng vừa giận, run lập cập nói:

– A Lô! Anh Nho đó hả?

Rồi bà xổ một dọc chữ nho, đầy đủ để làm một quyển tự vựng các lời nặng nhẹ của một bà vợ ghen.

Dứt tràng chữ nho, bà Nho nghe trong máy kêu te te... nên biết là Nho đã cúp nên tức giận vô cùng, bà đập ống nghe xuống một cái rầm.

* * *

– A lô! Dạ chính tôi đây.

– Có gì lạ hay không anh Quảng.

– Dạ có một cái com-măng lạ lắm, ông phải về mới được.

– Cứ đưa cho chủ sự thương mãi.

– Dạ, ông ấy không dám quyết định.

– Không dám thì biểu ổng xin thôi cho rồi. A lô, ai xúi anh bày ra câu chuyện nầy đó. Coi chừng, anh ra ngoài phạm sự của anh thì mất chỗ làm có ngày đa nhen! Còn gì lạ nữa hay không?

– Thưa ông còn, nhưng vụ kia là có thật mà!

– Nếu có thật thì các người lo liệu lấy. Hổng việc tôi đuổi cả đám cho mà coi. Sao, gì nữa kia?

– Thưa ông, việc nhà. Bà đau nặng lắm!

– Lại bịa nữa. Có nhà tôi đứng đó hay không?

– Thưa không, bà bệnh thật mà.

– Bệnh gì, có gọi thầy thuốc hay không?

– Dạ bệnh gì tôi không biết. Con nhỏ ở nó nói là bà hờn giận sao đó, nên từ chối thầy thuốc.

– Được, tôi sẽ báo tin cho thầy thuốc của gia đình tới để khám cho nhà tôi. Ngoài ra không có việc gì quan trọng nữa chứ?

– Thưa không!

– Thôi chào nhé.

Cuộc đàm thoại trên đây xảy ra đã ba hôm rồi, Hảo thất vọng hết sức khi nghe chồng gấn ống nghe vào móc. Nói chuyện ngay với chồng không được, mà gặt gẫm ông ấy bằng miệng của anh thơ ký càng không xong.

Bữa nay bà ta không đại, dùng chiến thuật khác. Khi ông Nho, như một oan hồn ở đâu dưới âm ty xa xôi và huyền bí, lên tiếng gọi về thì bà cũng có mặt như mọi hôm.

– A lô, dạ chính tôi là Quảng đây.

– Có gì lạ hay không?

– Dạ không có.

– Có nhà tôi đứng đó hay không?

Viên thơ ký nhìn Hảo một cái, thấy bà chủ gặt đầu nên đáp:

– Dạ có.

– Hết đau nặng rồi à? Anh đã nói lão như vậy, tôi còn làm sao mà tin anh được.

– Xin ông tha lỗi cho. Tôi không thể cãi lời bà chủ được. Thưa ông, ông không chịu nói chuyện ngay với bà, nên bà có mặt đây mà vẫn phải nhờ tôi trao lời lại. Đây là lời của bà: “Anh Nho, anh cần đi vắng vì chuyện riêng chứ có phải vì giận em đâu, phải không anh?”

– Phải anh không giận em, trái lại còn sợ em hờn anh là khác.

– Như vậy sao anh từ chối nói chuyện với em. Em có biết được chỗ ở của anh sau câu chuyện đầu mà anh lo.

– Phải, nhưng em hay hỏi rắc rối khó trả lời.

– Em hứa không hỏi gì lời thôi cả. Em chỉ muốn nói với anh một câu ngắn thôi. Anh nghe em nhé?

– Ừ, em nói đi.

Hảo nghe câu chuyện bằng ống nghe thứ nhì. Tới đây, bà đưa tay lấy ống nghe dính liền với ống nói mà viên thơ ký trao cho.

– A lô, chính em đây, anh Nho còn đó hay không?

– À em! Anh còn đây. Hôn em một cái.

– Anh Nho nè, nếu em khổ quá chịu không thấu rồi tự tử thì anh nghĩ sao?

Nho làm thỉnh, kinh sợ đến cùng cực. Những việc ghê gớm định làm, bao giờ Hảo cũng dùng giọng bình thản như vậy mà nói cho ông biết cả. Nếu Hảo khóc lóc rồi hăm dọa uống thuốc độc, thì đó là chuyện khác. Nhưng đây là lời cương quyết mà họ hiểu nhau nhờ sống chung lâu ngày với nhau.

Giọng run run, Nho nói:

– Em nên suy nghĩ lại, đợi anh về sẽ hay.

– Nhưng biết chừng nào anh mới về?

– Em à, anh cũng khổ lắm, cũng muốn về thăm em lắm đó chứ. Nhưng anh bị... bắt ...cóc đây em à!

– Anh bị bắt cóc?

Hảo kinh ngạc hỏi, rồi bỗng hiểu, bà ta cười ngất lên mà nói:

– Cuộc bắt cóc thật thú vị, anh thích bị bắt cóc lắm chứ? Và bắt lâu chừng nào hay chừng nấy, có phải không?

– Không đùa, anh khổ thật tình.

– Có... đúng đó hay không?

Hảo suýt thốt tên của Liên ra, nhưng kịp nín lại không thì viên thơ ký đã rõ thêm một bí mật nữa trong gia đạo của bà.

– Có nó đang ngồi gần đây.

– Mà anh dám nói là bị bắt cóc à? Anh can đảm quá. Phản ứng của nó như thế nào khi anh dùng tiếng ấy?

– Nó chỉ cười thôi.

– Nó cười mỉa em đó. Hỏi nó coi nó chịu nói chuyện với em hay không?

Nho lấy tay bịt ống nói lại rồi hỏi Liên:

– Chị Hảo muốn nói chuyện với em, có được hay không?

Nghe Nho nói với Hảo là mình đang có mặt trong phòng, Liên bất bình lắm. Nhưng chừng nghe Hảo muốn nói chuyện ngay với nàng, nàng nhẫn nại nhận lời.

Nho trao ống nói cho cô vợ bé.

– A lô, Hảo à, anh trao lại cho Liên đây, nói đi.

– A lô, em có phải không?

– Thưa chị, em đây.

– Bé có mạnh không?

– Thưa mạnh.

– Chị nhớ bé quá. Em nè, em khai chiến thật sự à?

– Em không khai chiến khai đánh gì cả.

– Sao lại bắt sứ mà nhốt?

– Nếu chị thấy thế là chiến tranh, cũng được. Nhưng chính chị đã khai chiến trước đó!

– Chị khai chiến? Không hiểu, xin em nói rõ hơn.

– Chị đã không xô em vào vực thẳm là gì?

– Ai nói với em như vậy?.

– Trí khôn của em đã khám phá ra âm mưu đó.

– Trí khôn con người cũng lằm lằm nhiều khi chớ?

– Còn bằng có nữa kia mà.

– Gì đó nói nghe thử.

– Cái khai sanh.

– Khai sanh làm sao, nói ghe thử?

Hảo giựt nẩy mình, nhưng cố trấn tĩnh hỏi thế.

– Chị khai làm sao thì chị biết, cần gì hỏi em nữa.

– Có chuyện hiểu lầm đó em à.

Hảo làm bộ nói như vậy, vì bà cũng chẳng biết chối cãi làm sao. Rồi bà tiếp:

– Thôi em đánh thì chị phải đỡ chớ biết sao. Rủi có trúng em, đừng hờn, em nhé! A lô, anh Nho có nghe bằng ống nghe phụ đó không?

– Có.

– Đây là chị nói với anh Nho. Anh Nho à, thôi em không tự tử nữa đâu mà anh lo. Người ta đánh thì em phải chịu trận. Em

quyết thắng mới nghe. Anh rán mở mắt mà xem nhé!

Rồi bà cười lên khanh khách, khiến Nho bắt rùn mình. Ít lắm, sau cuộc đàm thoại này, Hảo cũng rõ được một chi tiết: là Nho và Liên đang ở trong một xóm sang trọng vì nhà họ có điện thoại.

Làm sao biết được số điện thoại của họ? Chỉ có cảnh sát là có quyền can thiệp với bưu điện để tìm biết khi Nho kêu về.

Hai tiếng “bắt cóc” mà Nho đã dùng, gọi cho Hảo liên tưởng đến nhiều việc. Nếu nghĩ kỹ ra thì Nho bị Liên bắt cóc thật đó, chớ không phải đùa đâu. Hễ có người bị bắt cóc thì người nhà phải đi trình cảnh sát. À, trình cảnh sát? Ừ, để luôn tiện nhờ họ can thiệp với bưu điện để biết số điện thoại của Nho là số nào, máy gán tại nhà nào.

Suy ra điều đó, Hảo vào đơn ngay. Hôm sau bà được giấy mời của bót.

Khi là đến nơi, viên điều tra hỏi:

– Theo đơn thưa của bà thì ông bị mất tích đã hơn tháng rồi. Sao đến hôm nay bà mới đi có bót?

– Tôi ngỡ ông ấy đi vắng có việc vì quá vội nên không kịp cho tôi hay. Tôi đợi tin ổng mãi, chùng lâu quá không thấy gì tôi mới đâm lo.

– Bà có nghi ngờ gì về sự vắng mặt của ông hay không?

– Có tôi nghi nhà tôi bị người ta bắt cóc.

– Bị bắt cóc? Ai bắt cóc ông? Và bắt để làm gì?

– Một người đồn bà kia, mà chồng tôi mê.

Viên điều tra phá lên mà cười:

– Trời ơi, nếu đó là bắt cóc thì ông ấy đã tình nguyện xung phong cho người ta bắt. Bà thừa kiện làm gì cho mất công [1].

Hảo cũng chợt thấy buồn cười cho lời khai không kịp suy tính của bà. Bà cố cãi thêm:

– Hôm kia, tôi lại được một cú điện thoại của nhà tôi xác nhận rằng anh ấy quả bị bắt cóc.

– Vẫn cô đó bắt cóc chứ?

– Phải.

– Như vậy thì huế.

– Nhưng chồng tôi đây phạm tội, cảnh sát bỏ qua à?

– Tội gì, thưa bà? Nếu là tội ngoại tình thì khó lập bằng cứ lắm.

– Hiện chồng tôi đang ở lậu một nơi, chắc chắn là không có khai vào tờ khai gia đình của nhà đó. Cảnh sát không muốn tìm cái người ở lậu ấy hay sao?

– Cảnh sát bắt phạt tất cả mọi người ở lậu, nhưng không cố tìm riêng một người nào.

Thật là tuyệt vọng! Hảo rời bót cảnh sát, cho xe chạy vòng quanh các phố, cứ muốn gây ra tai nạn để cho bị thương nặng cho các báo đăng tin lên cho Nho hoảng mà về. Nhưng tai nạn ấy phải lường cho đúng liều như lường thuốc trị bệnh, uống nhiều một chút là toi mạng ngay. Lợi lột cánh tay, vỡ một bên trán thì sẽ ngoạn mục và báo đăng tin sẽ xôm. Nhưng làm sao đi đến kết quả hữu dụng ấy, vừa đủ bị thương thôi mà không nguy đến tánh mạng?

Vừa nghĩ tới đó, Hảo thấy từ đằng xa một chiếc T.45 chạy đến. Chiếc xe giềnh

giàng ấy lại chở một chiếc máy trục cao ng-
hệu trông tất cả như con vật khổng lồ.

Hai xe gặp nhau. Hảo rùn mình, vội bỏ
ngay ý nghĩ gây tai nạn. Bà cảm thấy xe bà
mỏng manh trước loại cam nhông ấy như
một chiếc lăng đô đẩy gần chính xe của bà.

Lăng đô? Trời ơi! Hảo suýt ngộp thở
khi nói thầm đến thứ xe giường trẻ con đó!

Mình thật ngốc vô cùng, bà lẩm bẩm.
Nho không dùng xe nhà thì mình mất dấu
anh ấy. Nhưng còn chiếc lăng đô của bé
Nhã? Ủ, lẽ nào họ không sai người nhà đẩy
bé Nhã đi đổi gió? Chiếc lăng đô ấy chính
mình mua; mình đã chọn chiếc ấy vì cái
màu mui đặc biệt của nó mà không xe nào
có cả: mui xe màu kem.

Như vậy thì cứ bên chí lân la ở các vườn
chơi trẻ con, các huê viên người lớn thì có
ngày sẽ gặp, không phải gặp Nho Liên, vì

chắc họ không dám ra đường, mà gặp chiếc xe trên đó có bé Nhã, do một chị vú đẩy đi.

Hảo mừng rỡ hết sức rồi lái xe chạy tuốt về nhà.

Bắt đầu hôm đó, chiều nào bà cũng chạy qua các vườn chơi trẻ con cả. Vườn Tao Đàn và Sở Thú thì mất công hơn, phải đậu xe bên ngoài, rồi đi bộ hết các nẻo đường trong đó.

Nếu bác sĩ ở đâu cũng chỉ thấy vi trùng, thầy pháp ở đâu cũng chỉ thấy ma, thì Hảo ở đâu cũng chỉ thấy xe lăn đô. Không còn vật gì có nghĩa trước mắt của bà nữa, trừ loại xe giường đó. Trên vỉa hè, dưới đường, trong các công viên, Hảo chỉ tìm kiếm lăn đô như con trai tìm con gái đẹp, như bợm nhậu tìm quán rượu, như đờn hà bị tơ lụa và hột xoàn quyến rũ.

Một tuần đã qua mà Hảo không hề thấy

chiếc lăng đô nào mui màu kem cả. Đi dạo mát buổi chiều đành rằng không phải luôn luôn hôm nào cũng phải đi, nhưng không lẽ suốt bảy hôm mà Liên không cho con đổi gió lần nào.

Cứ bằng vào âm lực trong điện thoại thì Nho vẫn còn ở Sài gòn, chớ không phải đi xa như ban đầu Hảo ngỡ. Như vậy thì làm sao mà không thấy bóng dáng chiếc xe?

Hảo tính sơ sơ lại thì từ hôm bày ra vụ theo dấu tìm xe đến nay, bà đã mất đi trên mười lăm ngàn tiền công thám tử, tiền xăng và mọi thứ tổn phí lật vật khác. Đó là chưa kể công khó nhọc của chính bà, và sự bứt rứt, sự căng thẳng của thần kinh hệ của bà, lắm khi nó làm cho bà muốn phát điên lên.

Chiều hôm ấy, Hảo lái xe đi một vòng các công viên, vô kết quả như mọi ngày; bà thở dài lẩm bẩm một mình:

– Bé Nhã không đi đổi gió thì mình đi vậy.

Rồi bà lái xe tuốt ra bờ sông. Mất ăn và mất ngủ mấy tháng nay đã làm cho bà sút đi nhiều lắm. Áo dài chiếc nào cũ mà vừa ý muốn mặc, bà phải thâu eo lại cả. Tuy đi rều phổ rất thường mà Hảo nghe thiếu không khí trong ngực luôn. Đây cũng là một dịp cho bà đi thở gió lành dưới sông đưa lên.

Hảo đậu xe, bước vào trên đường sỏi đỏ rồi giục mình mà bảo thầm:

– A, ở đây cũng có trẻ con! Mình ngốc quá, vậy mà hôm nay quên phức bờ sông, cứ lục lạo ở các công viên thôi.

Hảo vào ngay chỗ cầu tàu cá của Nhựt bốn. Đưa mắt dòm qua một vòng, bà không thấy một chiếc xe nào mui màu kem hết. Muốn xem xét cho kỹ, Hảo đi lần vô phía trong bến thủy quân.

Đờn bà đeo theo con lớn con bé rất đông. Từ lâu Hảo đặt hy vọng vào bé Nhã nên bớt nghe thèm con. Nay cái cảnh vui vầy của những bà mẹ tốt phước đùm đê con lại diễn ra trước mặt bà, khiến bà nghe nao nao buồn. Những đứa trẻ kia, cho đến cả vài đứa xanh xao và ốm như con còng gió, bà thấy cũng là dễ thương và mẹ của chúng là những người sung sướng hơn bà nhiều lắm.

Trong giây phút, bà bớt căm hờn Liên, thấy Liên cả quyết giữ con là chính đáng, là hợp lòng người lắm. Nếu Liên chịu để bé Nhã làm con của cả hai người mẹ thì vui biết bao nhiêu! Việc gì cũng ổn thỏa hết: bà khỏi phải giành giựt như vậy, và sự thù oán sẽ không còn giữa hai người đáng lý phải thương yêu nhau.

Nhưng bà bỗng bật cười: một người đờn ông có thể là chồng chung của hai người

đờn bà được, nhưng một đứa bé không thể là con chung của hai bà mẹ. Quyền sở hữu về chồng không tuyệt đối bằng quyền sở hữu về con, người ta chia chồng chứ thế gian chưa hề nghe nói ai chia con bao giờ.

Lòng Hảo nghe bót cầm hờn Liên, nhưng trí bà vẫn muốn giữ cầm hờn đó. Nên chi tiềm thức của bà làm việc âm thầm bên trong để tìm lý lẽ mới đặng ghét Liên. Nó đã tìm được và trình bày lý lẽ ấy ra. Đây nầy: “Liên nó còn đường sanh đẻ nó sẽ có con đàn cháu đống. Như vậy không nhượng bé Nhã cho bà là một kẻ không còn hy vọng có con nữa, Liên rõ là một kẻ xấu bụng, không thể tha thứ được.

Khi tiềm thức của bà nêu ra lý lẽ trên đây thì Hảo nổi xung lên, quyết chiến đấu đến cùng.

Bà đã lên tới bến thủy quân rồi, bị hàng rào dây xích to cản đường bà mới hay. Hảo

lại quay gót trở về qua lối cũ để thử tìm một lần nữa chiếc xe quý báu kia.

Lần này Hảo đến chỗ bà đậu xe mà không dừng chơn, đi luôn ra cầu lạc bộ bơi lội là phía mà bà chưa xem xét hồi nãy. Tới hông quán rượu “Mũi đất của những anh tán dóc” Hảo mừng đến muốn ngộp thở mà thấy chiếc lăng đô mui kem đậu cạnh chị hàng mía.

Không có người giữ xe và giữ em. Nho và Liên chắc tự đẩy con ra đó rồi vào quán mà giải khát, để bé Nhã ở ngoài. Sợ bị Nho Liên trông thấy, Hảo xẻ ra ngoài đường mà đi chớ không đi giữa đám bờ sông nua.

Bà len lén nhìn vào trong quán thì thấy có hai cặp vợ chồng, nhưng cả hai đều không cặp nào phải là Nho Liên cả. Hảo nhìn mặt những người đờn ông uống rượu lẻ loi nầy hay uống chung bàn năm ba người. Mặt nào cũng lạ hoắt cả.

Thật là kỳ! Lãng đô bán ở các hiệu, thường thường màu xanh, mui xám, mui sô cô la. Màu kem ít thấy có lắm, bà ngở chiếc xe bà mua cho bé Nhã là độc nhất, không dè cũng còn chiếc khác giống như vậy?

Nhưng biết đâu! Xe ấy có thể là xe chở bé Nhã, nhưng Nho Liên đang đứng đầu đó chở không phải đang uống rượu trong quán. Hảo nhìn quanh quất mà không thấy bóng dáng hai người quen đâu cả.

Bỗng một người đờn bà độ bốn mươi, ngồi dưới đất mà ăn mía nãy giờ, đứng lên chùi miệng bằng khăn tay, rồi đẩy chiếc xe đi vào hướng bến thủy quân.

Hảo làm bộ như tình cờ mà đi ra sát mé trước, để lại gần xe. Chừng đi ngang qua gần đó bà mới thấy mình lắm to. Đứa bé nằm trong đó là một đứa bé gái con Tây.

Hết hy vọng sau vụ mừng hụt đó, bà tìm một chỗ bằng trống mà ngồi. Chỗ Hảo tìm được ở ngoài bìa trái của một chiếc băng. Bên mặt của bà là năm mẹ con, bà mẹ trạc ba mươi tuổi, bốn đứa con chũng sanh năm một, chỉ cao thấp hơn nhau chũng một phân Tây thôi.

Mấy đứa bé lao chao, lộn xộn quá, kh-
iến mẹ chúng phải mắng:

Có bà ngồi chơi kia, chớ không phải một mình tụi bây đâu mà chào rào nhảy lên nhảy xuống hoài cho bà phải bực mình.

Hảo day lại mỉm cười với bà mẹ:

– Không sao đâu bà. Trẻ con thì đứa nào cũng như vậy hết. Tôi yêu trẻ lắm.

Bà mẹ sợ con mình quấy Hảo nên đổi chỗ ngồi gần sát bà để ngăn con chạm tới bà:

– Khổ quá, bà mẹ than, tôi chặn bốn đứa này nhọc bằng người ta chặn cả ngàn con vịt.

– Tôi thì tôi chỉ muốn được khổ như bà thôi, mà vẫn không toại nguyện.

– Bà chưa có cháu nào sao?

– Chưa. Nên tôi thấy trẻ tôi yêu lắm.

Hảo nói xong câu đó, đưa tay ra để vuốt tóc đứa bé gái nhỏ hơn hết của bà kia, nó vừa đến trước đó và dạn dĩ, nó muốn làm quen với Hảo.

– Bé tên chi? Hảo hỏi đứa gái.

– Dạ con tên Lệ.

– Bé mấy tuổi?

– Dạ con năm tuổi.

– Con đi học chưa?

- Dạ con học ở nhà với tía con.
- Con biết đọc chưa?
- Dạ con biết chữ A, chữ B, chữ C.
- Giỏi. Bé ngoan quá. Con gái dễ thương quá phải không bà?
- Dạ, bà nói đúng. Còn ba thằng giặc kia thì tôi chịu không thấu, mà xóm diềng cũng không ai chịu được chúng nó cả.

Thật rõ ràng là luận điệu của một kẻ dư ăn dư để, cho rằng của cải làm bận rộn mình! Hảo hơi buồn, ngó mông ra ngoài sông. Một chiếc xuồng máy trên đó hai mẹ con người Âu lo lái xuồng cho người chồng chuôi trên mặt nước sau chiếc xuồng với đôi giày trượt tuyết. Đôi vợ chồng ấy chỉ có một đứa con thôi, một đứa con trai độ mười tuổi. Gia đình tay ba ấy trông sao mà đầm ấm vui vẻ lạ. Nếu bà được thằng Nhã thì có thua gì gia đình người Âu này đâu!

Bỗng tiếng còi hú liên tiếp chạy qua trên đường, sau lưng Hảo. Bà day lại thì thấy đó là một chiếc xe chở bệnh của Đô thành. Cùng trong lúc ấy, Hảo thò người ra: một đứa con gái lồi 17, 18 tuổi từ ngoài đường nhựa, đẩy vào đường đá đỏ trong này một chiếc lăng đô mui kem.

Kinh nghiệm ở đời và thất vọng vừa rồi ngăn Hảo mừng rỡ sau giây phút thần thờ ban đầu đó. Để khỏi thất vọng nữa, bà cầm bằng như chiếc xe mui kem này là một chiếc thứ ba ở Sài Gòn và đứa bé nằm trong đó là đứa bé con Tây nào đó.

Hảo gạt gẫm lòng mình như vậy, nhưng lòng bà vẫn không chịu để bị gạt dễ dàng. Nó cứ bứt rứt muốn biết đích xác đứa bé nằm trong xe là đứa bé nào.

Mắt bà không rời chiếc xe và đứa con gái đẩy xe. Con nhỏ đẩy lăng đô đi riết lại

sân gôn-phờ (golf), rồi ngừng gần đó mà xem người ta chơi banh.

Kể từ lúc chiếc xe mui kem đẩy vào bờ sông, Hảo không còn biết người đàn bà bên cạnh mình nói gì nữa. Bà chỉ ừ hử lấy lệ thôi. Mấy đứa con của bà bên cạnh hình như đang làm giặc hay giựt giàn chay gì đó, thế mà Hảo cũng xem như không không.

Giây lâu, không chịu được nữa, bà đứng lên, chào bà mẹ mà rằng:

– Thôi, bà ngồi đây hóng mát nhé. Tôi ngồi lâu cũng mỏi, cần đi qua đi lại vài vòng.

– Dạ, chào bà.

Hảo không dám đi ngay lại sân gôn-phờ, sợ rằng không phải, rồi khổ thêm nhưng bà cũng không đi xa đó được. Bà đánh mấy vòng và những vòng ấy càng lúc càng hẹp lại cho đến một khi kia thì

bà chỉ còn cách chiếc lăng đô độ sáu bảy thước thôi. Bà ngóng cổ lên, cổ dòm vào xe, nhưng nệm xe ở dưới sâu, không trông rõ được đứa bé.

Con nhỏ đẩy xe thì xem mê mệt trò chơi của mấy người đờn ông. Hảo rón rén bước lại gần sau lưng nó như là kẻ cắp định làm một vố rồi chạy đi. Khi chỉ còn cách đó chừng hai thước, bà dòm vào xe thì máu bà bỗng như ngưng chảy.

Thằng Nhã tuy có đổi khác sau mấy tháng xa bà nhưng vẫn còn nhìn được. Phương chi càng lớn tháng nó càng giống Nho hơn nên càng dễ nhìn hơn.

Nhã đang ôm cái núm vú cao su mà núc, mắt khờ khạo nhìn trời xanh, bà thấy là muốn nhảy tới cắn cho đã thèm.

Hảo đang tìm cơ để bắt chuyện với đứa con gái đẩy xe. May quá, chiếc núm vú của

bé Nhã rơi xuống nệm, và nó mếu muốn khóc lên.

Con nhỏ đẩy xe say mê cuộc chơi gön phờ không hay biết gì cả. Hảo bước tới vài bước dòm vào xe rồi day lại gọi con nhỏ:

– Núm vú của em bé rớt, em bé muốn khóc kia em à!

Con Lầu ngược lên, mỉm cười với Hảo, vị tình bà đã săn sóc cho Nhã chớ thật ra nó không sốt sắng lắm với bốn phận của nó.

Lầu lượm núm vú lên, chùi đầu núm vú vào tay áo nó rồi đút vào miệng thằng bé. Hảo ghê tởm quá, và tội nghiệp cho Nhã quá, nhưng không dám nói gì, cũng chẳng lộ vẻ khó chịu ra, sợ mích lòng chị vú non. Bà học được một bài học kinh nghiệm quý giá, là giao con cho tôi tớ không được. Một

bà mẹ tốt, phải chính mình săn sóc lấy con mình.

Hôm ấy, Hảo mới hiểu tại sao con của bạn hữu bà, nuôi dưỡng vệ sanh là thế, mà lắm khi lại mắc những chứng bệnh do bẩn thỉu mà ra. Con nhỏ giữ em nầy, ra chùng không phải ác mà bôi bẩn bé Nhã đâu. Nhưng vì nó không tin những lời căn dặn của chủ nó, nên mới hành động như vậy.

Bấy giờ Hảo mới dám công khai vịn chiếc lẵng đồ.

Bà cúi xuống cười với bé Nhã, nói chuyện với nó. Bé Nhã ngưng nức nức vú, ngơ ngác nhìn bà, rồi nhìn bà trôn trời ra. Ký ức non dại của nó không chắc nó nhớ được người đồn bà đã thương yêu nó như thương yêu chính gò má của bà, cách đây mấy tháng. Nó nhìn bà mãi chỉ vì nó ngạc nhiên mà thấy một gương mặt lạ, khác hẳn gương mặt của mẹ nó và chị vú của nó.

Nghe êm tiếng người, Hảo ngược lên thì các tay gôn-phờ đã thôi chơi. Bà mừng thầm vì con vú non sẽ hết mê và bà có thể bắt chuyện với nó. Hảo cười với con Lầu mà rằng:

– Em bé dễ thương quá. Mấy tháng đó em?

– Thưa bà bốn tháng.

– Bú gì mà số sữa như vậy?

– Thưa chủ em nói là bú hỗn hợp, phân nửa sữa mẹ, phân nửa sữa bò.

– Hèn chi.

– Bú như vậy tốt lắm hả, thưa bà?

– Bú sữa mẹ thì tốt nhất. Có tẻ lắm cũng bú hỗn hợp như vậy. Bú toàn sữa bò không thôi, ít có đứa được tốt lắm. Em bé là con so hay con rạ vậy em?

– Thưa em không biết. Em chỉ mới vào ở hai tháng nay thôi. Em thấy cô chủ em chỉ có một mình bé Nhã đây thôi, nhưng không rõ còn em nào nữa để ở đâu hay không.

– Em bé tên là Nhã?

Hảo vừa nói vừa mở sắc lấy kẹo ra, nhưng bà ăn trước rồi mới mời con Lầu sau, để cho nó không thấy được đó là một cử chỉ sắp đặt để mua lòng nó. Con Lầu nhận kẹo, nói cảm ơn và thật lòng cảm tình với Hảo nhiều lắm. Hảo rủ:

– Lại đây ngồi chơi em. Để cô đẩy xe cho.

Vừa nói, bà vừa đẩy chiếc lạng đô lại đồng gạch đỏ ở gần đó mà Đô thành dùng để xây một bồn bông.

Con Lầu nổi gót theo bà và hỏi:

– Coi bộ bà thích trẻ con lắm, thưa bà?

– Ủ. Ta ngồi ở đây, không ai quấy rầy như ở đằng các băng.

Hảo lại trao thêm kẹo cho con Lầu và hỏi:

– Em làm một tháng bao nhiêu?

Lầu không ngạc nhiên lắm. Những lần ở các chủ trước, nó cũng bị nhiều bà lạ hỏi như vậy. Có bà chỉ thấy nó sạch sẽ duyên dáng nên cảm tình mà hỏi thế thôi. Có bà đang túng người làm, thấy tội tở của ai cũng hỏi đon hỏi ren để dụ dỗ.

– Thưa bà, năm trăm, nó đáp.

– Chỉ có năm trăm thôi à? Cũng hơi ít đó.

– Nhưng em khỏi phải làm công việc gì khác hết.

– Nhà kẻ ăn người ở nhiều lắm hả?

– Dạ chỉ có một mình em thôi. Nhưng chủ em ăn cơm xách.

– Vậy sao? Còn ai quét dọn.

– Dạ chủ em ở buyn-đin, muốn có hai buồng trên, gọn lắm. Hành lang đã có nhưn công của buyn-đin lau quét. Nhà ở xóm sang, nên đi ra đi vào, guốc dép không dính một chút đất nào; thành ra buồng trong cũng khỏi phải lau.

– Ở buyn đin, chắc chủ em sang lắm?

– Dạ, họ sang lắm. Nghe nói muốn hai buồng ấy là mỗi tháng phải trả tới bốn ngàn.

– Buyn-đin nào mà ở xóm sang hử em?

– Dạ buyn-đin năm từng đường Tự Do.

Ít ra tới đây Hảo cũng biết đích xác họ ở đâu, tuy chưa dám hỏi họ ở từng thứ mấy và buồng số mấy.

Làm bộ buồn cười, Hảo cười lớn lên rồi hỏi tiếp, vừa hỏi vừa biểu thêm kẹo:

– Em nói buyn-đin năm từng mà nói theo ta hay theo Tây?

Con Lầu ngạc nhiên trở mắt nhìn Hảo giây lâu rồi hỏi lại:

– Thưa cô, gì mà theo ta, theo Tây, em không hiểu?

Hảo cười mà rằng:

– Ta hiểu theo Tàu và ăn nói theo họ. Căn nhà dưới đất ngtrời Tàu gọi là từng thứ nhứt và vì vậy, từng lầu thứ nhứt họ gọi là từng nhì. Thế nên nhà chỉ có hai từng mà họ bảo là ba từng đó em.

Con Lầu như chợt tỉnh, phá lên cười rồi nói:

– Trên đét ời, cô nói em mới nhớ ra. Phải rồi, nhà ấy chỉ có bốn tầng thôi. Buồn cười quá, cái gì căn dưới đất lại kêu là tầng nhút, bây giờ mới thấy kêu như vậy là vô lý.

Câu chuyện từng lầu giúp Hảo hỏi được chi tiết sau đây mà không có vẻ dò xét điều gì.

– Chà, nhà bốn tầng, leo thang chắc rung giở?

– Thừa cô, có thang máy chớ. Nhưng chủ em ở từng nhì... ủa từng nhút (con Lầu cười ngặc ngộ sau lời nói lộn nầy) nên nếu phải leo thang cũng không nhọc bao nhiêu.

– Chắc em sung sướng lắm, đây em bé đi chơi cả ngày, mà lúc ở nhà, chủ cũng vắng mặt, mặc sức mà ở không.

Sợ Hảo có ý xấu về nó, có hại cho nghề nghiệp của nó nếu bà có ý dụ dỗ nó, con Lầu vội cãi:

– Không, thưa cô. Coi vậy mà làm lác xác cũng hết giờ. Lại còn phải đi xách cơm, xách đồ ăn sáng, ngày ba bận.

Hảo lại biểu thêm kẹo; lần này cả một nắm đầy, để xóa sự nghi ngờ giả vờ của bà. Bà nói:

– Cô ra đây hóng ngát rất thường, sao ít gặp em. Chắc em thường đi vườn trẻ con hơn?

– Thưa cô, em chỉ ra đây thôi, chủ em dặn như vậy.

– Vậy à. Thôi, từ rày cô sẽ để ý tìm em. Cô có bạn rồi đó. Thôi, em còn ở đây chơi nhé...

Hảo đứng lên, con Lầu cũng đứng theo

mà chào bà. Nhưng bà không đi ngay ra xe, sợ con Lâu biết tung tích bà, không tiện. Bà làm bộ đi lên đi xuống một hồi, và thấy con nhỏ đang mê xem Tây chuối trên nước bằng giày tuột tuyết, bà mới nhảy lên xe và phóng lệ.

CHƯƠNG KẾT

Lần đầu tiên từ hai tháng nay, Hảo ăn biết ngon, và đêm đó ngủ được sau nửa tiếng đồng hồ suy tính mưu kế.

Phải, bây giờ thì khỏe rồi đó nhé! Chỉ còn thi hành kế quỷ thôi, chớ khỏi tìm kiếm ai nữa cả!

Kế quỷ này muốn thành được phải khôn khéo và tốn tiền. Khôn khéo làm thân với con Lầu cho nó tin cậy không sợ hãi. Khôn khéo làm cho nó ham muốn có nhiều tiền. Khi sự ham muốn ấy của nó lên

tới độ tốt cùng và nó sắp tuyệt vọng vì thấy không thể nào có tiền nhiều được thì thấy tiền ra trước mặt nó một số tiền to tát đối với nó, làm cho nó ngộp thở không còn cân nhắc gì được cả.

Tuần lễ này không có gì khó khăn: bà chủ hăng mà kết thân với một đứa gái giữ em, có tốn công tốn của bao nhiêu đâu? Vài gói kẹo, và trái bom, vài trái xá lý là đạt mục đích ngay.

Chiều hôm sau, Hảo lại ra chốn cũ, đi bằng tắc xi chứ không dám lái xe nhà nữa. Bà võ trang bằng nửa ký nho tươi, mới được nhập cảng dồi dào nên giá hạ lắm, và một quyển tiểu thuyết mà bìa vẽ rằn rịt và tô màu sắc sỡ xanh đỏ tím vàng.

Cuộc tiếp xúc khởi diễn bằng sự mời ăn quà chung, chứ không phải biếu quà khách sáo.

Con Lầu thấy lối khách ăn mặc, trông phong độ và bằng vào thứ quà sang trọng nầy mà chính chủ nó cũng thường ăn, thì nó đoán Hảo cũng thuộc vào hạng sang như chủ nó. Nhưng tại sao Hảo lại ra đây mà ngồi trên gạch, đánh bạn với tôi tớ của người ta thì chưa rõ; nó quyết dò lần để tìm biết.

Hôm nay Hảo nói chuyện ít thôi, cầm đầu đọc tiểu thuyết. Lầu lắm, bà mới xếp sách lại rồi nhìn con Lầu mà thở dài.

– Truyện hay lắm hả, thưa bà? Con Lầu hỏi.

Hảo làm bộ giựt mình:

– O... hơ... à, cũng khá hay. Em biết đọc hay không?

– Dạ biết.

– Em ưa đọc tiểu thuyết không?

– Em thấy mấy chị em bạn của em họ mê lắm. Mà em làm biếng, nên không có đọc.

– Đọc tiểu thuyết cũng hay, giải buồn được. Như nầy giờ cô đọc chuyện cô Dần trong nầy hay quá. Cô Dần cũng đi ở giữ em cho người ta như em, và như em, cô ấy cũng xinh đẹp và rất có duyên.

Nói tới đây, Hảo nâng cằm của con Lầu lên rồi nhìn nó mà cười. Bà thấy nó xinh đẹp và có duyên thật. Bà kể tiếp:

– Một hôm nó ngồi xem chừng con của chủ nơi một vườn trẻ, thì một cậu công tử đi ngang qua. Thấy dung nhan cô Dần, cậu công tử mê lắm. Cậu ta bèn vào vườn chơi mà làm quen với nó.

Hai người yêu nhau, cậu nọ cho tiền cô Dần rất nhiều nhưng cô ta tham lam quá đòi hỏi quá sức của cậu nên cậu phải

đi lường gạt người khác để đủ tiền cung phụng cho cô ta.

Kết cuộc cậu ấy bị bắt, cô Dân hóa ra mất nơi nương dựa, và lần lần lùi trở về đời sống nghèo cực như trước.

– Đáng kiếp, con Lầu phê bình.

Nó phê bình theo lối của nó, của hạng người như nó: chỉ phê bình nhân vật thôi. Rồi im lặng giây lâu nó hỏi:

– Không biết chuyện trong tiểu thuyết có thật vậy hay không cô?

– Có chứ không có làm sao ai biết mà viết ra.

Hảo để cho Lầu nghĩ ngợi rất lâu về chỗ có thật ấy: Lầu ngó mông ra ngoài sông, trong lòng chắc ao ước được một công tử nào đến yêu nó và cho nó thật nhiều tiền.

Giây lâu Hảo lại nói:

– Tiếc cho cái cô Dân này đã quá tham lam!

Ủ, Lầu cũng nghĩ như vậy. Nó sẽ biết điều hơn chứ không đòi hỏi quá cho đến nỗi sụp đổ cả như cô Dân dại dột kia đâu.

Cho nó ý nghĩ về biết điều trong sự vừa phải xong, Hảo lại kéo nó trở về thật tế:

– Tiểu thuyết họ dựa theo sự thật mà viết. Nhưng chuyện thật không phải là chuyện thường xảy ra. Một công tử ít có dịp mê một cô gái giữ em lắm.

Con Lầu cười:

– Em cũng nghĩ như vậy. Thiếu gì người đẹp hơn bọn chúng em. Thành ra em ít khi dám mơ hảo.

– Ít mà không phải là không có. Em cứ mơ đi chứ! Nào có tốn hao gì đâu mà em sợ.

Nho tươi lại từ tay Hảo truyền qua tay con Lầu. Lầu vui thích lắm, không phải nhờ thú quà ngon mà không mấy khi nó được ăn kia, mà vì nó thấy rằng nó có bạn, một người bạn hay ho, khác hẳn bao nhiêu là đồng nghiệp khác của nó, không bao giờ gọi cho nó nghĩ đến những chuyện xa vời như vậy.

Hôm ray, Hảo đã mở khóa cho trí óc con Lầu thoáng thấy sự có thể được hưởng một đời sống xa hoa. Đó là bà dặt nó đi bước đầu chơi chơi vậy thôi chớ gọi ham muốn, phải xác thực hơn thế kia.

Hôm sau, Hảo ra tiệm vàng sắm một bộ nữ trang toàn bằng vàng và cẩm thạch gồm một đôi hoa tai, một sợi dây chuyền mề đai, một chiếc cà rá và hai chiếc vòng cẩm thạch nam vàng.

Đó là loại nữ trang bình dân. Từ thuở giờ Hảo chỉ diện bằng nữ trang quý phái

kín đáo bằng bạch kim nhận xoàn. Bà biết rằng con Lầu chưa biết thưởng thức vẻ đẹp của loại nữ trang của hạng bà, nên mới sắm thứ của nó, xanh xanh vàng vàng rất dễ mê đối với mắt của nó.

Hôm ấy bà bạn cao tuổi và sang trọng của con Lầu hiện ra với mớ cẩm thạch bọc vàng trên người, khiến nó thấy bà như vừa bước xuống hàng ngũ của nó, gần gũi nó hơn hôm trước nhiều.

Thấy con bạn trẻ nhìn mê nữ trang của mình, Hảo cười rồi mở dây chuyền của bà ra mà trông vào cổ nó. Chiếc cà rá và hai chiếc vòng cũng được sang qua tay con Lầu. Xong, bà lấy chiếc gương con trong sắc ra đưa trước mặt con nhỏ mà rằng:

– Tượng của em sang lắm. Em mà có chút đỉnh nữ trang đeo vào mình thì xinh đẹp hơn trước bội phần. Đó em nhìn cho rõ thì biết.

Con Lầu nhìn trôn trời cái ngực của nó trong kiếng. Chiếc mề đai thẻ ngà ngọc thạch bọc vàng y nằm trên đó, nó thấy đẹp quá sá.

Nó lại dòm xuống hai chiếc vòng cầm thạch nạm vàng ôm vừa khít cổ tay của nó rồi nó thấy tay nó sao mà dễ thương quá đi mất.

Hảo rình hai con mắt của con nhỏ giữ em để theo dõi những ý nghĩ thâm kín của nó lộ ra trong ấy. Con bé thích chí, rồi buồn rầu thấy cả đời nó khó sắm được những món đẹp ấy.

Hảo nói:

– Xem thì rôm mà không bao nhiêu tiền đâu. Em muốn những thứ này thì thiết thực đó, có cơ sắm được chứ không phải mơ hảo như mơ cậu công tử trong truyện đâu.

– Hết thấy giá độ bao nhiêu thừa cô?

– Kể cả đôi bông tai của cô đây thì chỉ lỗi tám ngàn là sắm đủ.

– Ý trời ơi, cô nói như là ít tiền lắm, nhưng em lại thấy là quá nhiều. Em làm lương tháng có năm trăm thôi. Nếu để dành được mỗi tháng vài ba trăm thì cũng phải đến bốn năm mới gom đủ số tiền ấy. Mà để gì để dành, thừa cô?

– Em còn trẻ, có dịp kiếm tiền, đừng có thối chí sớm như vậy.

Con Lầu bỗng buồn nét mặt rồi thân mặt kể lể:

– Năm ngoái có một thầy yêu em lắm. Thầy hứa sắm cho em những món nữ trang thứ đó, một hôm dắt em đi chơi, ngang qua các tiệm vàng mà em đứng lại trầm trồ. Nhưng rồi thầy ấy không yêu em nữa, em mất mộng sắm nữ trang từ đó.

– Đùng, em đừng nhờ đờn ông sắm cho, trừ ra người đó là chồng của em. Nhờ như vậy xấu lắm. Thường thường thì bị họ gạt gẫm hứa suông rồi chùng hưởng được em rồi, họ làm lơ đi.

– Cô dạy rất phải. Nhưng quả thật không có đường nào khác.

– Cũng còn đường. Em bền chí rồi sẽ gặp được con đường ấy.

* * *

Nhờ dọ hỏi biết Nho Liên không bao giờ theo con ra bờ sông cả, nên Hảo hay ẵm bé Nhã ra khỏi xe để nựng nịu nó mỗi lần gặp con Lâu.

Mặc dầu chủ nó đã căn dặn kỹ lưỡng và giao ước gặt gao về khoản đó, Lâu vẫn không nói gì, vì nó thấy Hảo là bạn thân

nó, và chủ nó cũng không thể biết được mà phải sợ.

Hôm ấy Hảo nắm gót bé Nhã mà hôn tro hôn trất, khiến con Lầu phải nói:

– Hôm nay em không thấy cô dẫn con của cô ra đây lần nào hết, và cứ xem cô cưng bé Nhã thì em đoán cô không con, và muốn con lắm phải không thưa cô?

– Đúng, em khá thông minh. Cô có con, nhưng con của cô đã chết mấy tháng nay nên cô buồn lắm.

– Chỉ có một em thôi sao cô?

– Ừ, chỉ có một thôi. Cô mà được một đứa con trai như bé Nhã này thì thích nhất đời.

Nói rồi bà lại nựng bé Nhã, kêu nó bằng cục cưng, cục vàng, cục ngọc, đủ thứ là món quý.

Giây lâu, Hảo ngược lên nhìn con Lâu mà cười rồi nói giọng cà rỡn:

– Em bán bé Nhã cho cô đi. Giá cả tùy em định đoạt.

Con Lâu lấy làm hay ho lắm, cũng cười theo mà rằng:

– Cha, bán bé Nhã thì mặc sức mà sắm vàng. Nhưng rồi vô khám, rốt cuộc không đeo vàng được.

– Ai đại gì để vô khám.

– Chớ trốn đâu cho khỏi, thưa cô.

Hảo thấy chưa phải lúc nói nhiều và nói nghiêm trang về vụ này, nên bông lơn thêm một câu nữa rồi ra về sau khi hôn hít rất lâu bé Nhã.

Tối hôm đó trong giờ ăn, con Lầu đứng hầu bới cơm cho Nho Liên, nghe chủ nói về một bà quen của họ cũng hiếm hoi và muốn con, nó xen vô:

– Thừa cô, cô nói em mới nhớ. Hôm nay em đẩy bé Nhã đi chơi, hay gặp một cô sang trọng lắm cũng hóng mát ngoài bến tàu. Cô ấy cứ theo trầm trồ bé Nhã hoài, khen bé Nhã nào khéo khỉnh, nào sổ sữa, lu bù thứ khen.

Nhờ gặp nhiều lần nên em quen với cô ấy, và hỏi ra mới biết cô ấy không con. Sao kỳ quá hử cô, họ ham con quá!

Liên nghe câu chuyện con Lầu vừa kể thì giựt mình đánh thót rồi hỏi lảng xảng:

– Cô ấy già hay trẻ, ra làm sao, gặp ở đâu?

Con Lầu ngạc nhiên trước sự bối rối và quỳnh quáng của chủ nó. Nó hơi sợ, không

biết sợ cái gì, nhưng phải đáp vì đã nói lỡ ra rồi.

– Thưa, cô ấy xem bơi cao tuổi hơn cô một chút. Ra làm sao thì em nói không được, mà trông sang trọng không kém gì cô. Dạ, gặp ngoài bến tàu.

Con Lầu quyết chí thổ lộ có bấy nhiêu đó thôi, chủ nó hỏi thêm thế nào nó cũng không nói.

Ăn cơm xong, Liên khóa cửa buồng ngủ lại rồi nói nhỏ với Nho:

- Anh có nghi gì hay không?
- Nghi gì.
- Về câu chuyện con Lầu nói.

Nho cười ngất mà rằng:

– Em khéo lo hảo thì thôi. Em nghi đó là Hảo hả? Nếu như là Hảo thì nó đã hành

động rồi.

– Hành động thế nào?

– Ai biết đâu. Nhưng không lẽ nó theo dấu mình, rồi khi tìm được, lại không làm gì hết.

– Biết đâu chị ấy không chăm rãi để hành động cho chắc.

– Em sợ Hảo đến đây phải không? Nếu vậy thì đuổi con Lầu đi.

– Vô ích, vì đã quá trễ rồi. Ra khỏi nhà này, con Lầu sẽ oán ta mà giúp Hảo đắc lực thêm. Nhưng em không phải sợ điều đó.

– Chớ em sợ gì?

– Bé Nhã.

– Không dám đâu.

– Anh cứ nói thế, đồn ông hay bình tĩnh tầm phàu lắm!

Nho ngoài mặt nói vậy mà trong bụng lại rối lung tung beng. Ông thấy cảnh khổ của ông đến mức này là đủ rồi. Ông vừa quen được với cảnh khổ này, vừa chịu đựng được nó và thấy tạm để chịu với nó. Nếu Hảo gây rối mãi, thì không biết đời ông sẽ bị náo động đến đâu.

Chiều hôm sau, khi mặt trời đã khuất sau những dãy nhà cao, thì con Lầu sửa soạn để đưa bé Nhã đi hóng mát. Liên nói:

– Bữa nay em bé hơi ảm đầu, đừng có đẩy em đi.

– Vậy sao, thưa cô.

Con Lầu chứng hửng vì nó săn sóc bé Nhã từng phút từng giây lại không hay bé Nhã ể mình. Nó bước lại sờ trán em bé thì nghe trán lạnh tanh.

Bỗng nó chợt hiểu, nên làm thình, không cãi như nó vừa toan làm.

Hảo ngồi trên đồng gạch đỏ mà đợi mãi con bạn vú em đến tối mịt, đèn đường và đèn dưới tàu cháy lên, bà mới ra về.

Trẻ con không được đưa đi hóng mát một hôm là sự thường nên Hảo không lấy làm lạ về sự vắng mặt đó. Nhưng liền bốn ngày sau đó, bà cũng không thấy tăm dạng con Lầu và chiếc lăng đô màu kem đâu cả.

Hảo đi qua khắp các vườn chơi trẻ con, đi cho chắc ý vậy thôi chớ con Lầu đã quả quyết với bà là nó chỉ ra bến tàu thôi mà cũng không gặp người bạn trẻ và đứa bé thương yêu.

Hôm sau bà đến dưới buyn-din để rình con Lầu. Nhưng khi tới nơi, bà thấy làm như vậy bất tiện lắm. Nho và Liên có thể ra đi thình lình và bắt gặp bà. Bà chưa hành động mà quây hồi ố, họ sợ rồi dời chỗ ở thì khổ cho bà thêm. Hơn thế, nếu con Lầu

không ra thì có phải bà đợi rụng giò hay không.

Nhớ lại chi tiết về vụ xách cơm, Hảo trở về nhà và liệu đến gần giờ ăn, đi chặn đường con Lầu trên khoảng phố từ nhà hàng lấy cơm đến bun đin mà Liên ở.

Gặp nhau, cả hai đều dớn dác nhìn quanh ngó quẩn, trông như hai kẻ gian phi, hoặc hai người buôn lậu. Chưa thổ lộ gì với nhau, họ đã hiểu nhau lắm rồi.

Hảo hỏi:

– Sao hôm nay em không đưa bé Nhã đi hứng gió?

– Dạ cô chủ em không cho.

– Sao lại không cho?

– Cô chủ em nói bé Nhã ấm đầu.

– Thế nghĩa là bé Nhã không có ẵm đầu?

– Sao cô biết?

– Nếu bé Nhã ẵm đầu thì em đâu có nói: Cô chủ em nói, em đã nói ngay là bé Nhã ẵm đầu kia chứ.

Con Lầu cười ngất rồi khen:

– Cô thật tinh ý.

– Nhưng sao chủ em lại nói dối làm chi?

– Dạ em không biết. Hình như bà sợ cái gì.

– Sợ cái gì?

– Em cũng không biết nữa.

Quả thật Lầu không biết rõ nhưng nó hơi nghi bà chủ nó sợ Hảo. Hảo cầm tay Lầu như bạn thân, vừa đi vừa nói:

– Hôm nay cô nhớ em quá, mà cũng nhớ bé Nhã nữa. Em nè, cô muốn nói với em một chuyện...

– Chuyện gì thưa cô?

– Em có muốn được tất cả nữ trang hôm nọ, thêm năm ngàn đồng bạc mặt nữa không?

Con Lầu bối rối hết sức. Nó thoáng hiểu Hảo muốn gì. Nó ham số tiền ấy lắm, mà cũng sợ hãi lắm. Nó thừ người ra giây lâu rồi hỏi:

– Em phải làm gì mới được thưởng như vậy, thưa cô?

– Em đưa bé Nhã cho cô nuôi.

Con Lầu chờ đợi đề nghị đó, nhưng nghe Hảo nói ra, nó choáng váng như bị ai đánh một vố vào đầu. Nó im lặng rất lâu rồi nói:

– Ở tù chết!

– Em đi luôn kia mà.

– Làm sao trốn cho khỏi. Họ có bót, lính sẽ tìm mình.

– Làm sao mà tìm được. Em là con gái có ai xét giấy tờ gì đâu.

– Họ đăng nhựt trình rồi em đi tới đâu cũng bị người ở gần biết cả rồi đi tố cáo, làm sao?

– Khỏi lo. Em theo về nhà cô. Cô cần em để giữ bé Nhã. Cô lại không tố cáo em.

– Người ở của cô sẽ nghi nan thì làm sao?

– Cô mượn một nhà riêng chỉ một mình cô, em và bé Nhã ở mà thôi.

– Mà em sợ quá cô à!

– Đã cam đoan không ai tìm ta thì còn

sợ gì?

– Mà sao em cứ sợ.

– Chủ em có lấy hình của em hay không, có ghi thẻ căn cước em hay không?

– Thừa không.

– Như vậy khỏi lo gì hết. Họ chỉ biết tên em thôi thì làm sao đi thừa kiện được, làm sao đăng báo được.

– Nhưng chủ em không cho đem bé Nhã ra ngoài thì làm sao?

– Thì mình tìm cách cho cô ấy sai em đem bé Nhã ra ngoài, không khó lắm đâu. Miễn là em bằng lòng là được.

Thấy con Lầu cứ làm thỉnh mãi, Hảo mở ví lấy ra hai ghim bạc đưa cho nó.

– Em nhận trước số tiền này, kéo ngại cô hứa suông.

Con Lầu cầm tiền không dám bỏ túi. Hảo phải cầm tay nó mà thồn cả tay lẫn tiền vào túi áo bà ba của nó.

– Lấy khăn mù xoa đậy tiền lại, kéo họ thấy. Em nhận lời chứ?

Con Lầu ngần ngừ một lát rồi giao ước:

– Mà cô bảo bọc em nghe!

– Ủ, hứa chắc mà.

– Bây giờ làm sao để đem bé Nhã ra?

– Giờ tới tối, em có khuấy sữa cho bé Nhã thì khuấy nước lạnh nghe không?

– Dạ.

Bụng nó thì đừng che đậy bằng áo, bằng tã gì hết, phải để cho cái bụng chịu lạnh sáng đêm nay.

– Dạ.

– Như vậy ngày mai thế nào bé Nhã cũng đau bụng và đi rửa.

– Rồi làm sao nữa cô?

– Rồi thế nào cô chủ của em cũng đưa bé Nhã đi đốc-tơ. Chắc chắn là em phải đi theo để ẵm bé Nhã.

– Dạ hay lắm!

– Vào phòng chờ em ngắt véo thế nào cho bé Nhã khóc ré lên. Sợ làm ồn, chủ em sẽ bảo em ẵm bé Nhã ra ngoài giây lát. Chừng đó cô sẽ đợi em, cô mở cửa xe sẵn, em lên ngồi là ta chạy luôn.

Con Lầu vỗ tay reo lên:

– Cô sắp đặt thật tài tình như trong hát bóng.

Bống nó lo lắng hỏi:

– Nhưng cô biết chủ em đưa bé Nhã đi

đốc-tơ nào để mà đón ngoài cửa?

– Chủ em sẽ đi đốc tư Minh.

– Sao cô đoán trước được?

– Vì ông Minh là ông đốc tư chuyên trị trẻ con danh tiếng nhứt, lại ở cùng đường với chủ em.

– Hay quá. Cô giỏi như vậy, em an lòng được và dám theo cô đi.

– Về nhà làm ngay đi, theo lời cô dặn nhé!

– Dạ.

– Thôi cô đi đây.

Sự việc xảy ra đúng từng chi tiết một theo kế hoạch của Hảo.

Hồi bốn giờ khuya, bé Nhã bỗng khóc thét lên khiến cả nhà đều giật mình thức dậy. Nho lật đật nhảy xuống giường chạy

lại công tác mà vãn đèn.

Chiếc nôi của bé Nhã đặt ngay tại cửa buồng giữa phòng ngoài và phòng trong để cho Lầu vừa săn sóc em bé được, mà Liên cũng vừa kiểm soát được con Lầu.

Hai vợ chồng và cả con vú đều chạy a lại nôi của bé Nhã. Liên vội vã ẵm bé lên và ôm nó vào lòng. Nho hét:

– Lầu, xem trong nôi có con gì hay không như bò cạp, rít chẳng hạn.

Trong khi đó thì Liên tháo tã của bé Nhã ra. Nho nói:

– Có khi kim nó rơi dính tã, rồi đâm con.

– Nếu có kim thì từ đầu hôm đến giờ, Nhã bị đâm từ lâu rồi.

Mặc dầu vậy, Nho cũng vò vải tã và vải mền của bé Nhã cho thật chắc ý.

Cả nhà tìm giây lâu, không thấy nguyên nhân gì lạ, Liên kết luận:

– Bé Nhã bệnh rồi đó.

Bé Nhã mỗi lần thét lên khóc là nẩy ngược ra. Nó khóc đổ mồ hôi đến da nó lạnh ngắt. Để úm cho con ấm, Liên ôm con vào ngực và vác nó lên vai, được ẵm như vậy, bé Nhã đỡ hay sao không rõ nhà nó im được.

Nho nói:

– Đích thị là nó đau bụng.

– Sao anh biết?

– Thì ôm bụng nó là nó bớt kia mà.

Lời đoán của ông lang băm, phải đợi đến sáng bét mới được xác nhận. Sáng ra bé Nhã đi rửa ướt cả tã, thay mãi mà nó cứ làm dơ hoài.

Con Lầu rất hồi hộp mà nghe hai vợ chồng bàn với nhau để chọn đốc-tơ. Khi họ đồng ý về đốc tơ Minh, con Lầu mới thở ra nhẹ nhõm.

Chủ tớ sửa soạn trong nháy mắt thì xong. Họ đi bộ đến phòng khám bệnh của vị lương y, và trên đường, con Lầu phải một phen hồi hộp nữa. Nó sợ Hảo vụng về quá rồi chủ nó biết. Nó lại sợ Hảo đến không kịp lúc.

Họ vào, phòng mới mở cửa chưa đầy nửa tiếng đồng hồ; thế mà tấm thẻ Liên nhận được mang đến số 20. Con Lầu nghe dễ chịu lắm vì lúc bước qua ngưỡng cửa phòng khám bệnh, nó đi sau, thấy Hảo ngồi tắc-xi đi ngang qua đó, rồi ngừng lại cách đó năm căn nhà.

Hôm nay không có trẻ con nhỏ quá. Con bệnh nào cũng năm sáu tuổi đổ lên, nên chi phòng khám bệnh tương đối yên

tĩnh được. Thấy con nín mà ngủ, Liên an lòng, bắt chuyện với một bà bên cạnh. Hai người đang nói chuyện say mê thì bé Nhã bỗng ré lên khóc. Con Lầu đã làm thế nào không biết mà bé Nhã khóc mãi không chịu nín nữa.

Trong khi ai nấy đều im, bé Nhã có vẻ làm ồn quá, Liên bèn dạy lại nói:

– Lầu, ẵm em ra ngoài giây lát coi. Ở đây ngọt quá, chắc em khó chịu.

Con Lầu mừng rỡ nhưng không dám hỏi hả sợ chủ nó nghi. Nhưng, khi cánh cửa bật của phòng khám bệnh khép mạnh lại sau lưng nó thì nó bươn bả đi thật mau lại chiếc tắc xi đậu đằng kia, cửa xe mở ra nửa chừng, có cánh tay đòn bà ló ra mà vịn cửa ấy.

Cửa xe vội mở lớn ra, con Lầu nhào vô xe thì cửa đóng lại một cái rầm; xe còn rồ máy, giựt chạy luôn.

* * *

Liên nói chuyện một hơi, nghe chừng đã lâu rồi, nàng mới sốt ruột lên. Bé Nhã có thể khóc quá mà đổ mồ hôi. Gió bên ngoài có thể làm cho nó lạnh. Nhưng sao con Lầu ở mãi ngoài ấy? Nàng đợi thêm vài phút nữa, rồi xin phép người bạn bên cạnh, đứng lên để đi tìm con Lầu.

Nàng ngạc nhiên mà không thấy con nhỏ ở đúng lối tước cửa. Nhìn xa lên phía trên không thấy gì cả, Liên nhìn xa xuống phía dưới, cũng chẳng thấy tăm dạng con Lầu ở đâu hết.

Đâm sợ, nàng chạy tới góc đường nhỏ nối liền Tự Do và Nguyễn Huệ mà tìm. Không, con Lầu cũng không có mặt nơi con đường đó.

Bối rồi lên, Liên đánh một vòng qua hết bốn con đường. Bao bọc khối nhà mà trong đó có nhà Ông đốc tư Minh. Con Lầu vẫn vắng bóng.

Liên nghe bủn rủn tay chơn, muốn té quỵ xuống. Nàng cố gắng gượng đi một vòng nữa, rồi trở lại phòng khám bệnh. Ở đó không ai thấy con Lầu trở lại lần nào hết.

Tuyệt vọng minh mông, nàng chạy tuốt về nhà một nước. Liên nhảy lên thang lầu từng hai nấc một, và hỗn hển, nàng nhào vào phòng mà réo:

– Anh Nho ơi! Anh Nho!

Nghe kêu bài hã, Nho mất cả hồn vía, nghĩ ngay tới sức khỏe của con, ông tái mặt khi thấy mặt Liên cũng đaug tái ngắt:

– Gì đó? Gì đó? Bé Nhã đâu?

– Mất rồi.

– Mất, mất làm sao? Nói theo nghĩa nào?

– Con Lầu ẵm nó trốn mất rồi!

Rồi nàng ngã vật lên giường mà khóc òa.

Tin con mất lại làm cho Nho nghe nhẹ ra. Tiếng mất mà Liên dùng lại có nghĩa là chết. Đang lo cho sức khỏe củn con mà thấy Liên hốt hơ hốt hời chạy về, Nho nghĩ ngay đến cái rủi ro đó. Bây giờ rõ lại là bé Nhã chỉ mất thôi. Mất con cũng là cái khổ to, nhưng khổ to ấy bỗng hóa nhỏ ra sánh với cái chết của đứa bé, nên ông mới nghe nhẹ được trong lòng.

Bé Nhã mất, tức là nó còn sống, còn hy vọng tìm lại được. Mà biết đâu con Lầu không đi đâu đó, rồi Liên hoảng hốt lên như vậy thôi. Ông hỏi:

– Mất làm sao? Sao em chắc là mất?

Liên kể lại hết mọi chi tiết khiến Nho cũng đâm hoảng. Nỗi mừng con không chết đã qua. Cái sợ mất con bây giờ bày ra với cả vẻ to tát và thảm khốc của nó.

Tay chơn run rẩy, Nho thay quần áo tốc hành rồi nhảy xuống thang lầu. Cũng như Liên, ông chạy mấy vòng ở các nẻo đường quanh đó, rồi trở về phòng khám bệnh: Con Lầu đã đi mất thật tình.

Nho bơ phờ như kẻ mất trí, trở về nhà bảo Liên:

– Em nên đi ngay xuống bót mà cớ, và cầu cứu với họ: Gấp lắm, bé Nhã đang bệnh, bọn ăn cướp không biết săn sóc gì cả, sợ bé Nhã phải gặp chuyện không hay.

Nghe Nho nhắc đến bệnh của con, Liên đau xót vô cùng, nhưng là người đòn bà mạnh về bản tính, nàng trấn tĩnh nói:

– Không nên đi có bót.

– Sao vậy?

– Anh xét thử coi nó ăn cắp con mình để làm gì. Nếu nó ăn cắp đặng mà cho mình chuộc bằng một số tiền lớn, thì đi có bót tức là lên án con mình đó. Quân ấy không do dự mà giết con mình để phi tang khi chúng bị nhà chức trách theo dõi ráo riết.

Nho như sực tỉnh sau mấy lời của Liên, ngồi phệt xuống ghế, thở dài mà hỏi:

– Nhưng làm sao bây giờ? Con nó đang bịnh.

– Nó bịnh mà có thể khỏi. Chớ nó mà bị quân ấy muốn giết là không thoát được. Vả chúng nó cần bé Nhã sống để mà làm tiền chúng ta, thì chắc chúng nó phải lo điều trị cho bé Nhã vậy.

– Theo em thì đợi chúng nó đến làm tiền à?

– Phải.

– Nhưng nếu nó cứ giữ mãi bé Nhã để làm tiền mình hoài thì sao?

– Không, chúng nó không làm thế vì đi đêm có ngày gặp ma, và làm tiền người ta mãi, họ sẽ tức trí cầu cứu nhà chức trách thì nguy cho chúng. Chúng chỉ tổng tiền ta vài lần thôi.

– Khổ quá!

– Anh khổ vì sự tổn tiền sắp tới phải không?

– Không. Anh quên mất sự tổn tiền đó. Nhưng vừa nghe em nhắc đến, anh cũng thấy đó là một cái rủi lớn.

– Anh đừng lo lắm. Không chắc đó là

bọn lưu manh bắt con mình để cho chuộc đầu.

– Vậy chớ ai?

– Anh thử đoán xem.

Nho suy nghĩ giây lát rồi hỏi:

– Có phải con Lầu đem con mình mà bán cho người khác hay không?

– Không. Muốn tìm con nuôi, thiếu gì cách, ai dại gì mua trẻ ăn cắp cho tốn tiền mà còn nguy hiểm nữa là khác.

– Anh chịu là bí.

– Hảo!

– Hảo?

Nho ngạc nhiên hỏi rồi cãi:

– Không, không thể nào Hảo làm như vậy. Hảo ghét em chớ ghét anh đâu.

– Hảo ăn cắp bé Nhã không phải vì ghét em mà vì muốn được con thôi.

– Nhưng mà con lậu thì ăn cắp làm gì?

– Không lậu. Anh quên rằng trong khai sanh Nhã là con của Hảo đẻ à?

Nho thù người ra trước câu chuyện kỳ lạ mà Liên vừa gợi ra đó. Đờn bà mông nghĩ, thật là trăm mưu ngàn kế. Bọn đờn ông của ông không khi nào mà rắc rối được như vậy. Kẻ thì bày mưu thiết kế, kẻ lại đoán hiểu mưu kế của người đồng giống rất tài như Hảo và Liên đây. Có bao giờ mà ông đoán được như vậy đâu.

Tuy nhiên, sự nghi ngờ của Liên giúp Nho an lòng lại được đôi phần. Nếu quả như thế thì chỉ có Liên là lỗ còn phần ông, dầu sao ông cũng có một đứa con, con của ông, mà khỏi mất gì cả.

Đoán được những ý nghĩ thâm kín của

bạn, Liên cười mỉm mà rằng:

– Anh thích lắm đấy nhé. Hảo mà bắt con em thì anh vẫn có con được, mà khỏi bỏ vợ con bị khổ như thế này.

Nho sợ hãi mà thấy cái gì Liên cũng biết được cả. Ông đánh trống lảng hỏi:

– Nhưng làm sao biết chắc là bọn lưu manh hay Hảo bắt con mình?

– Dễ ợt. Cứ đợi vài hôm, nếu không có thơ hay không có người đến đây đề nghị cho chuộc thì đích thị là Hảo bắt rồi đó.

Hai vợ chồng nhẩn nại đợi, mỗi ngày coi năm bảy tờ báo hằng ngày, mong hảo tìm tin tức về con của họ. Tuy ý nghĩ Hảo có thể bắt con của họ, trấn tĩnh họ được phần nào. Nho Liên vẫn không ăn ngủ, và trong tai họa chung, họ càng thương yêu nhau hơn lên.

* * *

Cửa xe tắc xi đóng lại xong, Hảo vừa hỏi vừa láy mắt cho con Lầu:

– Bác sĩ bảo sao?

Con Lầu hội ý đáp:

– Dạ ổng nói em không sao hết, uống thuốc theo toa là khỏi bệnh.

Tắc-xi chạy xuống sông, quẹo qua tay mặt và khi tới đầu đại lộ Nguyễn Huệ thì hai người sang qua tắc xi khác. Họ sang như thế đến bốn lần mới cho chạy luôn về nhà.

Từ mấy hôm nay, Hảo đã mượn một căn phố tại đường Đề Thám, giữa khoảng Cô Bắc và Cô Giang. Dây phố mấy mươi căn, mà người thuê toàn là người Tàu cả. Hảo cố ý chọn như vậy để khỏi bị đồng bào

tò mò dòm ngó.

Họ vào nhà một lát thôi cho con Lầu biết chỗ, rồi lại trở ra ngay để đi đến một bác sĩ khác. Bé Nhã khóc rùm trên xe, khóc rùm nhà, nhưng không ai để ý cả.

Người Trung Hoa họ tò mò một cách kín đáo cho mình đỡ khó chịu, và không hề xen vào đời tư của ta.

Trưa hôm đó, bé Nhã đã khỏi. Giữ lời hứa, Hảo trao đủ số tiền còn lại cho con Lầu, và tất cả nữ trang bằng cẩm thạch mà bà đã sắm để quyến rũ nó hôm nọ.

Đời sống của con Lầu ở đây cũng như ở đảng buyn-đin, nghĩa là cũng ăn cơm xách và không ra khỏi nhà. Có khác một chút là ở đây, chính chủ nhà xách cơm tới cho nó ăn mỗi bữa, vì nó không thể bỏ bé Nhã và nhút là vì nó không nên cho ai gặp mặt cả.

Mỗi ngày Hảo tới hai lần vào hai bữa ăn để làm phận sự tiếp tế cho con vú gian hùng và để nựng nịu săn sóc bé Nhã.

Mấy ngày đầu, bà thích quá. Bây giờ bé Nhã là của bà rồi, không còn ông trời nào cướp lại được cả. Đối với pháp luật, bà cũng đúng phép vì nó là con của chính bà sanh ra, có khai dàng hoàng trong bộ sanh của Đô thành.

Liên cướp luôn chồng của bà? Hừ, ông ấy dẫu sao không thể bỏ luôn gia đình và sự nghiệp được. Vả ông theo Liên một phần lớn là vì đứa con. Nay đứa con đã về tay bà, thì ông sẽ trở về nay mai.

Thế là bà đã trả thù được cái vố bắt cóc chồng bà của Liên rồi vậy.

Nhưng tâm trạng của bà chủ mới này và của con vú lưu manh biến đổi một cách kỳ lạ.

Hảo thấy lần lần mình lâm vào ngõ bí. Đứa con về mặt vật chất lẫn pháp lý, bà vẫn không dám đem con về nhà. Liên nó đã hăm dọa về sự khai sanh, không biết nó sẽ làm gì một khi nó nghi ngờ, đến ngay nhà bà và bắt gặp bé Nhã ở đó. Thà là giấu luôn bé Nhã tại đây, rủi Liên có liều mạng đến nhà bà thì bà cứ chối phăng đi.

Nhưng nếu có con mà phải giấu mãi năm này qua năm khác thì khổ thân quá đi mất. Làm thế nào để hưởng được cái quyền cái của, của bà mà khỏi ai phá rối? Câu trả lời đến ngay, nó rất giản dị: là Liên phải không còn nữa trên đời này, Liên mà mất đi thì thật không còn ai muốn phanh phui sự giả mạo của bà ra cả: bà đỡ bà ấy là từng đảng thì cố nhiên là muốn giấu nhem y như Hảo. Không ai phanh phui sự giả mạo, cũng chẳng ai giành con giành cái gì cả.

Phải, Liên phải chết!

Nhưng câu đáp giản dị ấy vừa đến là Hảo hoảng hốt ngay. Con người mà không có căn sát nhơn, có thể làm đủ chuyện ác, trừ cái chuyện tà trời ấy ra. Chẳng những không dám làm, nội việc nghĩ đến cũng khiếp đảm lắm rồi.

Hay là mình trốn đi ngoại quốc? Hảo lần thân nghĩ như thế và thấy vô lý hết sức. Chồng con, sự nghiệp, tóm lại hạnh phúc có sẵn trong tay lại phải bỏ cả mà trốn.

Lắm khi Hảo ôm đầu mà khóc. Khổ quá đi mất. Lúc phạm phép nước, nghe sao dễ dàng quá. Mà viễn ảnh trừng trị của pháp luật cũng chẳng thấy ghê gớm bao nhiêu. Bây giờ phép nước đã phạm rồi, không tài nào xóa gỡ được nữa, bà lại bỗng ý thức tất cả cái quan trọng, cái nguy nan của sự giả mạo khai sanh.

Hảo không biết đích xác Liên đã rõ gì

về vụ khai sanh. Thí dụ là Liên biết hết sự thật đi. Nó sẽ đi thừa bà với nhà chức trách, thì sẽ ra sao?

Cố nhiên là bà phải tội tù. Danh dự của Nho sẽ mất, và Nho sẽ xin ly dị với bà vì lẽ đó. Bấy giờ thì thật là mất cả.

Hảo khóc ra những giọt lệ hối hận chơn thành. Bà kiểm điểm lại những tội lỗi của bà từ lúc xô đứa cháu, xô người bạn thuở hoa niên vào đồng bùn nhơ cho đến bây giờ, thì bà thấy bà ghê tởm bà quá. Đứa con, máu mủ của người ta, mà bà âm mưu để giả mạo khai sanh để cắt đứt sự dính líu của nó với mẹ ruột của nó, thì có cái ác nào hơn.

Trời ơi, mình gieo gió, đã gặt bão nho nhỏ và sắp gặt bão lớn rồi đây!

Đứa tớ gái cũng thấy nó khổ như chủ nó. Hai ngày đầu nó no với tiền và nữ trang,

thấy của cái ấy đủ làm cho nó sung sướng lắm rồi.

Nhưng rồi nó thấy ngay nó đang sống một cách vô lý. Nếu nữ trang đeo vào cho đẹp thêm người ra thì vẻ đẹp tăng cường ấy phải được người khác trầm trồ mới là thích, chớ còn ngực đầy vàng mà nằm mãi trong buồng không ma nào thấy hết, thì cũng bằng như mặc áo gấm mà đi trong đêm tối. Có tiền thật nhiều trong túi mà thèm ly nước đá không dám, không được phép đi uống, thì còn tệ hơn là làm lương tháng năm trăm lúc trước.

Vì thế, nó nghĩ mãi để tìm mưu hòng thoát khỏi cảnh kỳ khôi mà nó đã lỡ bước lầm vào.

* * *

Hai hôm, ba hôm, bốn hôm... Một ngày

qua mà không có tin tức gì về bé Nhã là một ngày cặp Nho Liên nghe gánh nặng trong lòng họ vơi đi một phần. Họ suy luận rằng nếu kẻ bắt con họ là tay chuyên môn làm tiền, hẳn đã gửi thơ hoặc gửi người đến đề nghị này kia rồi.

Bớt lo sợ, họ đâm ra lục đục với nhau. Liên trách móc:

– Em đã nói bọn người ngoài chợ Bến thành là dân lưu manh hết thảy, mà anh không nghe cứ mướn bữa.

– Em chỉ nói thế thôi chứ không chống hờn. Về sau em lại khen con Lầu siêng năng và dễ thương.

– Nhưng sao anh lại không ghi trể căn cước của nó, không bắt nó đưa hình. Bây giờ chỉ biết nó tên Lầu thôi (mà chưa chắc đó là tên trong giấy của nó), rồi làm sao mà truy ra nó.

Nho thở dài mà rằng:

– Thì mình cũng ngỡ nhà không có gì đáng ngửa kẻ cắp hết.

– Không có gì? Còn bé Nhã lại không đáng kể à?

– Ai mà ngờ nó ăn cắp đến trẻ con.

Bốn hôm, năm hôm, sáu hôm... Liên quả quyết:

– Thế này thì là chị Hảo bắt rồi chứ không còn ai vô đây nữa cả.

Nho cũng mong là thế. Nhưng ông sợ mừng sớm rồi sự mừng hụt làm cho thất vọng càng đau đớn thêm và sợ Liên hành động chống Hảo nên nói:

– Khoan đã! Khoan đã! Đừng có vội kết luận. Lắm khi bọn lưu manh khôn quỉ nên dè dặt. Chúng ngại mình gài bẫy, nên nén lòng đợi để nghe ngóng. Có lẽ chúng

đội đến cả thán g lậ.

Liên trầm tĩnh lắm nên nghe lời Nho mà chờ. Lần lần nàng lại thấy lý lẽ của bạn có bề vững chắc nên đầm lo trở lại như hôm mới mất con. Cái lo sợ vốn nó đã hay truyền nhiễm, cái lo sợ nơi một người trầm tĩnh như Liên càng dễ lây hơn. Thành ra hể Liên sợ là Nho sợ, Liên sợ một, Nho sợ mười.

Trong ba tuần lễ, tình cảm họ như cơn sốt rét, qua cơn kinh sợ thì bình tĩnh lại, rồi lại qua cơn kinh sợ khác. Cứ như thế mãi đến ngót hai mươi hôm.

* * *

Con Lầu ngồi ăn cơm trước chiếc bàn con trong góc. Hảo nụng nụng bé Nhã trên chiếc đi văng của con Lầu. Con nhỏ ở do dự giây lát rồi nói:

– Thưa cô, tình thế của em, em chưa thừa hết cho cô rõ. Hôm nay thấy cô bận trí quá nên em phải đợi tới bữa nay, cô vững dạ em mới dám nói.

Hảo lo lắng hỏi:

– Gì đó?

– Thưa cô, em đã có chồng.

– Vậy à? Ngỡ gì.

– Thưa cô, hồi em làm với cô trước, mỗi tuần em được nghỉ mười mấy tiếng đồng hồ để về với gia đình em.

– Vậy bây giờ em cũng muốn như vậy?

– Thưa phải.

Hảo làm thỉnh rất lâu rồi thở ra nhả nài nói:

– Nhưng em phải dè dặt. Ra khỏi đây là về ngay nhà, và lìa nhà thì lại đây ngay,

đi bằng xe, không nên ghé đâu cả, không nên la cà nơi nào cả. Tránh đừng cho người quen nào gặp mặt.

– Dạ, em sẽ giữ như vậy. Tối nay cô cho em về được hay không thưa cô. Em đi lúc sáu giờ rưỡi, sáng bảy giờ thì có mặt em ở đây.

Hảo nhắm tính lại xem bà có hẹn tiếp khách khứa gì đêm nay hay không. Giây lát bà nói:

– Thôi cũng được. Mà phải đúng bảy giờ sáng đa nhen.

Con Lầu không còn ai trên đời này cả. Năm ngoái có một thầy yêu nó, hứa với nó đủ điều. Nó trót nghe lời rồi vỡ mộng. Nó vốn có yêu một người con trai, Tây lai mà giống người Việt nhiều hơn người âu, nhưng nó khôn lắm, không chịu thất thân với chàng thanh niên đẹp mã nhưng linh

xình, lưu linh ấy. Nó biết nó sẽ bị anh ta hất hủi sau một lúc anh ta hưởng được nó. Và nếu bị bỏ rơi với một đứa con trong bụng thì khổ thân biết bao.

Vi thế, tình bạn giữa người con trai ấy với nó chỉ là tình bạn sông. Lời tục thường nói:

Đói cơm rách áo tèm lem,

No cơm ấm áo lại thềm nọ kia.

Bây giờ có tiền, con Lầu sực nhớ đến ái tình. Năm xưa nó vào tay cái thầy hứa bướng kia mà không yêu thầy. Bây giờ nó muốn yêu lắm và thấy là đã có phương tiện yêu, nên nghĩ ngay đến thằng Mô Rít.

Nó sẽ hiến thân cho thằng Mô Rít mà không sợ bị hất hủi về sau. Mô Rít là tay ăn chơi, nhưng vô nghề nghiệp và cứ cần tiền mãi. Ngày nào nó còn tiền để đưa cho Mô Rít xài là Mô Rít còn ở với nó. Mô Rít

ngỡ nó còn nghèo nên không đòi hỏi bao nhiêu, mỗi tháng lấy hết lương nó thì thôi. Như vậy nó có thể cung phụng mãi tiền bạc cho Mô Rít để mua ái tình. của hắn. Mô Rít bỏ rơi nó khi nó có thai? Không sao. Chỗ làm này không bao giờ mất được, vì bà chủ nó phải sợ nó tố cáo chớ. Khi không, nó không dám nói xì ra vì cũng sợ ở tù lây. Nhưng bị làm bứt, nó sẽ liều thì bà chủ nó không sợ à?

Con Lầu kêu xe vào Chợ Ngã bảy cũ, vừa bước xuống tắc xi là gặp Mô Rít trong ngõ hẻm đi ra. Mô Rít mặc áo con chim con cò, cái đầu ruồi đậu phải chống gậy và sực nức mùi nước hoa.

– Kia em Yến Tuyết! Như bao nhiêu đồng nghiệp khác của nó, con Lầu lấy một tên hiệu kêu vang như thế. Em đi đâu mà đến tối mò như vậy?

– Đi thăm anh chớ đi đâu.

– Thật à?

– Chớ giả ở chỗ nào. Em có bà con dòng họ gì ở xóm nầy đâu.

– Hân hạnh. Nhưng anh lại không có nhà để tiếp em...

– Anh còn ở đậu bà Bảy Nu chớ?

– Còn. Không có nhà tiếp em thôi thì tiếp ngoài tiệm vậy. Em ăn cơm tối chưa?

– Chưa.

– Ta đi ăn nè.

– Ăn gì và ở đâu?

– Ăn cơm thố ở Chợ cũ.

– Trời ơi, Tây gì mà đãi người ta cơm thố các chú?

– À, Tây đui ấy mà.

Đôi bạn cười xòa. Mô Rít thêm:

– Ta đi Chợ cũ, nhưng lại ăn đồ Tây.

– Đồ Tây?

– Nghĩa là đây tô ấy mà.

Đôi bạn lại cười nữa. Vui quá. Lên xe, Mô Rít hỏi:

– Sao, lóng nẩy dễ chịu hay không?

– Vẫn làm năm trăm như hồi nào. Được cái chỉ một mình thôi nên cũng dễ thở.

– Vẫn một mình?

– Ừ.

– Khó tin quá.

– Ai cầu anh tin.

– Nhưng anh muốn tin kìa chứ!

– Muốn thì cứ tin, dầu em nói láo cũng tin.

- Ở một mình không buồn à?
- Buồn chết đi.
- Thì ở hai mình vậy, cho nó vui. Anh còn thương em như ngày nào.
- Nhưng em nghèo quá
- Nữa nè, em cũng ăn nói như hồi đó. Anh có cần một người yên giàu có đâu.

Con Lầu làm thính. Mô Rít rất hiểu sự im lặng ấy. Anh ngạc nhiên sao bây giờ con Lầu bỗng dễ tánh quá, không bắt ai nài nỉ vô hiệu hàng lựa như năm xưa. Nhưng mặc kệ. anh không thèm tìm hiểu lâu.

Bữa cơm xong, là đôi bạn đi tìm nơi để thành vợ chồng.

Từ đó, con Lầu cứ năm bữa một là xin về nhà một lần, và nó đã nghỉ phép như vậy ba lần rồi.

* * *

Sáng hôm ấy Hảo trở về nhà sau một đêm con Lầu đi vắng. Phải thức với bé Nhã vì bé Nhã ốm đau, bà mệt mỏi quá, vừa toan lên thẳng trên lầu để ngủ lấy sức lại thì người nhà báo có Liên đến.

Hảo sợ hãi vô cùng, biết Liên tới làm dữ. Bà định chối tội cả nhưng vẫn sợ không biết Liên sẽ làm gì đây.

Liên mặt tươi cười chớ không hầm hầm như bà tiên đoán, khiến bà càng lo hơn. Đó là vẻ tươi cười che đậy sự nham hiểm, đó là buổi tốt trời gặt gẫm đi tiên phuông cho một trận dông tố dữ dội không lường trước được.

Cũng là tay danh thép, Hảo vốn vả tiếp em, mừng rỡ đến chảy nước mắt khi gặp lại đứa em mà bà ngỡ «đã đi biệt xứ».

Liên chỉ mỉm cười trước những giọt nước mắt giả dối khóc ra một cách tài tình rồi hỏi nhỏ:

– Chị có thể tiếp em trên lầu được hay không?

Hảo giật mình, Liên nó muốn gì đây? Nó muốn giết bà à? Nhưng không. Nó đại gì mà phạm trọng tội như vậy. Do dự giây lát, bà tươi cười như trước, nói:

– Thì em cứ lên đây với chị, nhà này như là nhà của em mà.

Hai người lên tới trên rồi, Liên nhìn buồng của nàng thấy đóng cửa, nàng búi ngủi nói:

– Em đã để chút ít kỷ niệm lại đây. Kỷ niệm đau buồn nên nhớ mãi.

– Đây, em vào buồng chị đây mà nói chuyện, Hảo mời.

Hai chị em ngồi xuống trên chiếc đi văng Hảo để dành lúc trời nóng bức mà nằm. Liên nói, giọng bông lơn:

– Chị đùa làm chi, báo người ta hết hồn.

Hảo làm bộ chưng hửng hỏi:

– Chị có đùa gì đâu, em nói lạ, chị chưa hiểu.

– Chớ chị không có bắt bé Nhã à?

Hảo làm bộ hốt hoảng lên, quỳnh quáng hỏi:

– Sao? Bé Nhã làm sao? Bị ai bắt cóc? Hối nào? Trờ ơi! Con tôi... con tôi mất rồi!

Rồi bà khóc bù lu bù loa khiến Liên bật clười mà rằng:

– Chị tài quá mà không theo nghề diễn kịch cũng uống.

– Em nói chị không thương bé Nhã mà chỉ làm bộ thôi à?

– Không, chị thương bé Nhã lắm, thương đến bắt nó về mà nuôi.

– Trời ơi, sao em lại nói vậy?

– Vì em biết chắc như vậy.

– Em nè, chuyện này quan trọng lắm, em đừng đùa chớ.

– Em không đùa chút nào.

– Nhưng bằng có ở đâu?

– Chị muốn bằng có hả? Em có bằng có đủ, nhưng em không đưa ra vì em có định thừa kiện gì chị đâu.

– Thì chị em với nhau, ta giải quyết trong nhà là hơn.

– Phải, em đến đây với mục đích đó. Em đến để nói cho chị biết là em bằng lòng

để chị nuôi bé Nhã hai tháng cho thỏa tình thương của chị rồi trả nó lại cho em.

– Trời ơi, em đòi thứ của mà chị không có, lấy đâu chị trả cho em.

– Không biết, nếu quá hai tháng chị không trả bé Nhã thì em se đi kiện chị vì tội kia.

– Tội gì nữa đó? Trời, tôi đủ thứ tội cả.

– Tội giả mạo khai sanh.

Hảo như bị điện giật, đống cả người, nhưng còn gượng cãi:

– Chị giả mạo khai sanh của ai, bao giờ đâu?

– Chị không có cho tiền bà đỡ để khai là chính chị đẻ bé Nhã à?

Thấy không thể chối được nữa, Hảo trở mặt ngay, làm dữ cho đỡ ngượng.

– Ủ, em có giỏi, thưa kiện gì thì thưa. Ủ, chính chị đẻ bé Nhã đó. Ai nói trái lại được? Bà đỡ và người nhà của bà đã chứng kiến chuyện ấy!

– Lũ đó làm chứng gian sẽ ở tù cả đám.

– Ai có mồm mép trời, cũng không nói trái lại được tờ khai sanh.

Liên cười khanh khách mà rằng:

– Anh Nho cũng đã nói thế. Hai vợ chồng thật xứng nhau về chỗ dốt pháp luật. Nè, bộ có người đi kiện thì Tòa không điều tra ra à?

– Điều tra thì bắt quá hỏi nhân chúng là cùng.

– Còn cách khác nữa chứ. Thí dụ Tòa sẽ nhờ pháp y khám thử xem chị có sanh đẻ lần nào chưa mà có con.

Trước lý lẽ ấy, Hảo tái mặt đi, mồ hôi toát ra ướt cả áo. Trời ơi, bà quên mất điều đó. Phải, Tòa sẽ nhờ thầy thuốc khám và sự gian lận của bà sẽ lòi ra.

Liên lại cười khanh khách rồi đứng dậy kiếu từ và thêm:

– Chị thấy không? Hễ không trả bé Nhã thì ở tù liền. Thôi em thương tình, gia hạn thêm cho chị nửa tháng nữa, để chị hôn hít bé Nhã cho thỏa thích. Xin phép chị em về.

Trong khi Liên khoan thai bước xuống lầu, thì Hảo ngẩng vọt lên đi vắng mà khóc.

* * *

– A lô, Quảng đó phải không?

– Dạ, chính tôi đây.

– Ở nhà có gì lạ không?

– Thưa không. Thưa ông, bà hiện có mặt ở đây và có việc cần muốn nói với ông.

– Được cứ trao ống nói cho bà.

Hảo đỡ lấy ống nói, khoát tay ra hiệu cho viên thư ký đi ra ngoài, rồi gọi:

– A lô, anh Nho, em đây!

– Ủ, Hảo, có gì lạ hay không em?

– Liên có đến đây hôm qua.

– Vậy à?

Nho ngạc nhiên thật tình vì ông không hay Liên đến nhà ông.

Từ hôm nghi quyết Hảo ăn cắp con mình, Liên không sợ gì nữa cả, đi cùng khắp nơi, vì nàng thấy là Hảo đã biết nhà nàng, không cần lẫn trốn nữa.

– A lô, Liên nó đòi bé Nhã lại.

– Mà em có giấu bé Nhã hay không nè?

Hảo hạ giọng đáp nho nhỏ:

– Có!

Nho thở ra rồi mỉm cười mà rằng:

– Hú vía!

– Có Liên ở đó hay không?

– Có.

– Sao anh lại nói «hú vía» hóa ra em đã thú nhận à?

– Không sao đâu!

– Anh mắc dịch, không sao về phần anh, chớ về phần em thì em ở tù.

– Thì cứ trả lại nó là xong.

– Nhưng nó lại hăm kiện em về vụ giả mạo khai sanh: Nó dữ như vậy, em quyết không trả đó.

– Ai biểu em giả mạo khai sanh làm chi?

– Anh mắc dịch, anh khốn nạn. Vì ai mà em phải làm rắc rối đủ điều cho mang phải tội, rồi bây giờ anh lại còn trách em. Anh khốn nạn lắm, anh nghe chưa?

– Nghe rõ lắm. Nhưng nầy, vụ khai sanh cũng dễ gỡ. Em nói với bà đỡ là Liên sắp kiện, nếu bà ta không gỡ rồi.

– Gỡ làm sao cho được?

– Dễ ợt. Em biểu bà khai thêm một cái nữa, để là Liên đẻ.

– Hóa ra bé Nhã hai khai sanh.

– Ủ, nhưng ai biết mà lo. Con của em tên Nhã, còn con của Liên lấy tên khác. Liên nó sẽ không bằng lòng vì nó thương yêu đến cả cái tên Nhã ấy nữa. Nhưng anh sẽ năn nỉ cho nó hy sinh.

– Ủ, thôi để em làm như vậy.

– Nhưng em trả con cho nó, nó mới êm được. Bằng không nó sẽ đi thừa như thường.

– Không, quyết không trả.

– Thì nó sẽ đi thừa em.

– Em giao cho anh đó, làm sao được thì làm. Nó mà đi thừa thì em tự vận em chết. Em chết thì mất bé Nhã luôn, vì em giấu bé Nhã ở một nơi mà chỉ có một mình em biết thôi.

Hảo nói rồi móc lệ ống nói lại, khiến Nho không phân thêm được lời nào nữa cả.

– Trời ơi!

Nho ôm đầu, kêu lên như vậy rồi lão đảo bước lại ghế mà ngồi phệt xuống.

Trong vụ này có đến hai người gặt bão chớ không riêng gì bà vợ lớn kia. Mà cũng phải, bởi vì cả hai người ấy đều gieo gió, một đàn ông là chánh phạm, một đàn ông là kẻ tùng đảng.

Nho thấy mình đứng trước một tình thế gay go quá sức. Lời hăm dọa của Hảo không thể xem thường được. Hảo mất chồng đã khổ lắm rồi; nếu bị kiện nữa, nó sẽ dám chết lắm. Mà nó chết là mất tích luôn bé Nhã.

Nhưng nó lại khư khư giữ lấy thằng bé thì làm sao mà ngăn Liên kiện được.

– Chị ấy nói gì mà nhiều thế và làm anh như mất hồn vậy? Liên hỏi sau một hồi xét nét gương mặt của bạn.

– Nó hăm tự tử nếu em kiện.

Liên cười dài mà rằng:

– Chị ấy diễn kịch giỏi thế, chắc đã sắm sủng giả rồi để tự tử cho huê dạng mà không chết,

– Em lắm! Phen này nó dám chết lắm đó.

– Chị ấy chết thì mặc chị. Cái người chịu trăm đắng ngàn cay không phải là chị, thì chị chết cũng chẳng ai thương.

– Em không sợ nó chết, nhưng anh thì sợ lắm.

– Thì anh thương vợ anh, anh sợ là phải.

– Không phải vậy. Nếu Hảo chết thì ta sẽ mất bé Nhã luôn.

– Vì sao?

– Vì Hảo giấu bé Nhã ở một nơi mà chỉ có một mình Hảo là biết thôi.

Liên hơi nao núng trước viễn ảnh này. Thấy bạn có thể dịu lại vì lo ngại, Nho nói:

– Anh van em, em tạm dẹp vụ kiện này lại cái đã. Hảo hứa sẽ lập lại một khai sanh khác cho bé Nhã trong đó sẽ ghi người mẹ là em. Như vậy em không mất gì cả về mặt pháp lý. Còn thân thể của Nhã, anh cam đoan sẽ tìm bắt lại cho em.

– Không biết, anh làm sao có cho được thì làm. Đến ngày hết hạn mà không có bé Nhã về đây, em sẽ vào đơn liên, không ông trời nào ngăn cản được hết.

Cả hai người đồn bà đều giao y hệt như nhau: «Anh làm sao được đó thì làm».

Ừ, Nho sẽ làm, nếu không làm thì hỏng cả: mất vợ lớn, mất con, và chính ông cũng sẽ không sống được sau hai cái mất đó.

Im lặng một lúc, Liên nói:

– Anh nè, em vừa khám phá được thêm một vụ nữa.

Nho sợ hãi hỏi.

– Gì nữa đó?

– Cả đến cái vụ em ra đi, dọn về đây ở, cũng do Hảo sắp đặt.

Nho ngạc nhiên trở mắt nhìn Liên rồi cãi:

– Em nói lạ, chính em và anh đã tính chuyện đó chứ.

– Phải, nhưng do Hảo xúi giục.

– Nó xúi giục em à?

– Không, nhưng chị ấy đã để ta gặp nhau dễ dàng. Trước thì chỉ giữ anh chẳng chẳng.

– Nhưng nó khuyến khích để làm gì?

– Nếu bé Nhã bị mất cắp trong nhà anh, em sẽ nghi chỉ ngay, và nếu em đi thừa kiện, thì cuộc điều tra của nhà chức trách sẽ có thể lôi ra ánh sáng kẻ âm mưu.

Nho thấy Liên đoán đúng, nhưng ông không dám nhận nữa, sợ năng tội của Hảo thêm ra.

– Thấy rõ là chị ấy thủ đoạn lắm, và thủ đoạn nào của chị cũng nghiên cứu kỹ lưỡng. Nhưng chỉ chỉ hớ một việc, là quên viết thư cho chuộc bé Nhã. Nếu chỉ viết thì chắc mình cũng đến lắm tuốt. Đối với một người như vậy anh mà cướp con lại được cũng phải trầy vi tróc vảy.

– Nhưng nó đã hớ một lần, thì có thể hớ nữa.

– Không chắc lắm. Nhưng thôi, anh đã lãnh nhiệm vụ thì cứ làm, em không cần biết tới.

Nho thở dài. Đành rằng từ đây đã thay bậc đổi ngôi: kẻ lẩn trốn với đứa con là Hảo, chớ không phải Liên nữa, và kẻ theo dấu người khác là ông, ông mà trước kia đã tài tình nhảy từ xe này qua xe khác để cho kẻ theo dấu phải trượt mớ bò. Đành rằng sự theo dấu rất khó khăn, khó nhọc...

Nhưng ông không phải khổ vì chuyện đó. Ông khổ là ông bị nô lệ cho cái thời hạn mà Liên đã vạch ra. Trước kia, Hảo nó mất cả năm để tìm ra ông và Liên cũng không sao cả. Bây giờ thì khác hẳn ông phải thành công trong một thời gian ngắn, không thôi Liên nó sẽ làm tùm lum ra.

* * *

Hảo vừa chớp mắt thì nghe gõ cửa. Nhớ chùng đang ngủ ở nhà, bà hỏi:

– Đứa nào đó?

- Dạ em.
- Thì cứ vô.
- Thưa cô, cửa chưa mở.

Chùng ấy, Hảo mới chợt tỉnh và nhận ra rằng mình ngủ trong căn phố đường Đề Thám. Thức suốt đêm với bé Nhã, bà định nhắm mắt giây lát cho khỏe người, không dè ngủ say đến thế.

Mở mắt ra, Hảo thấy ánh nắng chói lòa ngoài lá sách các cửa sổ. Bà vội ra ngoài mở cửa cho con Lầu, rồi thức luôn đi rửa mặt.

Lúc đánh phấn, Hảo hỏi con Lầu đang lau bàn ghế:

- Chồng em làm nghề gì và ở đâu?
- Thưa, anh làm thợ chuyên môn vô tuyến điện trong Phú Thọ.

Con Lầu không nói láo đâu. Danh từ

chuyên môn vô tuyến điện mới lạ đối với nó quá, để nó có thể bịa ra được. Đó là cái nghề tưởng tượng mà Mô Rít đã khoe với nó.

– Chà, khá dữ!

– Nhưng anh cũng nghèo, anh ở đậu với người ta trong một buồng nhỏ.

– Tánh tình nó thế nào?

– Dạ, cũng dễ chịu.

– Cô thấy em đi thường quá, thật là bất tiện cho cô. Nhà này bỏ không cũng uống, ý cô muốn cho nó về ở đây, em nghĩ thế nào?

Con Lầu mừng lắm. Nó biết Mô Rít chỉ yêu nó có chừng mực thôi, vì nó không đẹp bao nhiêu lại không biết làm dáng cho vừa mắt Mô Rít. Bắt Mô Rít về ở chung, nó mới có thể cầm chớn hăn ta được.

– Thưa, nếu cô thương vợ chồng em được như vậy, em đội ơn cô biết bao nhiêu. Để em nói lại với anh ấy xem sao.

– Ủ, trưa mốt cô coi nhà cho em đi. Nếu nó bằng lòng thì biểu nó dọn về đây lập tức, vì cô không muốn cho em vắng nhà nữa.

– Dạ.

* * *

Mô Rít chỉ lai mới có một đời mà người hấn mang đến 72 phần trăm nét Việt Nam. Chỉ có cái mũi cao và nước da tương đối trắng trẻo là tố cáo ít nhiều căn cội của hấn mà thôi. Vì thế hấn nghiêm nhiên là một thanh niên Việt rất đẹp mã nhờ hơi hướng Âu châu trong đó.

Hấn đã thối bước trên đường đời nên về sống với bên ngoại, tức là xã hội Việt Nam,

y theo câu tục ngữ «Thắng về nội, thối về ngoại». Vì vậy, hẳn rất sành Việt Nam, cố nhiên.

Lần đầu vào nhà ở đường Đề Thám, là Hảo có cảm tình ngay với chàng con trai thợ mà có vẻ thầy ấy, lại là thứ thầy đẹp trai và có tướng sang.

Chàng con trai ấy lại ăn nói, ra vào đúng khuôn phép, biết thủ phận là kẻ nhờ ơn, kẻ ở đậu.

Có nhiều giả thuyết cho rằng những người lai căng thường thường chỉ thừa tự những cái xấu của hai dân tộc. Phương chi Mô Rít lại là dòng giống của một anh chàng phiêu lưu nào đó không biết, đã yêu một chị chàng trắc nết nào đó, dưới những gốc me nào trong thành phố, không biết nữa.

Cả cha lẫn mẹ anh đều không được rạng danh về đạo đức lắm, nên trở sanh

anh là lột tay thủ đoạn ghê hồn.

Trước kia, không hỏi bạn về chủ nhà, nên anh không nghĩ ra điều gì bậy bạ cả. Nay không khỏi tò mò về cái gia đình kỳ lạ của gia chủ, anh gạn hỏi con Lầu mọi chi tiết và biết được bí mật của nhà này.

Lẽ cố nhiên là Mô Rít nghĩ ngay đến mối lợi khai thác được ở cái mỏ vàng này. Qua tuần lễ đầu là con Lầu đã xin ăn lên. Nó nói:

– Thừa cô, em nghe trong mình hơi khác, chắc là cần thai. Việc đó làm cho em nghĩ tới tương lai của em sau này. Vợ chồng em ăn ở với nhau không có hôn thú, nên anh ấy không ăn tiền vợ tiền con được. Em phải có tiền để phụ giúp chồng em mà nuôi con. Em không muốn rời cô để đi làm ăn nghề khác để kiếm số tiền ấy, thì không còn cách nào hơn là xin cô tăng lương cho ngay từ bây giờ. Em sẽ dành dụm, và chừng

đó sẽ có một số tiền đủ chi dụng khi gia đình em đông thêm một người.

Hảo hơi phiền, hỏi cho rõ:

– Em muốn cô tăng lên bao nhiêu?

– Cô thương em thì cho em mỗi tháng một ngàn.

Hảo thương nó, nhưng không thương quá đến như thế. Bà kêu:

– Tăng một trăm phần trăm?

– Nói thì nghe nhiều, nhưng thật ra có bao nhiêu đâu thưa cô. Đời này mà mỗi tháng một ngàn là giá cũng thường thấy có nhiều nơi theo.

Hảo không biết con Lầu tình thật là đòi tăng hay có ý gì khác. Nhưng dầu sao bà cũng sợ mịch lòng nó, nó là kẻ độc nhút biết chỗ ẩn núp của bà và là tòng đảng với bà.

Bà thở dài rồi nói xui xị:

– Thôi được, em muốn thế, cô cũng thỏa mãn em vậy, mặc dầu em đòi hỏi nhiều quá.

Rồi hai hôm sau đến ngày lương, con Lầu lãnh đủ một ghim.

* * *

– Mô Rít không đi làm à?

Hảo bước vào nhà, thấy người con trai mặc đồ mát đang nằm trên võng nên ngạc nhiên hỏi như vậy.

Mô Rít tuột xuống, lễ phép nói:

– Thưa cô, tôi khởi sự nghỉ hăm chín ngày có lương, bắt đầu từ bữa nay.

– Vậy hả? Thế ra Mô Rít đã vào ngạch?

– Dạ, được vào ngạch hôm đầu năm.

Luôn luôn con người được đối xử theo bề ngoài của họ, chớ không theo địa vị thật của họ.

Hảo không coi Mô Rít là chồng của tôi tớ, cũng không coi hắn là người thợ. Hắn sang lắm và đẹp trai lắm, nên được biệt đãi ngay từ trong lối xưng hô. Bà kêu hắn là Mô Rít, thân mật như kêu một đứa em trai, hay gì gì khác, tùy ai hiểu sao thì hiểu.

Sự thân mật ấy khiến Mô Rít bớt lễ phép lần lần. Về sau bà gọi, nó vẫn còn dạ, nhưng nó thì không còn «thưa cô» lúc mở lời như buổi đầu gặp gỡ nữa.

Hảo ẵm bé Nhã trên tay hôn nó như đi vắng hằng tuần mới về, trong khi con Lầu sửa soạn đi chợ. Ấy, con Lầu có chồng về ở chung nên nấu ăn lấy. Hảo khỏi trả tiền cơm xách cho nó nữa, nhưng số tiền ấy bà

không được hưởng, vì nó đòi hỏi trả bù cho nó.

Hảo đoán mấy hôm trước bà tới trễ, chắc là Mô Rít giữ bé Nhã lúc con Lầu vắng nhà.

– Có phải như vậy không Mô Rít, hôm nay Mô Rít giữ em cho vợ đi chợ?

Mô Rít cười mà xác nhận lời đoán ấy. Hảo cà rớn:

– Tập lần đi, năm tới có con thì đã sành rồi.

Mô Rít lại gần sát Hảo, nắm lấy chơn bé Nhã mà hôn rồi nói:

– Nghèo quá, không dám có con đâu, nựng đỡ bé Nhã cũng được rồi.

Nó nói trống, còn vô phép hơn là gọi Hảo bằng chị, bằng em gì. Nhưng không hiểu vì những lẽ bí mật nào mà Hảo không

lấy thế làm mịch lòng.

Bé Nhã chơi một lát thì bắt đầu cần nhần. Hảo xem lại đồng hồ thì thấy đã tới giờ bú của nó.

– Mô Rít chắc biết khuấy sữa chớ? Hảo hỏi.

– Anh vú chuyên môn mà!

Mô Rít càng lúc càng ăn nói vô lễ hơn. Anh ta đi lại bàn nước, rót nước sôi trong bình thủy ra để tráng mọi vật cần dùng rồi khuấy sữa. Trong khi đó Hảo ẵm con lại vồng để ru nó ngủ.

Không mấy khi ở lâu với bé Nhã, Hảo không lót vồng đặt nó lên trên đồ lót, mà nằm ngủ, để nó trên ngực bà cho tình mẹ con khấn khít hơn.

Mô Rít khuấy sữa xong đến vồng để trao ve. Không cần lại sát Hảo, nó vẫn ngồi

xê khít bên bà và tự đặt núm vú cao su vào miệng bé Nhã và ngồi luôn đó mà đỡ cái ve.

Hảo là một người đồn bà đoan trang nhưng dễ dãi. Bà đã tính nó như em út trong nhà, nên cũng không phản đối gì.

Thằng Mô Rít có ý xằng bậy nào hay chẳng, thật khó biết. Nhưng dầu sao sự dạn bước dạn tay của nó cũng chỉ dừng nơi đó thôi.

* * *

Được tăng lương ba ngày rồi, con Lầu không nâng mực sống của nó lên tí nào cả. Đó là một món lợi bất ngờ mà người nào nghĩ ra cách kiếm, phải được hưởng. Lý lẽ đó Mô Rít đưa ra để lấy trọn năm trăm rồi ăn nhậu một đêm là hết sạch.

Trước kia, ít kiếm được tiền, Mô Rít ít nghe cần tiền. Bây giờ tiền tới dễ quá, anh ta thấy sự cần dùng món ấy thật là cấp bách. Trong nhà lại có sẵn kẻ dễ khảo tiền nên hẳn luyện cho bạn hẳn biến thành một bà «thầy hát».

Cho nên vừa được ăn lên xong, con Lầu lại bắt đầu kiếm chuyện.

– Thằng Mô Rít nó đi làm, mà nó có dư hay không? Một hôm Hảo hỏi con ở lúc chồng nó đi vắng.

– Thừa cô, anh ăn xài lớn quá lên tháng nào cũng vừa đủ khít nút. Thêm nhà xa chỗ làm, xe cộ nuốt tiền dữ lắm. Từ đây vô Phú thọ thì cô biết xe ăn hết bao nhiêu tiền của anh mỗi tháng. Anh than với em hoài, phải chi anh có tiền mua một chiếc vết ba thì tiện biết bao nhiêu và lợi biết bao nhiêu. Nếu có được xe, chắc vợ chồng em sẽ có dư. Vì vậy hôm nay em định cầu cứu với cô

mà chưa có dịp nói, nay cô có lòng tốt để tâm tới gia đạo của vợ chồng em, em xin tỏ thiệt ước mong của em là cô cho em mượn lối hăm lăm ngàn để sắm xe, rồi cô trừ lần tiền lương của em.

Hảo sợ hãi mà nghe câu chuyện của con Lầu. Mích lòng nó, bà thì không dám nhưng nó đòi hỏi nhiều quá lỗ như vậy, bà làm sao thỏa mãn ý muốn của nó được. Hăm lăm ngàn, bà vẫn có, nhưng ai dám đưa bạc vạn cho một kẻ mà mình không biết gốc ngọn, xứ sở ở đâu.

Hảo làm thỉnh rất lâu rồi đáp:

– Số tiền em hỏi nhiều quá; để cô suy tính lại xem.

Mô Rít đã dạy con Lầu rằng khi chủ nó đáp như thế tức là bà ta giục huờn cầu mưu. Trong trường hợp như vậy phải đưa khí giới hăm dọa bóng gió ra. Con Lầu là

cái máy nên làm y theo bài đã học được.

– Thừa cô, nó nói, em với cô đã là một phe rồi, cô còn không tin em hay sao. Em thừa thật với cô là lòng em trung tín với cô lắm, để cô đợi mà xem thì thấy rõ. Như vụ bé Nhã đây, em thể trọn đời ngậm miệng, không bao giờ đi tố cáo cô đâu.

Hảo vừa sợ vừa giận lắm. Thì ra nó bắt đầu trở mặt rồi. Nó chỉ làm có một chút xíu việc là đổi chủ ở mà đã hưởng không biết bao nhiêu ơn huệ của bà rồi, nào nữ trang, nào bạc mặt, nào tăng lương, thế mà nó chưa vừa lòng hay sao?

Hảo nghi ngờ rằng chính Mô Rít đã xui dại nó, chớ nếu nó cố ý làm tiền, nó đã làm lâu rồi, không đợi tới ngày thẳng Tây lai về đây rồi mới trở mặt. Nghĩ như vậy, bà bỗng nghe bứt cảm tình với người thanh niên có máu pha ấy.

Bà muốn dần để khỏi gây ác cảm với con Lầu, vai chánh trong vụ tổng tiền, mặc dầu có kẻ khác xúi giục, nhưng cơn giận của bà mạnh quá, đè xuống mãi nó vẫn trôi lên. Bà hét:

– Mấy lại muốn trở mặt với tao hả, cơm ăn vừa xong lại vuốt mặt kia? Mấy đừng có tưởng mấy bánh. Hễ đi chung một xuống thì số phận chung. Mấy tố cáo tao ở tù, mấy lại khỏi à? Mấy còn mang tội hơn tao nữa là khác, nói cho mấy biết, vì tao xúi giục nhưng chính mấy làm, mấy là chánh phạm đó.

Mô Rít không tiên liệu được lý lẽ liều mạng của Hảo nên không có dạy con Lầu cách đối đáp để đối phó. Vì vậy nó chỉ ngậm cầm mà chịu.

Vừa lúc ấy thì Mô Rít về tới nhà. Thấy mặt thẳng Tây lai mà Hảo nghi ngờ là đứa giựt dây dục cho con Lầu, bà nổi xung lên hỏi:

– Mô Rít, mày có xúi biểu vợ mày điều gì hay không?

Mô Rít biết là bạn nó đã thất bại nên làm bộ chứng hững, đứng thờ người ra giây lâu rồi lễ phép đáp:

– Thừa cô không! Mà nó đã nói bậy nói bạ gì đó?

– Nó hăm dọa tao, muốn làm tiền tao đó chứ gì. Nè, tao nói cho tụi bây biết, tao cũng là tay có mòng có mỏ chứ không vừa gì đâu. Ở tù thì ở tù luôn cả đám, đừng tưởng tao sợ mà nhát tao. Chắc nó đã kể chuyện bé Nhã cho mấy nghe rồi, không cần hỏi cặn kẽ nữa. Nó đã hăm dọa tao về vụ đó.

Tức quá mà, tao có xấu bụng với nó đâu, đã cho nó ăn ngậ mặt, mà nó còn muốn phản bội.

Mô Rít đưa cả hai tay lên trời, một cử

chỉ Âu châu đặc sệt mà tự nhiên nó có vì căn Tây của nó, chớ không phải bắt chước xi nê ma như vài anh diễn viên ta đâu, rồi kêu lên:

– Trời đất quỷ thần ơi, sao em Lầu lại tệ đến như vậy? Thưa cô, xin cô tha cho, để em dạy bảo nó lại cho nó ăn ở phải đạo một chút. Nó đã dại dột, cô giận nó cũng không ích gì, để em là chồng nó, em chịu trách nhiệm cho.

Nói đoạn nó day qua con Lầu rồi sừng sộ nạt:

– Em phản chủ. Em đã biết lỗi hay chưa? Trời ơi, nhờ ai mà vợ chồng ta được gần gũi nhau trong một cái nhà mà hạng khá giả chưa chắc có được? Sao em lại ngu xuẩn mà muốn phá chính cái hạnh phúc của mình. Còn ơn của cô đây, dầu em không mang nặng em cũng phải luôn luôn nhớ rằng có chớ? Em dại lắm! Cũng may cô chỉ

giận em thôi, chớ nếu cô hờn thì chắc anh với em đã bị tổng cổ ra khỏi nhà này lập tức từ này giờ rồi.

Mô Rít vuốt ngực sơ sơ mà Hảo đã nghe mát dạ lắm rồi. Cảm tình đối với anh Tây lai đã mất đi hồi này, bây giờ trở về y nguyên chỗ cũ trong lòng bà.

Con Lầu thì bị lạc hướng. Nó điên đầu không hiểu vì sao chồng nó đã xúi biểu như thế, mà bây giờ lại hòa theo chủ để phủ nhận hành động của nó và mạt sát nó.

Nó ngồi đó mà khóc rầm rứt vì uất ức, nhưng Hảo lại ngỡ nó khóc vì ăn năn, nên bà nói:

– Thôi, chuyện đâu bỏ đó, bây giờ lo cho bé Nhã đi!

* * *

– Thừa cô, để em ẵm bé Nhã cho cô lót võng, vì em lót không sành.

Mô Rít nói thế rồi sốt sắng bước lại rước lấy đứa bé. Cứ hễ con Lầu đi chợ thì nó sẵn sóc đứa nhỏ một mình. Có Hảo đến nó phụ với Hảo mà làm công việc ấy.

Lúc này bé Nhã đã ẵm đứng trên ngực được rồi, Hảo chưa kịp đưa bé Nhã ra khỏi mình bà thì Mô Rít đã lẹ tay rút lấy thằng nhỏ. Hành động như thế, nó bắt buộc phải đụng chạm tới Hảo một cách như vô tình.

Đã có lúc làm ma cạo, thằng Mô Rít sành khoa học và nghệ thuật đụng chạm, vì thể xúc giác của người đồn bà đoan chánh kia khó lòng đứng vững trước sự gần gũi ấy được.

Tuy nhiên, đó chỉ là một cảm giác thoáng qua, phù du rồi tắt hẳn nơi người của một người đồn bà mà lòng dạ và thân

thể vẫn trong sạch từ thuở mới dậy thì đến bây giờ.

Hảo đặt con lên võng, ru ê a một lát thì nó ngủ khì.

Mô Rít đứng gần đó mà nhìn, bụng rất tiếc mà thấy Hảo không ru con trên ngực như hôm nọ. Khi bé Nhã ngủ say, Hảo đứng dậy thì nó thở dài, thấy đã mất dịp.

Hảo đi ra sau buồng vệ sinh, giao phó việc đưa võng cho anh Tây lai. Giây lâu bà trở lên, và vì phải đi ngang qua sàn nước ẩm ướt nên guốc của bà ướt mềm. Gạch bông láng lấy bị guốc ướt làm trơn như mỡ, khiến Hảo bước lên nhà trên được có mấy bước thì guốc của bà chuôi đi trên gạch.

Mô Rít trông thấy kịp Hảo chơi với, kêu lên: «Ý chết!» rồi nhảy tới thật lẹ để đỡ bà. Hảo té ngựa trên tay của anh Tây lai.

Anh nẩy ôm chặt bà ta lại. Đó cũng là sự thường vì nếu không, cánh tay mềm không thể ngăn sức nặng đang rơi cho khỏi rơi luôn được.

Nhưng nó lại không đỡ dựng bà dậy như bà mong đợi. Hảo vừa ngạc nhiên, vừa sợ hãi, vừa nghe đê mê sâu sắc hơn lúc nó chạm vào bà để rước bé Nhã.

Trong giây phút, ý nghĩ tội lỗi bỗng nở ra nơi lòng bà, lần đầu tiên trong đời bà, và trong giây phút bà muốn ngã; ngã về tinh thần, mặc dầu thân ngã đã có kẻ đỡ khỏi.

Nhưng căn bản trình khiết nơi bà vững lắm, nên bà trấn tâm được, tự chỗi dậy và hát nhẹ Mô Rít ra. Là tay kinh nghiệm mặc dầu còn trẻ tuổi, Mô Rít không nài nỉ thêm mà lại đỡ giúp Hảo đứng lên ngay ngắn.

Nó biết rằng bước chậm sẽ thành công, và làm đột ngột có thể hỏng việc.

Hảo vũng lòng trinh thì đã đành, mà cũng nhờ bà chột nhớ ra thủ đoạn xúi vợ làm tiền của thằng Mô Rít, nên nỗi sợ bị mắc bẫy giúp thêm vào lòng trong sạch của bà khiến bà vượt qua được giây phút yếu đuối của xác thịt.

Mô Rít gài bẫy bà thật. Hôm nọ, mắng vợ xong, nó điều tra lại kỹ càng lúc Hảo ra về. Nó biết Hảo muốn liều mạng để khỏi tổn tiền, và vợ nó thì cũng sợ ở tù.

Phương tiện làm tiền ấy vì thế hóa ra khó sử dụng nên nó mới suy tính để đổi chiến lược. Sau một đêm bóp trán nó phát minh ngay ra ngón đòn tình ái này.

Nó đẹp trai và kinh nghiệm, Hảo lại vắng chồng lâu. Như thế nó lôi Hảo xuống vực thẳm không khó khăn gì. Hảo lại xinh đẹp và còn khá trẻ, như thế, mặc dầu nó trẻ hơn, nó cũng chẳng lỗ lã gì bao nhiêu.

Được Hảo rồi, nó sẽ dùng kinh nghiệm tình ái để làm cho bà mê, rồi mặc sức mà lột da bà. Chùng ấy, không còn đứa trung gian nào sợ ở tù lây nữa để ngăn trở kế hoạch làm tiền của nó.

Khi nào Hảo hết mê nó, hết chịu lời tiền ra thì nó sẽ đưa lá bùa ở tù ra mà dọa. Như thế Hảo sẽ là kho vàng vô tận, khai thác không bao giờ cạn cả.

* * *

Hảo đã trấn tâm được và vượt qua phút yếu hèn đó. Nhưng ý tưởng tội lỗi trong trí, sự rung động thân thể một khi đã xảy ra, vẫn in dấu vết trên bà. Ý ấy leo đèo trở về mỗi khi âm hưởng của rung động vang dội lên.

Bà sợ hãi hết sức, quyết tâm chiến đấu kéo ngã mất nhưng bản năng thú vật lại xui

bà đến căn nhà đường Đề Thám thường hơn lúc trước.

Không kíp thì chầy, Hảo sẽ ngã, Mô Rít tin chắc như vậy, và Hảo cũng tin như vậy, mặc dầu tự dối mình, cho rằng bà sẽ thắng.

Đừng ai mắng lén Hảo cả. Con người vẫn yếu đuối, cô cũng thế mà tôi cũng thế. Chớ thấy người ta lỡ đứng ở miệng hố, còn mình ngồi nơi vững hơn mà vội chê người ta muốn tìm ra hố để nhảy xuống.

Ai dai gì tìm ra hố mà ngã. Người ta chỉ bị rủi ro đẩy ra đó thôi. Rồi thì cái hố nó có sức quyến rũ huyền bí của nó, khó lòng mà cưỡng được.

Dầu sao, Hảo vẫn chưa ngã kia mà.

* * *

Ra khỏi nhà mỗi ngày, Hảo vẫn giữ chiến lược đổi xe mấy bận. Nhưng mãi về sau, thấy lối đi ấy tốn tiền quá, nên bà sốt ruột mới áp dụng chiến lược khác. Mỗi khi ra đường, bà ngoái trước xem sau, nhìn ra rất xa để coi có ai rình ở góc đường hoặc ở sau thân cây nào đó không.

Chùng chắc ý rằng không ai rình rập cả, bà mới gọi tắc xi, và chỉ đi một cuộc tới nơi thôi.

Nhưng Hảo không có tài trình thám như đồn ông nên không dè rằng Nho có thể rình bà xa hơn nữa. Vì thế mà Nho biết được căn nhà mà bà vào, ở đường Đề Thám.

Ngày đầu, Nho đoán, chính nhà đó là nhà riêng của Hảo dùng giấu bé Nhã. Nhưng ông ta không dám vào vì không chắc lắm. Ông rình quanh đó mấy hôm

nữa, thấy Hảo đi về thật đều đều, ông mới hết e ngại.

Vào đó để chi? Nho thật không có kế hoạch nào cả. Bé Nhã nào phải là món đồ mà ông dùng sức mạnh để giành giật với vợ ông; Hảo cũng không phải là người nản nỉ mà xiêu lòng được. Vào đó, chỉ có hại thêm, là bị động ồ, Hảo sẽ dời con đi nhà khác, thì rồi lại phải theo dõi lồi thôi nữa

Nhưng mặc, ông Nho không phải là người thâm hiểm, người hành động có phương pháp lắm.

Ông đi giày đế kép hôm đó, chắc là vì tình cờ hơn là có sắp đặt. Vì vậy ông vào tới cửa mà chừng như trong nhà không ai hay biết gì cả.

Nho đứng trước hột xoài, suy nghĩ giây lâu coi nên gõ cửa hay nên mở đại để vào đột ngột, Bỗng ông nghe giọng một người

trair trẻ nói lên câu gì đó, rồi tiếp theo là tiếng cười dòn rụm và trong trẻo của vợ ông.

Nho kinh ngạc chỉ có vài giây thôi, rồi nghe bủn rủn cả tay chơn. Ý nghĩ vợ ông phản bội ông, từ thuở giờ chưa hề hiện ra trong trí ông, vì vậy khi nghe sự lạ sau cánh cửa kín ấy, ông choáng váng cả người như vừa bị tường sập đè lên người ông.

Trong nháy mắt, tứ chi và cả thân thể của ông đều run lên. Trái tim, trong một giây ngừng đập bỗng nhảy lung tung như nổi loạn, rồi mờ mờ ở đâu mà toát ra đầm dề.

Nho đau xót khôn cùng mà thấy người đồn bà mà ông không dám phụ bạc mặc dầu đã có một người yêu làm tròn sứ mạng hơn người đồn bà ấy, là để cho ông một đứa con trai, thấy người đồn bà ấy lại thất tiết trong khi ông vì tình thế éo le không về nhà được.

Nho muốn quay gót trở về với Liên, ở đời luôn với nàng và không bao giờ biết Hảo nữa. Nhưng ông sức nhớ lại con ông hiện còn trong tay Hảo, nên ông thấy là cần phải vô.

Nhưng nhà này là nhà riêng của Hảo dùng để giấu bé Nhã và dẫn trai tới, hay là nhà của tình nơn của Hảo? Nho vào đó cách nào, là tùy sự giải đáp câu hỏi trên đây. Ông đứng mãi mà không giải đáp nổi, rồi tiếng nói của thanh niên và tiếng cười dòn của vợ ông lại vang lên, khiến cơn ghen của ông vừa đề xuống được lại nổi dậy phùng phùng.

Không còn bình tĩnh được nữa, Nho giựt cửa xông vào. Vừa hành động như vậy, ông vừa tự bảo thầm: «Mặc kệ, nhà ai cũng trối thây, ta vào đập mỗi đứa vài hèo rồi ra sao thì ra».

Vì ông vô chớp nhoáng như vậy, nên người bên trong không kịp nhúc nhích. Việc gì đang xảy ra đều ngưng lại nơi cử chỉ cuối cùng của mỗi nhân vật như một đoạn phim mà chiếu tới đó, máy bỗng hồng mặc dầu đèn dọi còn sáng.

Nho bắt chợt được những điều sau đây: Hảo nằm võng, bé Nhã nằm trên ngực bà. Mô Rít ngồi gần đó tay cầm chai bíp bông cho bé Nhã bú. Mặt cả hai đều vui tươi. Ngoài sau, con Lầu đang soạn thức ăn mua ở chợ vừa đem về.

Cảnh tượng ấy khiến cho cơn ghen tức của Nho sôi lên ùn ục. Nhưng ông kịp nhận ra rằng đó không phải là bằng cứ ngoại tình của vợ ông, nên ông cho cơn giận nổ ra như vì một cơ nào khác, cho khỏi lộ bịch vì bất ghen hệt.

– Giấu con người ta như vậy đó hả?
Nho quát to đến lạc cả giọng.

Rồi không đợi ai trả lời, ông quơ tay gắp cái gì là đập cái nấy, bàn ghế ngã rầm rầm, bình, lọ rơi bể lổn rổn. Vừa đập, ông vừa chửi:

– Con đờn bà khốn nạn! Con đờn bà mất nết.

Hảo mặt cắt không còn một chút máu. Mô Rít cũng hoảng sợ vô cùng. Nhưng mỗi người kinh hãi vì một lý do khác, Hảo thì hiểu ngay là chồng ghen, và nếu không gỡ được cái lăm của chồng thì thật bà phải mang nỗi oan Thị Kính cho đến ngày xuống mồ.

Mô Rít thì đoán Nho là người mất con, nên hấn sợ bị liên can.

Còn con Lầu đang soạn thức ăn ra, nghe động, ngó lên thấy Nho thì hồn bất phụ thể, run cầm cập, vì nó chắc mười mươi là lính đang vây nhà bên ngoài.

Nó quăng hết thịt cá, vôi vàng chạy lên nhà trên, quì xuống trước mặt Nho mà khóc và van lơn:

– Con lạy ông, con lỡ đại, xin ông tha thứ cho con nhờ; hôm nay con cũng săn sóc bé Nhã kỹ lưỡng như hồi còn ở đẳng ông.

Cử chỉ của bạn nó xác nhận sự đoán thâm của Mô Rít nên hấn đứng lên, chạy ra cửa mà đông mắt cho khỏi bị liên lụy trong vụ bắt cóc này.

Nho nạt con Lầu rằng:

– Con khốn kiếp, đi đi, mầy đáng ở tù lắm, nhưng tao tha cho, thôi đi mất không thì chết bây giờ.

Con Lầu chạy ra sau để tom góp đồ đạc. Trong lúc ấy, Nho xỉ vào mặt Hảo mà rằng:

– Con đờn bà lăng loàn, đừng có trở về

nhà tôi nữa mà nhục nhã lắm. Trả con cho người ta rồi trốn trong xó nào đó cho rồi, cho thiên hạ khỏi nhớ tới mình nữa. Trời ơi, thật tôi không dè mà nó lang chạ như vậy.

Hảo ghen cũng nơi cổ họng, nói không được mà đến khóc, khóc cũng chẳng ra tiếng, cũng không ra lệ. Tủi nhục vô cùng, bà cắn môi dưới đến muốn sút ra. Tuy nhiên, mắt bà không trốn ông vì xấu hổ, bởi vì thật ra bà không lang chạ cho đến phải mắc cỡ với chồng.

Hảo cắn môi, ngược mặt nhìn chồng lặng lẽ, đôi mắt như van lơn cầu khẩn chồng điều tra suy xét lại cho bà nhờ.

Bà đưa mắt mà hứng lấy những lời chưởi mắng như tát nước lên đó, lâu lắm, bà mới òa khóc được.

– À thôi, Nho hét, không ai tin mà cũng không ai mềm lòng được trước sự giả dối của cô mà lấy nước mắt ra để làm bộ với người ta. Nếu còn biết xấu biết tốt thì cút mà đi cho rồi

Nói xong ông quay gót bước đi một nước, không buồn ngoái lại nữa.

Hảo rống lên khóc, chạy theo chồng bèn gót, níu áo Nho lại mà nghẹn ngào, nói:

– Mình ơi, mình à, mình cho phép em nói.

Nho hất mạnh, gạt tay vợ ra, rồi khép cửa lại kêu một cái rầm.

Hảo lăn cù dưới đất mà khóc như mưa, không kêu được với ai, nên mới làm cái cử chỉ đặc biệt Việt Nam ấy, nó là một hình thức nhẹ của sự hủy mình.

Hảo nằm dưới gạch mà khóc như vậy

không biết trong bao lâu, chừng bé Nhã giựt linh thức dậy ó ré lên, bà mới như chột tỉnh, lật đật chạy lại lo cho con.

Ôm con trong lòng, bà càng khóc dữ hơn nữa. Trận bão nào bà vượt qua cũng được cả, nhưng trận bao cuối cùng dữ dội quá, chắc chắn bà phải chìm luôn: mất con, và cở thể mất cả chồng. Thời thế đưa đẩy, bà đã gieo tội ác, không trù liệu, không cố ý làm mà vẫn phải gieo. Bây giờ gặt lấy sự trừng phạt nầy thì còn sống sao được nữa.

Hảo nhìn kỹ lại mới hay con Lầu đã tom góp cả đồ tể nhuyển, ra đi từ bao giờ rồi. Dòm quanh ngó quất chỉ trơ trọi còn có hai mẹ con, Hảo buồn chín ruột, hôn bé Nhã một hơi cho đã thèm, rồi sửa soạn cho nó. Riêng bà, bà không thèm trang điểm lại, để cả đầu bù phấn lợt rồi ẵm bé Nhã ra ngoài đón tắc xi.

Hảo đi một nước tới buyn-đin trên đường Tự Do. Bà vào không do dự vì bà biết thế nào Nho cũng đã về nhà lo sắp đặt lại công việc sau bao ngày vắng mặt.

Liên không lay biết gì cả, nên khi nàng nghe gõ cửa, biểu: «vô» rồi thấy người khách là Hảo, tay ấm con, mặt héo sầu, nàng không ngạc nhiên bao nhiêu. Nàng ngỡ Hảo đã gặp Nho, nghe Nho kể lại chuyện nàng hăm dọa đi kiện nên Hảo sợ, tìm đến mà trả con.

Liên rước lấy bé Nhã liên và hỏi mĩa:

– Sao chị không giữ cháu thêm ít hôm nữa?

Hảo khóc mà rằng:

– Chị mà ấm con đến đây, là chị đầu hàng đó. Em cũng nên thương hại chị mà tha thứ cho chị.

Liên không ác, nên thấy bộ tịch Hảo như vậy thì động lòng mà nói:

– Thì thôi, em quên hết vậy. Nhưng chị phải đi khai cho bé Nhã một cái khai sanh khác nhé.

– Chị không quên đâu.

Hảo thần thờ ngòi đó, Liên đã làm lành trở lại, mời nước lãng xăng thế mà bà như kẻ mất hồn. Giây lâu, như nhớ lại tình cảnh mình, bà ứa nước mắt, cúi mặt xuống lấy ống quần là lau lệ như một người đờn bà nhà quê.

Thấy Hảo thất trận quá, Liên an ủi:

– Chị đừng buồn, cứ thỉnh thoảng em ẵm bé Nhã tới thăm chị, chị muốn giữ nó vài ngày rồi trả lại cũng được. Còn anh thì để em biểu anh trở về với chị. Phận em đã đành như vậy rồi, bây giờ có nổi loạn thế nào thì cũng chỉ được làm bé thôi, vì anh

không phải là người bỏ vợ để theo người yêu.

Hảo ôm lấy Liên khóc mà rằng:

– Em tốt bụng, chị nhớ ơn em không biết đến bao giờ mới quên. Mà em ơi, bây giờ tình thế đã khác rồi. Chẳng những anh dám bỏ chị, mà anh còn đuổi chị đi nữa kia.

Liên ngạc nhiên hỏi:

– Sao lạ vậy chị?

Hảo khóc rấm rứt mà kể hết đầu đuôi câu chuyện cho Liên nghe với tất cả mọi chi tiết. Nghe xong, Liên hỏi gặng lại:

– Chị có thành thật với em hay không? Em muốn hỏi, thật ra, chị đã phạm tội hay chưa?

– Đến nước này chị còn chối làm gì. Nhưng quả chị chỉ hớ hênh, không giữ gìn,

không kín đáo thôi. Chị có tội lớn lắm là dễ dãi quá cho chồng phải nghi nan, thật đáng bị trừng phạt, không còn kêu ca vào đâu được nữa. Nhưng chị thể với em là chị không phạm tội lãng loạn.

– Khổ quá, Liên than, nhưng chỉ có trời mà biết cho chị, chớ làm sao mà nói cho anh tin chị được.

– Thì bởi thế cho nên chị đành chịu ôm nỗi oan khiên này cho tới bạc đầu. Chị đến đây để trả bé Nhã lại cho em, và để từ biệt em. Chị quyết trốn cho thiệt mất dạng, cho những người quen biết không gặp mặt được. Thấy người cũ, nhớ lại chuyện cũ, chắc đau đớn lắm.

Liên cầm tay Hảo mà khóc. Nàng cảm thù Hảo dữ lắm. Nhưng nay thấy Hảo bị hất hủi một cách oan ức, nàng thương hại giùm cho người bà con xưa kia là bạn thân của nàng.

Trí óc làm việc dữ để cố tìm cách gỡ giùm cho Hảo, Liên bỗng sực nhớ tới tình trạng của nàng, Hảo mà bị Nho bỏ, thế nào người trong họ, và miệng đời cũng dễ quyết là nàng giựt chồng của Hảo. Cái án của Hảo (oan hay ứng) không ai biết được cả. Người ta chỉ thấy Hảo bị mất chồng, và người thay thế là nàng.

Phải cứu Hảo mới được, Liên quyết định thâm như vậy, rồi buông tay Hảo ra.

Nãy giờ, nàng thương Hảo thật tình, Giờ đây, nàng tự xét và thấy mình hành động vì lợi riêng, nên nhận ra tình thương ấy không tinh khiết lắm nên nàng xấu hổ với mình mà buông bạn ra.

Liên đứng lên đặt con xuống giường rồi nói:

– Thôi, chị đừng lo, để em nói cho anh Nho hết nghi chị.

– Vô ích em à, làm sao cho ảnh tin được mà nói.

– Chị lắm. Em với chị là hai kẻ thù nghịch nhau. Em chỉ chực hại chị thì có. Mà hễ một khi em bình chị, thì ai cũng phải tin cả.

Hảo mừng như sắp chết đuối vớ được một cái phao, ứa nước mắt cảm động, ôm lấy Liên mà nói:

– Chị sẽ nhường đứt anh Nho lại cho em, nếu em nói được cho chị khỏi mang tiếng xấu trong đời chị. Chị sẽ sống khuất mình dưới mái chùa nào đó.

– Không, em không có ý ở đời với anh Nho nên mới cứu chị đó. Phận em, đành là như thế này rồi.

Liên tủi quá, òa lên mà khóc. Hảo ôm chặt em trong lòng bà rồi hai chị em khóc mùi mẫn.

– Em, em tha lỗi cho chị hay không?
Hảo lau lẹ mà hỏi Liên như vậy.

Liên không đáp, chỉ mỉm cười mà nói:

– Ngày sau, em dặn bé Nhã thế nào
cũng cúng cơm cho chị.

Rồi hai người cúi xuống mà hôn đứa
con như là của chung ấy, nó đã ngủ khi
trên giường. Hảo chỉ dám hôn bàn chơn nó
thôi, vừa hôn vừa nói:

– Cho chị ké một chút.

